

Pesem si 19

zbornik

www.pesem.si

Pesem si 19

Uredili: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, mag. Ana Porenta, dr.
Sara Špelec, Helena Zemljč

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut
Jezikovni pregled pesmi v SBH jeziki: Jure Drlječan

Avtorji: Abukala, Marina Adamović, Duško Babič, Katica Badovinac, Uroš Bilban, Gregor Brdnik, Brezno, Tamara Butala, Valerija Čerič, Jure Drlječan, Flo, Darko Foder, Primož Grešak, Slavica Gazibara, Milena Hladnik, Rok Horžen, Jasna Janež, Matjaž Jarc, Aleš Jelenko, Andrejka Jereb, Katarina Juvančič, Branka Kamenšek, Aleksandra Kocmut, Tjaša Ivana Kocmut, Majda Kočar, Zdravko Kokanovič, Breda Konjar, Ivanka Kostantino, Suzana Kovačević, Matej Krajnc, Samo Kreutz, Srečko Križanec, Mile Lisica, Regina Lovišková, Tomaž Mahkovic, Urša Majcen, Željko Majstorovič, Gregor Markič, Željko Medić, Felicita Medved, Alenka Mihorič, Mitja Miklavčič, Nena Miljanović, Bernarda Mrak Kosel, Jagoda Nikačević, Nikita, Milan Novak, Silvana Orel Kos, Irena Pajnik Beguš, Martina Pavlin, Grega Pignar, Janja Plevnik, Lidija Polak, Marjeta Manfreda Vakar, Mirko Popović, Sabina Posedel, Marija Praprotnik Kranjec, Barbara Premužič, Petra Privšek, Lean Radič, Peter Rangus, Ljubica Ribič, Tomaž Rode, Miha Sever, Marko Skok, Saša Slavkovič, Senada Smajič, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Igor Šmid, Darko Špelec, Dejan Štiglic, Luka Šturm, Tamara Turšič, Svit Valovnik, Tom Veber, Valerija Večei-Funda, Vega, Meta Vrazič, Vladimir Vuković, Sašo Zorc, Evelina Žefran, Milan Žniderič, Igor Žuravlev, Irena Žuravlev

Uredništvo in skrbniki: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, dr. Tine Dolžan, Gregor Grešak, mag. Ana Porenta, mag. Žiga Stopinšek, dr. Sara Špelec, Helena Zemljč

Zbirka Pesem.si ▪ št. 13 ▪ junij 2019

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče ▪ www.zru.si ▪ zru@zru.si
www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Gaja Grešak

Naklada: 100 izvodov

© Copyright 2019 ZRU

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 19 : zbornik / [avtorji Abukala ... [et al.] ; uredili Luka Benedičič ... et al.] - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, 2019. - (Zbirka Pesem.si ; št. 13)

ISBN 978-961-94710-0-5
1. Abukala 2. Benedičič, Luka
COBISS.SI-ID 299994112

Kazalo

Splet(e)ni svet pesmi	7
Pesem si trinajsti.....	9

Pesem si izbrana

Senada Smajić, Breza	14
Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.	16
Luka Benedičič – Mladi Pesnik.....	20
Tomaz Mahkovic	22
Svit Valovnik, Svit	25
Dejan Štiglic, senetrudivoč	27
Milan Žniderič, Jošt Š.	33
Peter Rangus	40
Sašo Zorc Florjanski	44
Marija Praprotnik Kranjec, triglav	51
Lidija Polak, Li	55
Marjeta Manfreda Vakar, Margareta	61

Pesem si podčrtana

Abukala.....	66
Uroš Bilban, mladi umetnik	69
Brezno.....	75
Tamara Butala, Sandzakija	79
Valerija Čerič, Filia	81
Flo	85
Milena Hladnik, Dama	88
Rok Horžen	90
Jasna Janež, rožmarin	92
Matjaž Jarc, maatjazzh	94

Aleš Jelenko.....	101
Andrejka Jereb, Andrejka	105
Katarina Juvančič, Katarina J.	107
Branka Kamenšek, branka.....	109
Aleksandra Kocmut – Kerstin	112
Majda Kočar, Ob potoku	116
Breda Konjar, Koni	119
Ivanka Kostantino, Lea199.....	121
Suzana Kovačič	124
Matej Krajnc.....	129
Samo Kreutz, albin	132
Srečko Križanec, srecok	134
Urša Majcen, Pozabljena	136
Gregor Markič	138
Felicita Medved, nemesis	142
Alenka Mihorič, modricvet	145
Mitja Miklavčič, Mikla.....	150
Bernarda Mrak Kosel, lovrenka	153
Milan Novak	156
Martina Pavlin – Essentia	160
Janja Plevnik, Pisana_beseda	163
Barbara Premužić	165
Petra Privšek, petja	167
Tomaž Rode, Deseti	169
Miha Sever.....	172
Marko Skok Mezopotamsky.....	174
Saša Slavković, Salke	178
Vesna Šare	181
Dimitrij Škrk, dimitrij	183
Igor Šmid, igorj	185
Darko Špelec, Spelecus	187
Luka Šturm, Lorijan	189
Tamara Turšič	192
Tom Veber	195
Vega	198

Meta Vražič, MV	203
Evelina Žefran, Evelina	206
Igor Žuravlev	208
Irena Žuravlev, IŽ - lev.....	210

Pesem si mladostna

Tjaša Ivana Kocmut.....	214
-------------------------	-----

Pesem si za otroke

Gregor Brdnik, Gregii	218
Janja Plevnik, Pisana_beseda	220
Sabina Posedel, Platanas	222
Marija Praprotnik Kranjec, triglav	225
Saša Slavković, Salke.....	228

Pesem si narečna

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.....	230
Darko Foder.....	231
Nena Miljanović Daniluška.....	234

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur.....	240
Grega Pignar, shadyyy.....	247
Silvana Orel Kos, Jupiter!	249
Marko Skok Mezopotamsky	252
Valerija Večei-Funda, Valy	256

Pesem si tujejezična

Marina Adamović	260
Duško Babić	264
Katica Badovinac	267
Jure Drljepan, Jur.....	270
Slavica Gazibara, saraivor	274
Primož Grešak, Primprilim.....	278
Katarina Juvančič, Katarina J	280
Zdravko Kokanović, Koki	285
Mile Lisica, Mile	288
Regina Loviškova.....	290
Željko Majstorović, Mikailo m. z.....	293
Željko Medić Žac	296
Jagoda Nikačević, jagodanikacevic.....	300
Nikita	303
Mirko Popović, mirkopopovic.....	306
Lean Radić	309
Ljubica Ribić	313
Vladimir Vuković	317

Pesem si uredniška

Luka Benedičič, Mladi Pesnik	326
Lidija Brezavšček, kočijaž.....	329
Ana Porenta	334
Sara Špelec	337
Helena Zemljič (MalaSenca)	340

Predstavitev avtorjev.....	343
Kdo skrbi za Pesem si?.....	356

Splet(e)ni svet pesmi

Dobra definicija zmeraj potrebuje rod, genus, kamor določen pojem uvrstimo, in potem še vrstno razliko, ki omenjeni pojem razlikuje od vseh drugih. Če torej *Pesem si* obravnavamo kot pojem ali bolje rečeno pojav, hitro ugotovimo, da ga lahko uvrstimo v rod spletnih svetov, kjer se ljudje družijo, zbirajo, delijo lastne svetove med druge, jih prepletajo in soočijo z ostalimi (ker svetovi potrebujejo tudi to). Če pogledamo na omenjeni pojem še natančneje, ga lahko po hitro prepoznavnih značilnostih uvrstimo v podrod pesemskih spletnih svetov, kar naše prej ugotovljene značilnosti preprosto zoži na zbiranje, druženje in soočenje poetičnih vidikov sveta (kar pa seveda ne pomeni, da gre za zožen svet, temveč celo širši, s precej bolj ohlapnimi mejami). Vse navedeno pa ne zajame bistva *Pesem si*, ki se kot pri vseh definicijah skriva v vrstni razliki. *Pesem si* je namreč pesemski spletni svet, ki omogoča kaljenje pesnikov preko poezije drugih, spoznavanje nastajajočih poetik, prosto prehajanje verzov, mnenj, ki se nanje lepijo, ter vsega ostalega, kar se lahko skriva v preprostih: »☺«, »!«, »VAU« ali najpogosteje »====«. Obenem pa *Pesem si* goji še posebno vrsto čuvajev, ki bdijo nad tem svetom in ga čisto narahlo vodijo, dopolnjujejo in so čisto zmeraj na voljo za vsa prepletanja in soočenja.

(Ta pesemski svet me je najprej popolnoma navdušil kot pesnico v iskanju lastne poetike, zdaj pa mi je dal še možnost, da postanem del »notranje ekipe«, in menim, da vse dobre stvari potrebujejo svoj genus in vrstno razliko ...)

Helena Zemljič

Ko sem v začetku novembra 2016 začel objavljati svoje pesmi, je bila *Pesem si* zame kot kakšna kozmična hobotnica – novo vesolje, na katerega sem se prilepil in ki se me je dotaknilo s premnogimi lovkami. Mojo rast v veselju do poezije so spodbujali številni, ki sem jim zdaj, ko vidim preteklost z razdalje, še bolj hvaležen kot tedaj. Zato mi je v posebno čast, da lahko izid aktualnega zbornika praznujem v koži urednika. Vem, da so v tem prostoru korenine moje najbolj sladke poezije, zato sem tem bolj motiviran, da lahko portalu s svojim uredniškim delom povrnem, kolikor morem. Ko zdaj berem pesmi, ki so na poti v tisk, in prepoznavam zgodovino časa in truda, vloženo vanje, mi je jasno, da so te pozornosti več kot vredne.

Luka Benedičič

Pesem si trinajsti

Pred nami je nov, trinajsti letni zbornik *Pesem si* 2019. To je pisan svet občutij, poln ljubezni, uvidov, bolečine, premišljevanj, strahu, življenja, smrti ... zgodb ljudi, dogodkov, živih bitij, ki brez pesnic in pesnikov nikoli ne bi dobila svojega jezika, skozi katerega se izrekajo, in jih bralci ne bi mogli sprejeti na tako poseben način.

Govorice poezije so na *Pesem si* izjemno raznolike: od takih v formi (soneti, haikui, tanke, glose, prizmati, akrosonati ...) do povsem razvezanih, svobodnih, skoraj neulovljivih, in celo pesmi, ki slikajo z besedami (*carmina figurata*). Poglavlja v zborniku so posejana z omenjenimi pesniškimi oblikami, sledijo pa si v že ustaljenem vrstnem redu. Med več kot osemdesetimi slovenskimi, hrvaškimi, bošnjaškimi, srbskimi pesnicami in pesniki, ki objavljajo v svojih maternih jezikih, so se znašle še kaka slovaška, francoska in angleška pesem ter tudi nekaj prevodov. *Pesem si* zbornik je svet v malem: odslikava tisti večji in obširnejši svet, ki ga lahko dan za dnem spremljamo na istoimenskem portalu.

Naj tudi tokrat povzamem pesniško dogajanje v lanskem letu, odkar smo 2. junija 2018 na Trubarjevi domačiji na Rašici priredili tradicionalno mednarodno letno srečanje članov *Pesem si*. Skupaj s KGD Reciklaža iz Svete Trojice in KUD Primož Trubar iz Velikih Lašč smo pripravili recital izbrane poezije z glasbenim prepletom (avtorja Dana Grešaka) v Trubarjevi spominski sobi. Srečanje smo nadgradili z branjem v mini maratonu, ki se je odvijal v Galeriji Skedenj. Prisluhnilo smo

pesmim, ki so jih napisali Lidija Brezavšček, Tamara Butala, Jure Drljepan, Gregor Grešak, Darinka Grmek Štrukelj, Jasna Janež, Majda Kočar, Jana Kolarič, Breda Konjar, Samo Kreutz, Alenka Mihorič, Milan Novak, Silvana Orel Kos, Irena Pajnik Beguš, Janja Plevnik, Ljubica Ribič, Janko Rošelj, Marko Skok Mezopotamsky, Senada Smajić, Dimitrij Škrk, Sara Špelec in Milan Žniderič.

V Mestni knjižnici Kranj smo se predstavili 27. novembra 2018. Živahno ustvarjanje s *Pesem si* smo pričarali z branjem svojih pesmi Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Jure Drljepan, Gregor Grešak, Branka Kamenšek, Breda Konjar, Marija Kranjec, Bernarda Mrak Kosel, Irena Pajnik Beguš, Ana Porenta, Lean Radić, Saša Slavković in Milan Žniderič ter pesnica in kantavtorica Majda Kočar, ki je odpela tudi nekaj uglasbenih pesmi s portala.

V decembru (20. 12. 2018) smo priredili predstavitev *Pesem si* in branje v Centru za poezijo Tomaža Šalamuna v Ljubljani, večer je vodila urednica Sara Špelec in poleg nje smo nastopili Lidija Brezavšek, Jure Drljepan, Gregor Grešak, Branka Kamenšek, Majda Kočar, Jana Kolarič, Ana Porenta, Marko Skok Mezopotamsky, Tamara Turšič, Tom Veber in Milan Žniderič. Letošnji svetovni dan poezije (21. 3. 2019), ko smo praznovali tudi 12. rojstni dan *Pesem si*, smo v Pritličju svoje pesniške prostore odškrnili: Veronika Šoster, Milan Žniderič, Lidija Brezavšček, Jure Drljepan, Jana Kolarič, Irena Pajnik Beguš, Gregor Grešak, Marija Kranjec, Majda Kočar, Luka Benedičič, Murka Kristan, Miha Sever, Saša Strnad, Vesna Šare, Tomaž Rode, Sara

Špelec, Saša Slavković in Ana Porenta. Praznovanja pa še ni bilo konec, saj smo nekateri odšli tudi v Maribor. V Literarni hiši nas je 22. 3. 2019 sprejel Marjan Pungartnik in branju avtoric in avtorjev s *Pesem si*: Milanu Novaku, Valeriji Čerič, Ani Porenta, Tomu Vebru in Gregorju Grešaku, so se pridružili še tamkajšnji ustvarjalci: Majda Fradelic, Željko Perović, Dani Rajh, Bojan Sedmak ter aforista Tomaž Trobec in Bojan Schwenntner. Obiskali smo še maraton S poezijom govorim, ki sta ga že tretjič priredila Ljubica Ribič in Milan Novak in je potekal v slikovitem Varaždinu 23. 3. 2019. Istega večera smo potem brali tudi na 11. mednarodnem festivalu Združene države poezije v Mariboru. Ne pozabimo še na poletno pesniško ekspedicijo uredništva *Pesem si* (Sara Špelec, Tine Dolžan, Gregor Grešak, Ana Porenta) na mednarodnem Festivalu Neretvanske vedrine, ki se je od 8. do 11. 8. 2018 odvijal v Počitelju, Mostarju in Sarajevu (BiH). Tom Veber, Matea Gorjup, Tonja Jelen in Ana Porenta smo se uvrstili v finale pesniškega turnirja v Mariboru (26. 4. 2019).

Družili smo se tudi preko virtualnih večerov, ki jih na portalu prirejamo v živo. Lani so bili posvečeni pogovorom z uredništvom in mentorjem literarnega almanaha srednješolcev *Oceani* (24. 4. 2018), društvom *Poesis* s Petrom Semoličem in Katjo Kuštrin (17. 5. 2018), literarnim, gledališkim in drugim dejavnostim *KGD Reciklaža* (5. 6. 2018), pesniškima zbirkami *Pogodba z Ničem* Lidije Brezavšček (12. 12. 2018) in *(Ne)obstoju* Aleša Jlenka (13. 1. 2019) ter študentski literarni reviji *Liter jezika* (16. 4. 2019). Veliko naših članic in članov je izdalo svojo prvo, drugo ... pesniško zbirko in ponosni smo na njihove uspehe. Upamo, da bomo tudi nji-

hove besede ujeli v kak virtualni večer, od pisanja prek foruma si želimo postopoma preiti tudi na živ pogovor z njimi pred kamero.

Kot vsako leto smo tudi letos doživeli nekaj sprememb v uredništvu: zapustili sta nas dolgoletni urednici Tea Plesničar in Silvana Orel Kos, ki seveda še ostajata z nami na portalu, a so njune glasbene in prevajalske poti postale tako živahne, da se ne moreta več dodatno posvečati še zahtevnemu uredniškemu delu. Želimo jima veliko uspehov na vseh področjih in se jima zahvaljujemo za njun prispevek k oblikovanju, razvoju in nadgradnji našega portala. V uredništvo smo povabili Heleno Zemljič in Luka Benedičiča, da se tudi uredniško približamo številnim mladim pesnicam in pesnikom, ki vstopajo v svet literature skupaj s portalom *Pesem si*. Skrbniški ekipi se je že lani pridružil Tine Dolžan, z Gregorjem Grešakom in Žigom Stopinškom snujejo programsko prenovu portala, ki je že nekaj časa v načrtu.

Naj tu končam pregled naših dejavnosti, da bi se popolnoma posvetili pesmim, ki nas čakajo, da jih (znova) preberemo v knjigi. V novem zborniku bomo našli pesmi že znanih članic in članov in tudi mnogih novih, ki so se nam pridružili v zadnjem času.

Naj nas ob branju preplavijo pesniške podobe – z njimi zaznajmo svet, ki obstaja za navadnim in običajnim – ter občutja, ki presegajo banalnosti in vsakdanjosti in jih delajo znosnejše ... s knjigo do naslednjega snidenja na portalu ali v živo!

Ana Porenta

Pesem si izbrana

Senada Smajić, Breza

Izgubljena

Ko zatavaš daleč
za svetlikajoče se oči
mesta, ki te izdihuje
z močjo šibkega utripa,
ko vate buljijo bela zrkla
nočnih kričačev,
ki ti v vrtače mečejo
komaj prebujene sanjače,
ko se ti zdi, da slišiš,
kako jim pokajo kosti,
in otrpneš v grozi
preglasne misli,
da smo vsi obsojeni
na vonj lastne krvi,
razširi roke in skoči
v svoje srce, deklica mila,
saj si lahko modra ptica,
nebeška glasnica
obljudenih nirvan,
saj si lahko repatica,
svetla sled
nad svet(l)iščem
sredi podivjanega gozda,
saj si lahko kosu kos
in pesmi pesem štirih vetrov.

Pesem pomladi 2018 po izboru bralcev

Eh,

pet let nočnega življenja
v postelji je premalo,
da spoznam sanjsko bitje,
ki se nenehno spreminja
in postaja tisto,
kar skrivoma zaužije,
medtem ko moj človek
v trdnem spancu
rahlja vzglavje, mečka,
obrača pregrinjalo
z dvema licema istega blaga;
požirek, dva
jecljave svetlobe
znotraj vek že zadošča,
da mu skočim
v zev.

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

zdaj že vem

da je stik morja in neba
navidezen
na koncu vselej padeš
s koščki oblakov za nohti

Kratka pesem pomladi 2018 po izboru uredništva

Pod omelo

V obstretu prazničnih luči meglice
drsijo kakor topli prsti name,
iskrim se in utrinjam v tvoje rame,
ki jih ponujaš, da naslonim lice,

ko ga izpirajo solzé peščene
s stopal, ki se zatikajo v globeli,
s stopinj, s korakov, ki so skoraj smeli
zarisati poti, sledi v grebene,

v oblak. Le steže so, ki jih ureže
neznan v neznanem, kjer nas ukrojijo.
A tu si, sreča mi s teboj postreže.

Nocoj mi vate ustnice šumijo –
mehurčki smeha, ki se v zvok izleže –
in ti z ramen kraguljčkasto zvenijo.

Pesem jeseni 2018 v formi po izboru uredništva

ko umre duh

v sredo sem legla na tirnice
in vlak je zapeljal naokrog
v četrtek sem legla na cesto
in gledala podvozja vozil
v petek sem skočila v reko
in obvisela na brestovi veji
v soboto sem stopila predte
si odmašila ušesa

ne vem zakaj sem mislila
da lahko umrem zaradi česarkoli drugega

v nedeljo sem sedela ob tebi
in vedela
da ti je žal

ker me ne vidiš več

Milost

tudi če me stkeš v temo
nebo zmeraj spara kakšen košček
in me porine nazaj
kakor sonce izza horizonta

dokler sem na vrvici
dokler mi Haron
ne pobere izpod jezika
zadnje svetle besede

Luka Benedičič – Mladi Pesnik

odrasti

lističi rodovitnega drevesa
zelenkasto brstijo

udi mojega telesa pa so razvodeneli
organi izvotljeni
poganjki prirezani

ne, nisem šibek

imam škrge, ki prečistijo
temo
v svetlobo
bolečino
v svetlobo
telo
v svetlobo

ko se zjutraj
zbudim
imam pljuča
napolnjena
s svetlobo
včasih mi manjka
rebro
ker mi Bog dela
družico

iz ilovice
zvečer jo vzame nazaj
gledam jo
kako se vrača
v morje

in nato znova
nato znova

klicati imena in podobe
iz črnine
da postanejo kot meso

otipljive
oprijemljive

odrasti
pomeni videti
več svetlobe
kjer je ni

Pesem pomladi 2018 po izboru uredništva

Tomaž Mahkovic

Nov

Predivje skočil sem, da me z oblaka
je vrglo skoz ta svet na pekla dno.
Tam v kocki teme vpil sem za lučjo,
vedoč le: SEM. ŽIVIM. VEM: Ona čaka.

A tema je bila kot iz granita,
pogled odbijal se od nje je vase.
V njem mikroskopska točka nič a rase.
Ves se predam ji, kar se mi zasvita:

»Ta nič brli! Vzbrstel je v las svetlobe!«
Oprimem se ga, ves spoštljivo tih,
in že vzlebdim z njim v vis kakor izdih.

Iz zemlje se tako povzpnejo gobe.
In zdaj sem tu, drugačen, vendar isti,
v objemu Nje, ki vedno me očisti.

Pesem pomladi 2018 v formi po izboru uredništva

Koan 2

nič ni nič
ko je opazovan

in to je vse

Kratka pesem zime 2018/19 po izboru uredništva

Haiku 357

gledališče senc
v mrgolenju gozdnih vej
zbor mitskih bitij

Haiku 388

kamnita škraplja –
moj vibrirajoč odsev
z rego na nosu

Črna luknja

Sem sanjal, da sem črno luknjo lomil
na drobne kosce kakor štruco kruha,
zato da sem daril jih dobrohotno
med nepojmljivo majhne delce stvarstva.

Vrtinčili so se kakor golobje
(krog mene, skozme, vame, z mano v sebi),
srebaje nujeno drobtinje teme,
ki neumorno je sesala vase

na drobce prej razlomljenega mene.

Kam?

Nosim se
tja
kamor pada
senca
sonca

– *ahasver*

Svit Valovnik, Svit

Vsak dan

Moj Kiklop vsak dan vpraša: »Kdo si?«

Vsak dan mu odgovarjam: »Nihče.«

Pometač sem,
toliko smeti, kot jih najdem pri sebi, ne privoščim
nikomur.

Vsak dan v labirintu svoje revolucije
žrtvujem Minotavru vrline,
kot noč, ki pride in mine.

Pesem poletja 2018 po izboru bralcev

Haikuji

prevrnjen Stol
se namaka v luži
na makadamski cesti

*

Šojino pero.
Azur in črno nebo
na gozdni stezi.

*

rumenokljuna
bela goska gazi sneg
na krpljah plavutk

Svitnici

Sleci me do kože,
pokrij mojo goloto
z vonjem vrtnic.

*

Da na vrtu kaj zraste,
morajo lupine semen
zgniti.

Dejan Štiglic, senetrudivič

držim sapo

regeneriram se
v mrtvem kotu
vzratnega ogledala
hazardiram s kisikom
da hiperventiliram v *stadij mavrice*

Kratka pesem poletja 2018 po izboru uredništva

/alter.SSKJ

beséda -e ž, rod. mn. stil. besedí (ê) 1. jezikovna enota iz glasov za označevanje pojmov

// beseda kot: izziv; hoja po žerjavici; božanje ušes; skrtačena ideja;
atomska bomba; radioaktivni izotop;
nuklearna sredica; sladkorna;
amazonka; bojni klic revolucije; sleng; uboj;
evolucija; uporniška naprava

2. ekspr. up. pogled naprej; naprej ... ; naprej! v svežo retoriko

besede so fletne; zapeljivke s postavnimi linijami, ki ne rabijo fotošopa /.../ se ne lišpajo ne glede na to, kateri glagol ali samostalnik jih osvaja

besede so žleht; zaboli njihov suspenz in časovna izbira trenutka, v katerega so vržene /.../ mimogrede peripatetično zarivajo želo med nedolžna ločila

besede so protislovnice; recept za umobole, katerih izvor so one same /.../ vrteč paradoks, ki z zakonom literarne težnosti priklepa nase nove paragrafe

besede so lažnivke; domišljave se
ne pustijo ujeti, ampak
se kvečjemu posojajo na obroke /.../
pri njih ni pravil in jezik
zlorablja nad stadijem oholizma

beseda je tih partner; nepristna
tolažba na nočni omarici, ko
spanec protestira /.../ z molkom
zna zaceliti krasto v glavi ali jo
ljubimsko razdraži do krvavenja

beseda ni hec; pahne lahko v novo
poslovilno pismo /.../ ob
nepredvidnem ravnanju je sposobna umora // za
začetnike prekomerna uporaba ni priporočena

beseda je potuhnjen jamski človek,
ki še ni odkril ognja; skriva
se v votlinah in pride na svetlo po potrebi
/.../ boji se teme, čeprav jo
enigma strahu privlači

in dobesedno so besede preštevilne,
da bi jih ubesedili z omejenim
besednjakom besed /.../ so divjad in
nepredvidljiva nevihta // *pozor*
pri besedičenju; efekt je lahko škodljiv za laično lačne

decembrski jazz

v ledu
izvoham
dlan muzičarja

z eno potezo
zategnem
struno
okoli vratu

nato
ansambel krikne
molekule
v ritem decembra
in iz žil
v curkih
slastno brizga
kuhano vino
s pomarančo

ampak
mater je mraz

snežinke
skoraj niso vredne
alkoholnih labirintov

skoraj

šel bom do roba črne luknje

ker sem slabe volje
ker se labodi posmehujejo
mojemu spolnemu življenju
ker nimam jajc za ljubezen
ker me kava ne rukne
iz spanca
ker raje speštam črička
kot pa se čudim njegovemu ropotanju
ker v boga verjamem samo
ob ženski
ker v hudiča verjamem samo
ob ženski
ker je požiranje hrane mučen postopek
ker ne razumem te disfagije neumne
ker nikotin ni za v žilo
ker je konec daleč in neranljiv
ker dialog s sočlovekom ne vzburja
ne vznemirja ne šokira
ker monolog ne poteši

ker ne znam razložiti poante
ker ne morem brez problema
ker nočem rdeče niti
ker ne vem kako zaključiti

Plutonov (P)

z električnim jezikom lovim kačjega pastirja
ki prinaša ledene sanje
v okrilju mračnih črtic

zбудim se zelen od vtetoviranega strahu
ko z roko odmahnem nočnim mržnjam
in se prevrnem nazaj na bok

ker je prezgodaj

za blisk realnosti

Milan Žniderič, Jošt Š.

Pesharim

prepih je
v evropi
kričanje
naj se zaprejo vrata
(ti pa
skozi okno prisojnika
ječiš:
ne izbriši
ajdovske dekllice)
nisi
nisem
prišel
da bi razumel
(besedo ljubim:
da bi
čutil)
srečanja
s poljubi
pa se zlivajo
s srečanji
z meči
(žeja:
vode
in krvi
je enaka)
plima in oseka

zibljeta duše
dokler ne potonejo
pod nove novice
(nad ulico
odprto okno:
allegro
lije na pločnik)
lotovo morje
je brez obale
upadla reka
slači svetost
le sence teles
se vračajo enake
(eshaton
ziblje šepet:
prhut kril
bežečih ptic)
v vsakem kraju
je smrt drugačna
korenine
se z razdaljo
krajšajo
(v jezike
vrinjena
edina skupna beseda:
babilon –
kača)

Pesem poletja 2018 po izboru uredništva

zrno samote

ko poberem
zrno* samote
iz *pustinje* noči
sanjam
da sem v pesmi
in ti v lase
pripenjam zvezde
ki so ob padcu
na beli papir
zantile ogenj
da v plamenih
izginjajo verzi jader
za obzornico
viharnega dneva

ti pa si predaleč
od rojevanja vetra
pod krili
temnih ptic
da bi občutila bolečino
izgubljenih dotikov
ko se zublji
najinih sanj
razbijajo ob čereh
tvojih juter
otročkega smeha
in večerov mojih samot
kjer beseda
ugaša

MILAN ŽNIDERIČ, JOŠT Š.

v tišino nedoživetega

da skrbno shrani
neplodna semena
vprašanj

(*zrno samote iz zrna soli - Vesna. A. Mišković)

Pesem zime 2018/19 po izboru bralcev

vbodi belega

belina
temna ječa.
glas
v njej
pesem
niča.

čas
brez diha.
stene,
vrata.
onkraj luč
usiha.

duš
ni dotika.
sanje,
v njih
smrt
malika.

okno
obsijan obraz.
zajema
željo.
dvigne
v poraz.

svetost
brlog kliče.
sence
rodijo
v nas
mrliče.

review (19. 12. 2018 from tomorrow)

razpis prostih delovnih mest poseda ob osmrtnicah na
prepognjenem časopisu
perilo si že pobrala s pajčevine sušilca v dnevni sobi
prostor polni skrčena praznina ki jo zapušča
zamrznjeni čas
prišla si da posesaš še tišino
gledaš smuk vprašaš ko zabrni
in če bi *Ilka* v tistem hipu padla bi verjetno posesala
tudi njo
potem pa ji v opravičilo prinesla jabolčni zavitek
in ga še enkrat potresla *s cimetom in nekaj mletih*
orehov
ki jih dodatno popražim na hitro kar v ponvi
šele kasneje bi vprašala *je koleno v redu*
in ponovno zavrtela isti posnetek
da bi lahko *Ilka* pripeljala iz tv-boxa na prvo mesto

tekma se nadaljuje a je časopis še vedno brez
današnjega dogajanja
in bo najvišja stopnička šele v naslednji izdaji na ciljni
ravnini na prvi strani
pod zapisom *jaz sem ...* in še drugih besed
v katerih se potem jutri vse zgodi kakor da ni bila
vmes noč
in se ob njej v *déjà vu* v odrezani razliki časa dvigne
še *Žan*

kakor da ni bilo vmes temnih noči pomislim in
sprašujem
katero leto je in kam so se zapisala izsesana hrepenenja

rubikova kocka ki leži nerazrešena ob pravokotniku
ekrana pa ima le še tri strani

in čisto preveč za naju

Senryu_3

čez plešo veter
letnik petinpetdeset
z odprto streho

Peter Rangus

Sonet št. 73

Nocoj me s tabo najde dan,
četudi tebi, v parku Guell,
tako prekleto daleč stran
se zdi domači Šentjernej.

Nocoj sloni nebesni svod
na najinih ramenih.
Jaz tvoj vzhod, ti moj zahod
in temna noč v plamenih.

Poglej v nebo, kjer trepeta
bližina duš, kot kak komet,
ki ne želi si več naprej.

Poglej v nebo, kjer šepeta
noč najin pritajen klepet.
Nocoj sem s tabo v parku Guell.

Pesem poletja 2018 v formi po izboru uredništva

Sonet št. 90

V tvojem brezvetrju ne plapolam.
V tvojem ognjišču razgrnjeno tlim.
Svetim. Ugašam. Spet svetim. Moj dim,
šibek in mil, ker ga je rahlo sram,

skoraj nevidno v ozvezdje beži.
Moja ljubezen! Kako se razdre
urno, nemilostno, kar se gradi
s srcem, počasi. Veš, to me potre,

venomer znova, ker sem tudi jaz,
res da bolj srčno, razdiral povest.
Kdo bo ob nama verjel, da je čas
večni ljubezni lahko sploh kdaj zvest?

Jaz! Jaz verjamem. Tako ti povem:
»Večnost začenja se z jutrišnjim dnev.«

Pesem zime 2018/19 v formi po izboru uredništva

Sonet št. 61

Na trati je rosa, ki z vonjem gozdov
umira na dlačicah mojih nosnic.
Posipane solze želijo domov,
utripajo v svili nebesnih bleščic.
Umirjeno vetrc po tepihu trav
razliva gladino zbledele noči.
Rosica se vzdiga izvoru v pozdrav.
Kar pade ponoči, ob jutrih shlapi.

Ustavim se tam, da objame me dan
in vidim, da vetrc v Gorjance je zgnan,
na njem pa svežina noči je odšla.

Moj travnik, prej moker, zdaj sonči se suh.
Jaz v mučni tišini počutim se gluha.
Otožno je iti na sprehod brez psa ...

Sonet št. 77

Kaj, če bova jaz in ti
kakor šik angleška trava,
ki nikdar ne zacveti,
temveč se zgolj izčrpava?

Kaj, če bova ti in jaz
kakor dvorec na brežini,
ki nekoč ga bučen plaz
v ocean izkorenini?

Jaz pustim, da me kosi
tudi rjasto rezilo,
če le z mano trava si,
ki se jo bo pokosilo.

Vse nas ocean vzame.
Če grem prvi, misli name.

Sonet št. 92

Marelca ni bela,
več poleg vrta ne cveti.
Pomalo počrnela
ponovno spi, ponovno spi.

Vrabiči gor' sedijo
in tožno žvrgole na njej
razbito melodijo,
z odmrlih vej, z odmrlih vej.

Jih gledam dol z balkona.
Še jaz bi z njimi žvrgolel,
saj sem nekoč, kot ona,
bil v cvetih bel, bil v cvetih bel,

sedaj pa zrem v mrtvost cvetov
in sam sem gol, in sam sem gol.

Sašo Zorc Florjanski

Inspiracija

v dlan
mi sežeš
vame ležeš
v tiku sna
ubiješ čas
ni
več drevi
ni
več davi
v brezdanj
zaploveš
ti –
in jaz ...

tiho
vstanem
te vzamem
v tiku sle
se proži
plaz
ni
več drevi
ni
več davi
v brezdanj
me nosiš
ti –
in čas ...

zvit
v eno
te vreteno
dan v noč
navija
v čas
ni
več drevi
ni
več davi
le sni
v eonu
nje –
obraz ...

Pesem jeseni 2018 po izboru bralcev

Moj prijatelj Ivan Cankar (haibun)

Našel sem ga v gostljavem ozračju pajčinastih zapredkov in zaskorjenih reliktoz lizola, ki so objemali na bok nagnjeno šolmoštrovo stalo. Ležal je med zvezanimi snopiči žoltih aktov, pod kišto jugoslovanskih priročnikov, ovit v staro in razcefrano odelo, saj je obenj nasedla črepinja meranske vaze z razsutimi imortelami barjanskega rogozja. V zatrpami alkovi podstrešne ispe, od koder je obupno smrdelo po mačji scalini, je obgrizena stragula štrlela iz mišje luknje in nad zarjavelim šporhetom je v sunkih piša skozi razbito šipo frčade kembljaj po špirovcu zvit žeželj. Iz trebuha od golobov presranega ležišča so brneče poskakovali koluti vzmeti, ki so tam v somračnih preduhah žvenkljali kot ulične laterne v nočni nevihti ... – Skratka – pohabljen, raztrgan in umazan je v depoju svinjarije vedril in oblačil moj prijatelj Ivan Cankar kot bedna mizerija dninarjev s klanca siromakov ... V intimnem somračju spokojnega šepetanja sem ga karseda nežno in pazljivo zaobjel okoli oguljene in zaprašene suknje platnic, a se je navkljub temu pokadil oblaček prahu iz napokane pozlate hrbitišča. Nenadejano srečanje je naphalo teksturo molka s plesnivim vonjem iz lanenih raz in tiskarskega inka; z zmečkane polsti sem izpihal debel sloj prhle žagovine, da se mi je v nekakšni zabledeli gloriiji prikazal On kot zamolkel obstret lune izza cerkvice sv. Trojice Vlažna dlan mi je počasi spolzela po izsušenem in izpitem Ivanovem obličju, se hipno prepustila zvedavemu palcu, da

je zakrožil okrog štule črnega pokrivala in obrisal lepljiv kosem pajkovega nitja z ovratnika raševinaste srajce, ki je nezapeta gledala iz temnega sukna – trak svilenega kazalnika je počival čez umetelno borduro na krinolini Milene Rohrmannove kot nekakšen simbol nežnosti, deviškosti in božanskega dotika ... Cankarjev obraz se mi je v brleči svetlobi podstrešja zazdel nekako melanholičen in izpit, a vendarle mogočen v vsem svojem veličastju nenadkriljivega mojstra slovenske besede. Ozadje podobe je temnila zamaščena gmota sivine kot acidno ozračje nad fabriškimi dimniki Ottakringa. Onkraj slemena so skozi lino zletavali golobje in tam zadaj, koder je mežikala žametna svetloba izpod škrbaste kapi, je sonce že vneto kalilo žarke, a tu v zapuščeni ispi že davno preminulega šolmoštra je moj prijatelj Ivan Cankar kot mnogo prezgodaj postaran mož zrl vame s kalnimi in neprespanimi očmi vsled hlastnega nočnega pisanja in boleče enureze. Zdolaj na škripavi leseni stolbi, ki jo je navpik v temo požirala globina staroljubljanskega miljeja, so se mi poltiho ubesedovale misli, ki so izhajale iz paralelnih sanj in izluščene katarze. Ustnice so mehanično mrmrale v boleči asociaciji kot nekdanj ... in kot takrat, v ušivi ledeni podnajemniški luknji, ko sem pozno v noč pod toplino tuhne lačen in žejen do sitega vpijal njegovo Hišo Marije pomočnice ...

VEČERNI FOTELJ.
 RAZPRT V DLANI ŠEPETA
 NESMRTNI CANKAR.

Senryu (ki to ni)

»Pogoltni prasci ...!«
kvanta dvestokilski pujs
brcnjen iz jasli.

Ti predica sna

nekoč ...
zvihrala bova v slut vršine
usnula zdolaj v ledni mrak
a pred' prepad zamolk ošine
predica sna bo jek sladak

nekoč ...
ko v dolcah jage zapretijo
v škrapljah spine zaplodé
a pred' čez planje se zgubijo
pev glask pod limbe zanesé

nekoč ...
temota ubije strast večera
v okrajkih nove zabledé
a pred' jesen gre za jezéra
prisluhni stihom ki ječé

nekoč ...
ko lašte brdníc piš oblije
avriklja lica zadehte
izpojem pesem ti nevesta
da krajem onkraj snivaš me ...

Misel

jo vdihnem
zajamem
slečem
očistim
izdahnem
umijem
odenem
nališpam
poležem
pobožam
objamem
poljubim
pomaham
izsanjam
pozabim ...

a morda se vrne ...
v pomladna brstenja
v vzdihe poletne
v listja šeleste
v mrazine snežin
v zaskorjene sence
v somračne samote
v serafine šepete
v šušljanja globin ...

da ...
jo vdihnem
zajamem
slečem
očistim
izdahnem
sestavim
odenem
nališpam
utelesim
poležem
ovijem
pobožam
poljubim
zapredem ...

v tebe
v sebe
v sanje
v dušo
v temo
v onkraj
v eon

vkalim ...

Marija Praprotnik Kranjec, triglav

Haiku 119

sončno popoldne –
ob škarpi moja senca
hodi pokončno

Kratka pesem jeseni 2018 po izboru uredništva

Vem zagotovo

da ne želim izbrisati

kar je teklo vame
kot bela reka
ki je odlagala droben pesek
med členke in v kosti
da so s starostjo otrdele

(in temu reče moj zdravnik
artritis)

med mišice in v kri
a še pusti luni da jo dviga spušča
v občutljivo živčevje
zapacano s sedimenti
ki se neminovno nabirajo
med menjavo letnih sezon

(tukaj sem, »roko na srce«, rahlo v dilemi)

da se izbriše
kot da ni bilo
hudournih potokov
ki so me mleli in brusili
mi puščali v laseh
polomljeno vejevje in mah
da sem se razčesavala
še dolgo po neurju
dokler se mi lasje niso zopet bleščali

niti centa ne bi dala
da se izbriše
kot da ni bilo
kar je bilo
(to pa vem zagotovo)
ker so v vsem tem času
v meni rasla tudi drevesa

Tanka

Podstrešje v hiši.
Skrinja moje babice:
zaklad s spomini.
S tresočimi dotiki
gladim delo njenih rok.

Haiku 105

juljsko sonce
po žarečih slamicah
srka iz mlake

Zelena modrina

rdeče rdeče
ki me osrečuješ
se razlivaš v oči
kot razposajeno dekle
obvisiš na vekah
da z mehko
zdrsneš v šarenico
kapljaš v globino
kjer se srečava
ti in jaz
s tipajočimi pogledi
jaz in ti
prevzeta od bližine
in že hitiš
v center računalnika
kjer se v remixu
barvne palete
razpršiš
za očesno steno
in brizgneš
v zeleno modrino
da te kot sliko
impresionista
shranim na steni
spomina

Lidija Polak, Li

če nimaš imena

ti bo lažje

ne bodo te zamenjevali s kom drugim
ne bodo ti podtikali značilnosti debel
gozda in pokrajin
ne bodo te silili z mlekom
pridelanim v laboratorijih
ne boš še ena miš
ki jo vzgojijo kanje
v mišjo mrzlico

ne bodo niti vedeli zate

ti pa boš lahko uspeval organsko
neškropljen
pridelan bio
lahko boš nekonzerviran
ohranil
dostojanstvo

lahko se boš razrastel
neomejeno
čez omejitve omejenih
ne bodo te rezali
ne bodo te silili na pašnik
z žico
za tabo ne bo grožnje
ki odreja ovcam
količino paše

nebo bo
nebo
ki ga preletavajo ptice

zemlja
bo zemlja
iz katere vzklijejo

Pesem jeseni 2018 po izboru uredništva

volkovi vedo

oni poznajo
gozd
vidijo skozi
temo
vedo za
odcepe
do napajališč

zaznajo
hod
srn
vonjajo strah
privolitve
oni se bratijo
z luno
njihov jek
zlomi milino

volkovi
ljubijo kri
vedo za pokljaje
ljubezni
oni gospodarijo
noči
njim je lahko
skriti
v svetlobo
čekane

jaz pa
ki nisem iz tropa
ki nisem po rodu
volkulja
prikrivam ugrize
s travo žvižgavko

ti si vpet

jaz razpenjam jadra – vračam pesek

/mislim ...
ne mine dan
ne mine noč/

lahko bi ga kradla
ukradla vsega
zrno za zrnom
kup
ga podirala in se iz njega gradila
skupaj
v nestrah
lahko bi z njim napolnila
vreče iz jute
jih vrgla v nebo
in prižigala noč za nočjo
ognjemete
sproščene na mehkih nepokošenih terasah

jutra

/vroči vetrovi so divje šape zarili v oblake in legli/

nebeško bi bilo igrati na orgle medtem ko bi prste
lahkotno pogrezala vate
odrivati meglice in preteči vrhove
enostavno bi bilo snežiti med ulice in se ob večerih
parčkati
se vračati v pesek in graditi prehodne balvane na
migetajočih temeljih zraka
lahko bi ulovila veter in mu jemala sunke

misliš: ne mine noč ne mine dan da ne bi pomislil

vendar – ti hodiš

mislim: hvala ti
za nestrah
da pogasim ustnice

in ...

bomo šli

in kar bo ostalo ...

bo duh po pečenem kostanju
in dotik jeseni na dlani
ob nočeh
natrgan odzven smeha
potresen po polju
da bi polje ostalo

pretreseva se

razsujeva
kot gnojilo čez pusto zemljo svojih lakot

prekopljeva najini bistvi
in vdahneva prepojenost polnokravnega poletja
da prevzgojiva pekoče koprive izza plotu
v vrtnico

eno
ki ne pozebe z zimo

Marjeta Manfreda Vakar,

Margareta

Anonimna

Strelj so
utihnili.
Ljudje tudi.
Živi so
sneli zastave in
izobesili
bela oblačila.
Nikogaršnji pes
se je izluščil iz
prahu
porušenega
mesta.

Tišina kriči in
čaka.
Utiša jo
pesem v tujem jeziku,
tuje uniforme
si prisvojijo
prostor.

Sebe
zamenjam za
sladkor,
slanino in
pečen krompir.
Zmagovalec
ne ponuja
izbire.
Več njih
na telesu, ki je
daleč.
Slina.
Moje
otrplo,
zgroženo
telo.

Pesem zime 2018/19 po izboru uredništva

Ptica

S kamnom so sklatili
ptico.

Na skalah drgetajo
okrvavljena peresa.

Na steni visi
prebodena svoboda.

Begunec

pod vročim soncem
v deželi daleč od doma
na izsušeni zemlji išče bilko

Iščem te

Iščem te tam,
kjer si.

Ti si tam,
kjer te ni.

Čeprav bi te našla,
te ne bi našla.

Strganina

strgala
sva
svetla
oblačila
in podrla
statve

Pesem si podčrtana

Abukala

Godrnjanci

Kamorkoli že grem
vedno mi govorijo
govorijo in govorijo
večina se itak samo pritožuje
predvsem tisti, ki nikomur nimajo kaj povedati
ali ker pač morajo povedati svoje
jaz pa poslušam
poslušam in se čudim
povedala bi kaj nazaj
vendar velikokrat pri govorcih naletim na gluha ušesa
nimam takega karakterja, da bi tujcem razlagala preveč
še svojim ne povem kaj dosti
ker sem bolj poslušalec
in ker to, kar bi rada povedala, ni za vsa ušesa
predvsem ne za gluha
marsikomu bi predlagala, da se izlije Jezusu
ampak to je delikatna zadeva
ker dandanes nihče ne verjame v Božjo besedo
res smešno, verjamejo pa vsem mogočim, ki jih
najdejo na Facebooku
zato ne maram tega omenjati, ker nočem žalih besed
in ker menim, da konju, ki nima zob, nima smisla
dajati suhega kruha
tako je z nasveti, odgovori
dajem jih le tistim, ki jih bodo lahko zaužili
zato ostajam poslušalka svega i svašta

no pri nekaterih pa smem
lepo je, ko si ni treba potem otresti nog
me navduši in navdihne
postanem govorka
za trenutek še jaz drugim napolnim ušesnega polžka
v upanju, da jih moje besede prepričajo o vrednosti
življenja
dam na roke najbolj mehke rokavice in jih nežno
pobožam
mar nismo zato tu, da se tolažimo
a večina noče tolažbe
niti sprememb
želiyo le nekoga
ki bo poslušal pritožbe in se strinjal
pa naredim to uslugo, ko vidim, da ni haska drugače
prikimam, svet je res narobe, da
in ostanem odprtih ušes, ker dandanes večina odpira le
usta

leta ščinkavec kot prepelica

hitro je datum
zdaj zdaj zdaj
v krču hitimo
kje letaš?
časa pač ni na pretek!
opraviti je treba vse
cak cak eno za drugim
škatle se polnijo

poberi cote
veliki črni žaklji, extra strong
kje so vse male žlice
kje je šraufenciger!
vmes na delo in na občino
kaj bomo s to posodo?
daj spuci se že ven
odmrznem skrinjo
popravimo pomivalni stroj
če je ne pelješ, pa zažgi to omaro!
meša ona barvo z roko
pleskaj človek, pleskaj
glave bele
zidi beli
training je mimo
pometam pred vrati
vsi oddali ključ

prižgem luč
mačke so navajene stranišča
rože so zalite
knjige v regalih
počasi se raztegnem
čas je spet moj prijatelj
čaj daje prostoru vonj
zdaj zdaj zdaj
diši po domačem

Uroš Bilban, mladi umetnik

Pod njenim oknom

Stal sem pod njenim oknom (cca. 3 metre),
mravljinčki v rokah,
zapel sem: ti si moje sonce,
pa se je oglasila: raje bi slišala: ti si mi vse,
okej, sem rekel,
vsaka šola nekaj stane,
šola brez naslova,
naslov brez šole,
v pritličju šole sem stežka izdaval: živjo, maruška,
ona pa: veš, jaz sem maruša,
nisem indijanka,
ti si moje sonce,
razlika med maruško in marušo,
razlika med punčko in dekletom,
šel sem v šolo,
nazaj v prihodnost,
moje potne roke,
nič narobe,
stežka sem zajecjal: prideš dol?
kam dol?
zavpila je: kam dol?
ne zanima me: dol, gor,
tudi mene ne zanima,
sem pogoltnil slino,
kar pozvoni na vratih,
zvonec,

razlika med zvoncem in zvončkom,
razlika med šolo, marušinim domom in gradom v
oblakih,
pozvoni že,
naj zadoni srce,
srčece moje
nesrečno,
razlika med srečo in nesrečo,
ne poznam je,
poznam le marušo,
pritisnem na zvonec,
kateri?
prvi, drugi, tretji,
zvoncev pa je sedem,
ura je sedem,
zvonec je poleg ure,
pozvonim in čakam na refleks,
refleks je znotraj hiše,
maruša, torej,
odpre mi vhodna vrata in zajoče v obupu,
zasmeje se: ne zanimajo me linije in vertikale,
ne vem, o čem blebeče ta maruša,
ki ni indijanka,
indijanci molčijo,
indijanci obupujejo nad razlikami,
takimi in drugačnimi,
maruša ni drugačna,
ampak taka kot katjuša, melita, darja, tanja in tatjana,
a razlike me ne zanimajo,
maruša je doma,
njen dom je pred menoj,
vstopim,

se ponovno vklopim in nastopim: joj, kako si lepa,
ker je dejansko lepa,
a ona: motiš se, jaz sem namreč najlepša.
okej, pa bodi najlepša,
razlike ni,
čakam na razliko,
razlika se oglasi: jooj, kako lepo dišiš,
dišava se izmotava, ne poznam izraza,
nekaj hujšega od dišave,
v višavah,
pod oknom moje maruše,
nekaj metrov nad tlemi,
centralni sistem,
video sistem,
snemalni sistem,
kakšen sistem?
takšen – drugačen,
maruša pa ni drugačna,
drugačnost ni marušina,
maruša je v svojem svetu,
jaz pa pod njenim oknom,
oknom v svet,
v svetu pred svetom,
kjer luč se zasveti,
pred menoj maruša,
vsa polna zaporedij in vzorčnosti,
ne zanimajo me,
maruše tudi ne,
sploh ne,
negacija se oglasi in »zanika situacijo«: mi daš
poljubček, maruša?
vprašujoč pogled,

pogled nad vprašanje,
poljubček mi je dal marušo,
dal mi je rešitev,
rešitev v maruši,
v njeni roki,
roka na mojem licu: poberi se, prostak!,
klofuta,
boleča,
skeleča,
bolečina pod njenim oknom,
pod oknom sprememb.

Logika absurda

Na nebu sonce,
pod soncem jaz,
pod menoj moj ego,
pod egom sonce,
pod soncem stiska,
pod stisko luč,
pod lučjo svetloba,
pod svetlobo tema,
pod temo svetloba,
pod svetlobo zloba,
pod zlobo dobrota,
pod dobroto pomota,
po pomoti zazvoni budilka,
v budilki kazalec,
v kazalcu zobniki,
v zobnikih alarm,
alarm v sobi,
pod sobo univerzum,
v univerzumu čas,
v času frekvenca,
v frekvenci jaz,
v meni ego,
v mojem egu še en ego,
v egu ničesar,
v absolutu moj poraz,
v porazu moj veseli obraz,
to sem jaz,
to je dokaz,
pod dokazom je sonce.

Tema

Ves zaspan sem ležal pod podvozjem svojega bolhača,
tema je bila,
podvozje temno,
zakaj tako temno,
zakaj tako zasvinjano in mastno od olja in bencina,
kaj sploh delam pod avtom,
zakaj tema v mojem srcu, moji duši, moji glavi,
padel mi je mrak na um,
padel je skalpel,
ki sem ga imel v roki,
v roki,
ki nikoli ni zibala svoje usode,
svoje rutine (zjutraj, opoldne, zvečer),
kdaj,
kdaj se bo znočilo,
da se zlikan in neparfumiran usedem za volan in
odpeljem svojega pokvarjenca v carski center,
po certifikat,
podpisan nalog,
overjen račun in smehlajj škrbastega serviserja,
ki ga tepe življenje.

Brezno

tango

»jozus kristus«
je rekla
»pa ti si ko en vesoljec«

pijano je bolščal vanjo
nož mu je zdrsnil z dlani
rezilo je zaplesalo po keramiki
in zapelo
zalezal se je v umazan kot ob hladilniku
kot pokvarjen rolo so se sesedle njegove težke veke

lahko bi se končalo tudi drugače
lahko bi namočena v lepljivo kri
odplesala svoj poslednji tango
in zevajoča rana bi šepetala:
»pa vendar sem te ljubila«
nekdo bi poklical policijo in reševalce
sosede bi se zbrale
kot ptice selivke pozno v jeseni
in sestankovale dolgo v noč

ob kavi in družinskem prijatelju

novinar začetnik bi zabeležil kratko novičko v časopis

Menopavza

srečaš tri častilce marije
o ta veseli dan dan ovulacije
na trepalnicah plešejo prosojne sence
mrmrajo verze
posvečene brezmadežni

ob njih teče razposajeno krdelo steklih psov
nečiste nečiste nečiste
živali
pomešano med karte za bridž

zadah obrabljenega zobovja
te vabi
in prav tako
zlati nasmehi
pijanih mohamedancev
ki opletajo z zašiljenimi handžarji

njihove brezobrazne soproge jim tiho sledijo
(se hihi hihi hihitajo?)

zašiljene pojave sence planejo nadte
življenje je poustvarjeno v sekundi nekega časa
žrlo te bo od spočetja do smrti

pot ti večkrat prečkata oboževalca
pravega boga
kosti zvončkljajo po hišnih vratih

mladenič ti tišči v roke zlato
umetelno okrašeno šatuljo
poglej
posušeno meso naše zaveze

menopavza bo zarezala kot krik novorojenca
težka bo kot sapa zaklanega odojka

ne moreš se več ubraniti le z jalovo besedo
nobena pesem te ne umije več

dno oceana

na dnu oceana
je mehki trebuh zemlje
tja so položeni kamni
in v njih sledovi pradavnih življenj

jutra in dnevi
in večeri so vlažni in hladni in mračni
pa noči

v slanici se topi svetloba umirajočih zvezd

orjaške mante te nosijo na plavutih
krilih plavutih perutih
črne
na črnih perutih nasmeh

na dnu oceana je mehki trebuh zemlje
na njem počivajo kamni
ki nikoli ne občutijo koraka

Tamara Butala, Sandzakija

Ornitološka

Ptiči nas z glasnimi kriki pozivajo
naj se pridružimo jati in
postajajo vse glasnejši ker
ne morejo razumeti
zakaj ne postanemo kot oni

če se nam kosti zdijo težke
zakaj jih ne povotlimo

če nas v tem telesu zebe
zakaj ne izberemo stalne temperature
ki je za 5 stopinj višja od človeške

če nas moti ptičje sranje
zakaj hudiča nismo mi tisti ki serjemo po glavah
drugim

ptiči ne razumejo –
zato vseprek čivkajo o naši zaslepljenosti –
da so edina stvar ki jo lahko delimo z njimi
dnevi ki jih razpihuje kot perje

dnevi ki puhtijo

dnevi ki jih zgazi trolejbus

Licentia poetica II

Ko sem hotel pisati
o naših poslih
so me hoteli ubiti

ko sem hotel pisati
o spominih nate
sem se hotel ubiti sam

Pot pozabe II

Spet mi je zalilo zrkla
tako ko sem se prebudil
le na kaj sem mislil ko sem spal

zopet sem pozabil

že leta se ne spominjam sanj
še v snu se dolgočasim
a nikoli toliko
da bi se v resnici želel
še kdaj prebuditi

Valerija Čerič, Filia

Prihajam

k tebi moja sorodna molekula v času bivanja
daleč doni krik smrti izza tvojih stisnjenih ustnic
poslala si mi samo oči groze brez obraza

od pokleka nepovabljeno priklicana
prihajam z objemom
skozi pore ki mi jih puščaš odprte
z rokami segam vate
s prsti se dotikam krste ki jo zagrebaš v sebi
da te ne napolni s praznino

umrle so pesti ki so v jutru ko si blažila bolečine
tujcem
v čakanju nate drobile orehe

v mojih rokah ni rož ni sveč
v dlaneh prinašam tleče trske
vzemi
naj ti pomagajo pregnati hlad
v katerega si se oblekla

odpoljubljam ti bolečino
trgam te iz mamljivega naročja mehkih peres črnega
angela

najini bakli še nista dogoreli
vrni se z vonjem izluščenih orehov
delila ga bom s tabo

Sto dreves

je izruvalo svoje korenine
kot legionarji začenjajo pohod
takt jim narekujejo zarjavele trobente

s krošnjami trgajo električne žice
za njimi ostajajo smolnate brazde
s prstjo zaznamujejo sled

postala so gmota živih teles
postrojena na dvoriščih med bloki
vrinjenci nereda v mestni red

veje igrajo podoknico rokam
ki so jih zasadile v rast
veter je dirigent lesne simfonije

zatulile so sirene intervencijskih vozil
    aretirati
    požagati
    požgati
(saj so samo usodi predane sirote)

oblaki so sklonili svoje obraze
jih ovili v varstvo nevidnega
prenašajo jih v predele plodne prsti

na novo ukoreninjenim bodo ozelenele krošnje
listi bodo še dolgo pripovedovali zgodbo neke noči
kot pravljico za ptičje mladiče

po pločnikih so ostale smolnate solze
med njimi poplesujejo goreče violine
prve izpušne pline blaži vonj žlahtnih kadil

skozi odprto okno se stegujejo roke
rastite svobodno osirotela drevesa
veter bo prenašalec pozdravov

Zakleta

Pustite mi bolečino.
Ne brišite mi je iz spomina.
Bolečina je vse, kar mi je še ostalo.
Toliko hodnikov sem že prehodila,
toliko vrat zaprla za sabo.

Ne pošiljajte me nazaj po poteh teme,
kjer so ugasnile vse bakle.
V labirintih so se vame zarivali meči
in me spreminjali v nemo žival.
Nisem jih čutila, dokler jih nisem
začela trgati iz sebe.
Takrat je bila rana večja, kot sem si mislila.
Težko zanikam preteklost,
da prehajam na prihodnost.
Mnogo sob je še pred mano.
Pred vrata postavljam kamnite stražarje,
s krvjo rišem uroke.
Kar je mrtvo, naj več ne vstane.
Drzno sprejemam trpljenje.
Hitim mu naproti razgaljenih prsi.
Sposobna poguma sedanjega trenutka?

Sem embrionalni začetek.
Za sabo vlečem rep smrti.

Flo

Verz. Si.

Ponavljajoča se. Si rima. Lahko bi te zapel. Odprl bi zadrigo. Violine.

In švignil z lokom iz konjske žime čez napete strune v osrčje melodije. Smrekovina bi začela se smoliti. In jaz. Cigan. Bi udarjal takt. Ob dno. Zavrtelo bi nebo.

Verz si. Ponavljajoča se. Si rima.

Zadrga se je zataknila. Violina. Lok iz konjske žime. In jaz. Cigan. Smo. Tu. Na dnu.

Ti. Verz. Si. Ponavljajoča se.

Jaz moški. Ki je zgrešil. Rimo.

Le kadar me preletijo ptice.

Kadar mi veter kuštra lase. Ko dežuje. Ko ne najdem izraza. Pod večer, ko zamira hitenje.

Takrat se ujamem.

FLO

Da bi vzletel.

Ujel prste.

Da bi bil okno skozi katero se vstopi. V sobo
ljubezni.

Da bi se ljubil.

V resnici te ni z mano.

Ni te v pogrinjku ne v kosilu. Ne v kleti. Ne na
podstrešju. Ni te na vrtu, ne v gozdu, ne v reki. Ni te v
niti. Ki mi šiva. Življenje.

Le ko spregovori dež. Ko mu luna nastavi lice ...

Postanem.

Kaplja.

Zavest.

In pogledujem skozi.

Če spiš.

Če si pokrita. Če te ne zebe.

Uspelo ti je.

Vedno bom šepetal tvoje ime. Kadar me bo bolelo in ko mi bo lepo. Boš na konici jezika. Šepet. Ko bom umiral.

Pozabila sem. Le ko sem zjutraj odpirala veči in stali bili težki. Kot tisti svinčeni april. In sem pod njima zagledala morje. Me je prešinilo. Da ni kalno. Uspelo ti je. Pozabila sem.

Nisi!

Jaz sem brez ust.

Milena Hladnik, Dama

iskrenje

dirjaj dirjaj
čez lisičji rob v zakotju
čez zaraščeno melišče
pordelih popkov
čez zeleni žad planine
kjer ukajo škрати
razpni srčni jantar
v koralde neba
saj zmoreš
vem da zmoreš
jezditi po obnebju
galopirati
med kanjoni
brzdati
mimo brezen
preko naplavin
v drncu
prestreči kopitljanje
v pridušeni svetlobi
čez razpotegnjen nič
pripeti žarek
prižeti
bele konje
v sebi

ko se me dotakne nebo

je to le igra dveh svetov
v nenehnem iskanju
sidro v očesni duplini
tisti rdeče modri vozličiči
v scefranih oblakih
že prelistane lunine mene
v zraku brneči nemir
da si drznem pripenjati žarke
ki v pramenih polzijo
skozi priprte line hotenj
umakni se vendar
neučakani popotnik teme
da zajamem neizpite rose
da prestopim gole škraplje
in žlebiče drznih misli
da zaslišim zvonek glas
ko širim svoje šibke veje
med drzne jate ptic
v neznan oddaljen švist
in mimobežno plahutanje
tu se preprosto zleknem v trave
pod širok razpon vpete poezije
saj ob meni še lahko kobaca
name naslonjena živost
v meni razigran pomežik

Rok Horžen

Cornucopia

Žejen sem.

Konzumiram neke tablete na recept,

in ko primejo, mi zmanjka sline.

Ne smem se družiti s pesniki.

Sicer bi kakšnega bahača ubil,

sesul pa sigurno.

Jesen je obudila sovraštvo do barv,

pisani dnevi se pospešeno izlivajo v črno-bele.

Zakuril sem peč, ne maraš, da te v sobi zebe.

Mene greje žgana smola v ustih,

ampak hlapi kot kafra.

Stvari se odvijajo v najino korist,

vse priboljške imava na voljo,

tudi zasebnost in mir.

Boljša si in zahtevnejša od mase kričečih

mrhovinarjev.

Godi mi tvoja družba.

Ne zrajam se imena pijače,

ki si jo natakam v zvrhan kozarec

ter jo razlivam,

napojen.

Gremo

Zunaj je zima
in tebe piči komar.
Daj, pojej burek.

Jasna Janež, rožmarin

Midva

zlij se v rdečino mojih bokov
toplota, ki se lepi na najina
prepletena stopala,
odzvanja v požirkih
naj se tvoj jezik
razleze v meni
jutranje sonce
se razrašča med nogami
prelomi me v hrbtu
v enakomernih razmikih
vdihuj mojo sapo
ki valovi med ustnicami
in se zatika med zobe
mokrota pljuske

Prelom

Gosta rdečina se lepi name.
Razkleni mi hrbtenico,
slišati je njeno grgranje.
Za vekami se nabira sol.
Razišči moje prostore.
Na robovih medzvezdja
se kotalim.
Obljubi, da me boš
skril v dlani.
Da boš razbarval najino dvojino.

Matjaž Jarc, maatjazh

Ljubljana

Ljubezen, mokra in iskriva,
je v toplih kapljicah žarela,
pod njo je spala plodna njiva,
krog nje so sanjala drevesa,
še tam, kjer svoje bistvo skriva,
so jo objemala telesa.
Vznemirjena je z iskro vnela
kristal soli na dnu očesa,
jasnino je v zlato odela.

Jasnino je v zlato odela,
za njo pa noč srebrno siva
v tišini pesem je zapela.
Meglice so se razpršile,
svetloba v prah je izgorela.
Iz senc so vstale štiri vile,
Dogana, Maja, Vesna, Živa,
in skrivni rek izgovorile,
umetnost gola ga razkriva.

Umetnost gola ga razkriva:
pod Krimom zasejal je hrano
v močvirna tla in šotna tkiva;
iz blata vile so spočele
še prvospelca poželjiva,
prašiče, ribe in čebele
za lačno svakinjo Morano.
In ko so tisoč let preštele –
bleščeč oblak motrí Ljubljano.

Bleščeč oblak motrí Ljubljano:
od blata mastna in lepljiva
se ugreza v polje razmehčano,
Ljubljančani pa goloriti
si zazidavajo poljano,
pijani in nikoli siti.
Umazance le dež umiva,
ljubezni nočejo častiti,
lepota se v zidove skriva.

Lepota se v zidove skriva,
zaupanje je razprodano,
zatrti strah pod srci biva.
Zavist je zaklenila vrata,
za njimi zver neukrotljiva,
krivična, kruta, a bogata,
si liže pozlačeno rano,
medtem ko njena vest kosmata
ječi, kot da je vse požgano.

Ječi, kot da je vse požgano,
a vendar je Ljubljana bela
postala mestece prostrano:
ob ulicah stoje palače,
krasijo jo sadovi dela.
A če pogledaš jo drugače,
ti bo po nafti zasmrdele
kot alkoholik od pijače,
asfaltna reka osivela.

Asfaltna reka osivela
pokriva zemljo prekopano,
spod nje je rodnost izpuhtela,
zato pa v spalnicah kraljuje
ljubezen slastna in vesela!
V Ljubljani ni še slajše nuje
kot sladostrastje neugnano,
in kar bilo je temu tuje,
naj bo v preteklost zakopano!

Naj bo v preteklost zakopano,
kar je Ljubljana pretrpela
in blagi čas je skrtil pred mano,
kako so vrinili v naravo
v davnini že načrtovano
postajo, tržnico, trdnjavo,
kako je srečna zacvetela,
ko pod deročo reko Savo
antično mesto noč je vzela.

Antično mesto noč je vzela,
Naj bo v preteklost zakopano!
Asfaltna reka osivela
Ječi, kot da je vse požgano,
Lepota se v zidove skriva.
Bleščeč oblak motrí Ljubljano,
Umetnost gola ga razkriva;
Jasnino je v zlato odela
Ljubezen, mokra in iskriva.

Nevidni plamen

Za mêjami vesolja vse izgine
materija je razsnovljêna
in gibanje miruje
ni tišine
ker z zvokom odvaluje
v gluhoto zadnjega odzvena
v temoto nerazumljene praznine

iz nje prihajam, vanjo se spet vrnem
iz nje se dan na dan rojevam
zasijem vedno znova
se utrnem
prestopim dva bregova
čez črni svod, kjer izgorevam
srebrni zastor za seboj zagrnem

in glej prostore, ki se mi odprejo!
napoj luči se zлива vame
kot lepe, lepe blodnje
pod odejo
svetov, ki padam skozi
na dno, kjer se vesolje vname
v nevidni plamen, tam za zadnjo mejo.

Gazdina pesem

Kupil bi sužnje, a nimam denarja, resno razmišljam, da
vzel bom kredit
za staro orodje in mlade zidarje, ki jih pošiljal bom
hiše gradit.

Vsak bo od mene dobil prenočišče, spal bo s skupino
sedmih ljudi
v skupni kopalnici, a na stranišče hodil bo v jamo na
robu vasi.

Plačal bom evro do dva mu na uro, da mi bo vsaj
najemnino pokrtil,
a ne tako kakor Drašković Đuro, ki bi že sproti vse
evre zapil.

In če zboli, naj si stroške pokrije, mene ne briga, kaj z
njim se godi,
če bo izčrpan, pa naj se spočije in se ponoči dobro
naspil.

Važno, da dela od jutra do mraka in da plačuje si
malico sam,
ne pa da spi na lopati in čaka, kdaj mu, lenuhu, za to še
kaj dam.

Komur ni všeč, naj se mirno odseli, saj za ograjo jih
čaka še sto,
ki so nekomu naivno verjeli, kako je v Evropi živeti
lepo.

Enkrat na mesec pa do sekretarja šel bom na delovni
inšpektorat,
kar bo koštalo kar nekaj denarja, da ga inšpektorji
nehajo srat.

Aleš Jelenko

Odgovornost

Danes bom pesnik.
Svet se bo skrčil na minimum,
ljudje bodo izpuhteli,
čas pa bo izgubil vrednost,
ker njegova nova vloga
ne bo več taka, kot je bila predtem.
Le iz samote lahko
pišem v samoto,
le iz brezčasje lahko
nadziram urne kazalce.
Kljub samoti
se ne počutim osamljenega,
kar literaturi daje
neki poseben status.
Moj bog se skriva v pisalu;
z njim sem močnejši
in nesmrten.
Moj tempelj so knjige;
ko jih odprem, zasijejo
in vame zgnetejo
vse črke, iz katerih
so zgrajene.
Edina odgovornost
je odgovornost do besed,
zato se danes
spet počutim kot otrok.

Jutri bo drugače.
Jutri bom oče,
ki ga nekdo potrebuje,
nekdo, ki bo od mene
otročjost prevzel nase
in jaz bom odgovornosti do besed
dodal neko splošno odgovornost,
ki se ji odrasli ne moremo izmakniti.
Pa saj, zakaj bi se ji,
če ti še vedno ostanejo dnevi,
ko si lahko pesnik.

Ko majhnost izniči smrtnost

***

Šele novo življenje
presune človeka

do te mere,
da odžene smrt.

Ne noge, zenice
z nogami lahko vstopijo

v vsako živo telo,
v vsako mrtvo telo

povsem lahkotno,
brez naprezanja.

Novo življenje,
bomo padli

predte na kolena?

***

Neverjeten občutek je potreben
za smrt.

Ne gre namreč za nič
fizikalnega,

za nič vidnega,
gre za smrt.

Gre za smrt,
ki nikoli ni rdeča,

vselej bela. Vselej bela
kot rojstvo otroka.

Te nesporne resnice
se ni moč naučiti.

Usede se na ramo
med zraščanjem črk

na papirju
kot razodetje.

Nikjer nisem našel
tolikšne dojemljivosti

kot v poeziji,
nikjer.

In ko bom umrl,
bom umrl

zato,
da me bodo

brali.

Andrejka Jereb, Andrejka

Odmev

pomol
širok
drzen
kakor razpotegnjen oblak
preteč in vendar navdihujoč
lahko bi bil letalska pista
kamor bi velik ptič razprostrl krila
čutil kako se bliža dotik neba
in razumel govorico nedosegljivega
nečesa kar ne domuje v njem
in čemur ne najde imena
trenutek zaslepljenosti
lov za pticami
in dolgo zatem
oddaljen krik z obale
nazaj

Se mar večeri

presušene dežne kaplje
preklane sence razbohotenih platan
škripanje okenskih podbojev
in podpis stopal –
vse je bledo –
bledo na navojnicah
izhlapevajočega neba
le ti in jaz
projicirana na steklo
tipava za glasbo
prepletelih vej

Kodri jeseni

Da se spnem z nočjo,
bi potrebovala nekaj
tistega rumenega kodranja,
ki ga je z gozdnih stez
odpihnilo v november.
Legla bi medenj,
se odela z njegovo toploto,
še svežo od jesenskih sap,
in se pustila oluščiti.
Za novo rast kože,
za rojstvo smejočih oči.
Potem bi lahko rekla:
ni me strah zime.

Katarina Juvančič, Katarina J.

(S)prehodna

čez hrbte oceanov te kličem.
po vzbrstelih popkih kot derviš
zamaknjeno poplesuje burja.
ni se še otresla rezkega diha zime.
z ošiljeno palico potegnem črto
čez brezpotja noči.
v iskanju neba praskam po tleh.
rišem brez barv, oblik, zamejitev.
nevidna sila me zakotrlja kot frnikolo
po poti spominov in tovarištva.
pridi v moj ristanc
metat zvezde v pomlad.

nekoč si bova povedala vse

nekoč si bova povedala vse.
izpljunila bova prežvečene korenike,
ki so jih častili očetje
ob koncu vojn.
izbruhala žolč,
ki so ga matere
kuhale v kotlih, kadar so zaklinjale kri,
temnejšo od smrti.

nekoč si bova povedala vse.
iz sence neizrečenega
bova postavila tabernakelj tišine,
kamor bodo besede prinašale darove mire in kadila.

nekoč si bova povedala vse.
pela bova čez kožo.
se častila v kosteh.
žebrala meso.
se levila do ogolelosti.

nekoč si bova povedala vse.
in od naju bo ostalo le še zrnce peska,
ki ga bo pomladni veter odnesel
na prag najinega doma.

Branka Kamenšek, branka

haikuja

zapuščena vas
na njivi sključen možic
straši jato vran

**

Trudna branjevka
sadež ob sadež niza
v tiho molitev.

Povem ti

Trenirana opica s tvojega ramena
Skače na streho novega avta
Zavidajo ti

Sem ti povedala da so dozorele murve
Da so korenine najine fige našle vodo
S posebno nežnostjo se dotikam mladih listov
Veselim se
Sama

Dizel ali bencinar

Mene pa poganja reka
Rik jelena v ranem jutru
Lačno žvrgolenje ptičjih mladičev
Sredi noči

Tišina tišina tišina

Sem ti povedala kako sem iz ujetih trenutkov
Sončnih zahodov tlakovala prag
Preskakujem ga

Bela pručka

Od vaščanov sem izvedela
Da je v tej hišici nazadnje živila
Stara ženica skupaj s svojo kozo

Vrata so se s težavo odprla
Obstala sem
Globok mir me je presenečeno pozdravil
Tisoč mravljincev teme je streslo moje telo
V vogalih zapuščene hiše
S pljuči tvojega časa dihajo orjaške pajčevine
Tišina je zašepetala da te že dolgo več ni
Tvojo kozo je odpeljal sosed
Zdi se da vse umira
Lonec na zarjavelem štedilniku
Pručka ki z nogami štrli v nebo
Stara skrinja s plesnivo vsebino
Brez spomina

Vse umira

Nasmeh mlade žene na steni pa vztraja v vlagi
Barve zlite v en sam velik krč
Bele oči zrejo v malo budilko
Ki je nekega jutra zaspala ob pol šestih

Tiho zaprem vrata in odnesem pručko s seboj

Aleksandra Kocmut – Kerstin

Hologramska

V tebi sem minevala
ravno toliko, da nisem minila.
Da sva se skupaj vlekla dalje.
Da sva preštevala praznine,
jemala možgane iz formalina,
vlekla razdalje k sebi,
da se ne bi povsem odtujila.
Dogodkovno obzorje je kakor ti
še ena namišljena točka preloma,
po kateri bo vse drugače.
Delaš se, da si del časa, in jaz
igram občutek prostora.
V resnici te ni, in jaz sem le votločrk
(dez)informacij, projiciran na
tkanino vesolja. Ali pa nora.
Od prvega vdiha me nese tja,
kjer ni globine in ne neba.
V temi kapljam na polja,
ena nič ena, grenka semena.
Numerična iluzija me spremljaš,
da lahko kartografiram, kje sva,
brez cestnih luči
in s poapnelo budilko,
ki bo naznanila le še
eno številko.

Game over

V tej igri ne živi Mario, ampak Mara.
In ni super, ampak na tleh.
To je igra sestavljanja. Sestavlja se,
kar se najde v ljudeh.
Na tisoče koščkov. Tudi ko jih združiš
po sto, še ni slike.
Vmes hodiš po bombe, po trnje in gobe
in druge zelike.
Nekatere ti dajo moč za naprej,
druge te razparajo in ožgejo.
Naučiš se. Pa vendar hodiš še in še
k tistim, ki tvoje sinapse žrejo.
Slika se počasi sestavlja. Lahko bi
že vedela, kaj je na njej. A noče.
Mara noče, Mara ne mara za resnico.
Zdaj si sama barva koščke in jih prirezuje,
tu rob, tam vogal in konico.
Nasilno jih trpa v podobo. In snuje,
snuje sanje. Njeno življenje je žalovanje.
Dovolj je, da obstaja raztrgana slika.
In obluba dotika.
Nekoč ji bomba odnese prste. Zdaj več ne more
krojiti resničnosti sebi po meri.
Pride čas, ko se vse v življenju
brez milosti stehta in izmeri.
Njena kri se leno razlije med manjkajoče
delce, spodrine vse prirejene, Mara gleda,
preplašena je, v resnici noče,
a brez prstov si ne more zatisniti oči.

Slika se riše in se doriše, laž se seseda,
resnica je njeno zadnje življenje.
Slika ne laže, le hladno pokaže,
da je Mara iskala ključ v napačnem svetu,
da je princ zmaj in mamica kača.
Del nje bo ostal na tem črnem planetu.
A zdaj Mara ve, da se ne izplača.
Da je bila vedno sama.
In da je igra končana.
Zmaj in kača vreščita po še.
Mara zarine dlani pod pazduhe
in gre.

Slutnjar

Že kot otrok sem vedel,
da se bo vse to zgodilo.
Že vedel, da strah diši
po rumenih cvetovih
in razrezani drobovini.
Ne vidite, da hodijo med vami.
Ženička s solato na tržnici.
Sosed, ki nad živo mejo vihti škarje.
Učiteljica z gladkim razumom.
Fantje za šankom z vrčki
rumene (!) tekočine.
Tisti, ki bi hromega dedka
vrgli skozi okno šestega nadstropja,
ker ni stoje pozdravil. V Pianistu

je veliko dobrih idej. Ko bi le ne bilo
nadležnega zavijanja klavirja.

Tisti, ki bi šestletnici z nožem
razširili nožnico in jo nato pofukali,
vseh dvajset, naj crkne, gamad.

Tisti, ki bi brata do nerazpoznavnosti
zmrcvarili z mučilnimi napravami in
lastnimi pestmi, da bi mu pomagali.

Borci za lepši, boljši, čistejši svet.

Med njimi hodim z zvezdo na čelu,
strah me je kot še nikoli,

saj je rumena.

Čakam na kopito, za katerim
se ne praši.

Že kot otrok sem čakal.

Že kot otrok sem vedel,
da se bo vse to zgodilo.

Majda Kočar, Ob potoku

Haiku

naravnost v sonce
na posekani smreki
zrejo vršički

Senryu

obrežje
reka se zliva
v plastenke

Tvoja Dežela, Orfej

Dajem ti zapestnico sonca,
najdeno pesem.

Obračam kožo navzven,
da preglasim neznosno tišino.

Nabiram ti pomladnih vej
za strune tvoje lire.

Iz podzemnih senc, črnine morja,
iz smisla zvezde,

iz kapljanja vodnjaka,
kjer pije svojo roso ptica,

si mi naredil to Deželo,
od prve do zadnje črke v poljubu besede.

Po njenem razkošju hodim bosih nog,
za njeno resničnost hlapim v neizgovorjeno.

Ulice

Na Ulici talcev
grabijo sence tišino,
da jo je strah.
Za okni begunskih zaporov
ugaša pesem otrok.

In pada dež.

Na Brestovi ulici
izgubljen psiček
sredi izgubljene noči.
Njegovi pritepeni poljubčki
na mokri koži teme.

In pada, pada dež.
Na Zvezdni ulici
tlakovana svetloba zvezd.
In nebo,
ki od daleč
gleda ulice,
ki beže
po svetu,
ki nima več imena.

In pada, pada, pada dež.

Breda Konjar, Koni

Ko preko rek

Ko preko rek neznanih misli sem zabredla,
je upanje zadihalo v neskončnost.
Zdaj spet s pogledi govoriva,
spodbujava odločnost
v lovljenju smisla.
Prej premedla,
upadla, kislá,
zdaj vadiva pokončnost.
Postajava nepremagljiva.
S pomladjo zavrnila sva nemočnost
vsakdana, ko povezana pogum sva spredla.

Sonet s pridihom

Postajam kletka za zamolkle rime
v utripu svoje ustvarjalne biti
in muz ne zmorem za navdih prositi,
ko stavim na adute dobre klime.

Še upam, da se vrnem z vzniki smisla
v besedah večpomenskih za premike
k podobam kratkih kitic brez replike
v objeme rime, ki jih pesnik čísla.

Ne maram staviti na prazne upe.
Občutim, da poletje vsak dan sproti
spodneslo mi je čudežev na kupe

in vsak dan znova dvom se me poloti.
Bojim se, da prelivam vse v kalupe,
ko oblikujem verze po tej poti.

Senryu

Mrzlina besed.
Iz razgretih ust vrejo
ledeni curki.

Nič

Nič,
edinstven, vsemogočni,
preseneča, vznemirja, zapelje
brezslušnost misli mimo mene
v skrivnost.

Ivanka Kostantino, Lea199

Haiku 879

bele ovčice
na nebesnem pašniku
mulijo žarke

Haiku 889

ploha mineva
z nezrelega jabolka
kapljajo sonca

Pulover

pulover
rožnat, mehak
varuje, greje, boža
v uri samote postane ljubeč
objem

Beležka

Skupaj z vso potrebno in nepotrebno kramo
se utapljaš v globini moje torbe. Prva soseda
prevečkrat prazne denarnice in črnega dežnika.
Navadno prekrita s plastjo računov, ki si jih
iz strahu pred inšpektorji ne upam zavreči.

Oranžen trak med okrasta pravokotnika spenja
50 listov, ki jih še ni oskrunilo pisalo.
Čez gladke platnice ti veje okus pomladi,
cvetoče grmičje, lahkoten let metuljev,
brenčanje čebel in ptice visoko pod rožnatimi oblaki.

Ležiš tam in čakaš na naslove, datume, verz ali haiku.

Porumenela morda nekoč pravnikom odškrneš vrata
v čas kulijev in nalivnih peres.

Učiteljica

Na steni brli petrolejka.
Z ognjišča prihaja
komaj slišen prasket.
Ramena ti trzajo,
med prsti rožljajo pletilke.

Tri leta,
trije fantki,
na blazini tri speče glavice.
Kaj ti bojo zdaj šole?

Ostajaš s taščo,
ki ne skriva prezira.
On drvari.
Domov se vrača pijan.

Pod ploho udarcev
postajaš vse manjša.
Strah raste in raste.
Vlaži ti oči,
ki jim je prepovedano
iztisniti kapljo joka.

Od nekod se priplazi kesanje,
prihuli se ti ob stopala
in tam obleži.

Ne moreš nazaj,
le misel se vrača
k otrokom,
v čas službovanja.

Na steni brli petrolejka.
Z ognjišča prihaja
komaj slišen prasket.
Ramena ti trzajo,
med prsti rožljajo pletilke.

Suzana Kovačič

Kje pa sem?

Tudi jaz,
tudi jaz sem nekaj dobila,
nekaj v »pdf« obliki,
sedaj sem vsa vesela,
lasje mi rastejo z največjo brzino,
a jaz ...
pojdem preko membrane,
preko druge strani,
narisane,
označene,
čeprav je sploh ni,
od nekod mi v glavo prileti škorenj,
hvala ti za ta škorenj,
gotovo ga je tvoj ded nosil med vojno,
mogoče,
mogoče mi z druge strani v glavo prileti pisalo,
hvala ti za to pisalo,
ki ga je avtor držal med prsti,
ko je pisal »scenarij« za DAN NOROSTI,
okej,
mogoče si bo nekdo poleg mene stiskal mozolj,
iz katerega bo brizgnil gnoj,
smejal se bo,
gledal komete,
hvalil svojo ljubečo mamo,
iskal hladilnik v predalu,

kjer je vse shranjeno v »pdf« obliki,
ostrigel si bo dolge kodre,
gledal komete,
gledal vinilke,
vse skupaj shranjeval v polivinilke,
kjer bodo vsi fragmenti v »pdf« obliki,
okej,
gledala ga bom izpod čela,
on me bo gledal prav tako izpod čela,
tretji »junak« pa bo iskal nekaj onstran poznanega,
onstran znanega,
kjer bo preganjal potepuške pse,
da bi pred prijateljicami izpadel »frajer«,
ki je trgal rožice,
kdo ve kje,
na sliki,
na sliki v »pdf« obliki,
na tej sliki v »pdf« obliki je le nekakšen kamen,
in,
sprašujem se,
je sploh smiselno,
imam sploh prav,
govorim, pojem, drdram, jecljam v »pdf« obliki,
ali se mi bodo spet drugi smejali,
da ne vem, kaj govorim,
okej,
od mene bodo zahtevali denar,
polno denarja,
okej,
gledala bom žuljave roke,
gledala bom v onostranstvo,
ujeta bom v temnem kotu,

kot pravi prerokba,
okej,
naj govori, jeclja, ihti in kriči,
jaz ne verjamem,
nihče,
nihče mi ne verjame,
da je vse skupaj v »pdf« obliki.

Kje pa sem?

Trije demoni

Sveta resnica, na obrazu grimasa, preprosta bledica v
kapljici časa,
ledeni pogledi, opoldan svoboda, žaljivi posredi, dva
mlada laboda,
laboda sta bela in vsa zapoznena, poklonim obema za
0,00 objema,
nočni premor, žgoča vročina, odgovor v dimu, čakala
do Rima,
v Rimu je mraz, na licih dokaz, saj le-ta so rdeča in
»celzij« se večja,
čaka tam marmorno sivi fašist,
okrog pa lep travnik,
»tak ist« ..... žurnalist,
besede odveč so in vse se poruši,
poskusim s premorom, zaporom, ukorom,
postrani me gleda vsa ta eleganca,
v cenenih oblekah sem kot ignoranca,
torej, naj bom »total« brezoblična,
a vseeno še nekaj sto let gospodična.

Plavajoča resnica

Sveti se,
sveti se Himalaja,
sveti se nastanek, ostanek,
ki se sveti,
geneza,
poteza,
agonija,
refleksija,
sveti se,
nič več se ne sveti,
nihče več se ne joče,
vse je nemogoče,
vse, ki se sveti,
kot ostanek svetlobe,
kot svetloba geneze,
kot svetloba agonije,
kot resnica telesa,
kot telo agresije,
kot telo korozije,
sveti se telo erozije,
erozija se sveti,
sveti se izzivajoča smrt,
to govorjenje,
to svetlo trpljenje,
to šelestenje, hrepenenje,
sveti se skromno razumevanje,
svetle so predstave,
zmedene pojave,
v predstavi,

pod svetlobo sonca,
vse do konca,
svetlega konca,
prazne vse besede,
prazne????
ne prazne,
saj so svetle,
razsvetljene,
nakopičene,
trpeče,
narobe boš razumel,
ne boš dojel svetlobe,
ne boš več modrec,
ostale bodo sveče,
bele sveče,
sveče svetleče,
ostalo bo kadilo,
kadilo dišeče,
dišeče in hrepeneče,
ostale bodo barve,
barve dišeče,
dišeče in hrepeneče,
hrepeneče in trpeče,
na sramotni poti,
na poti ob zmoti in pohoti,
hrepeneče in moreče
geneze,
korozije in svetlobe brez moje poezije.

Matej Krajnc

Vesela pesmica o politični korektnosti

Politična korektnost pride
in rodi otroke.
Marko skače, Marko skače
po zelenoj trati.
Dve kolumni še napišem,
to bo vse za danes.
To de njemi, to de njemi
za devojko dati ...

Vlaki imajo vsi zamude,
vzroki so pritlehni.
Čuk se je oženil, oni pa mu
ne priznajo karte.
Kaj naj torej, če me vrže
mrk sprevodnik z vlaka?
Naj pokličem Daniela,
Makija, Pro arte?

Politična korektnost pride
in umije šipe.
Tralala in hopsasa in
vija vaja nekam.
Vidim, da se v sodih tlači
vino za soldate.
Marko skače, skače, jaz pa
čisto nič ne štekam ...

Fijaker stari ulicama luta

in kurtizana tudi
najprej je umrl klodovik
nato za njim še prudy

za božič nočem konjskih fig
rad sneg bi in zvonove
in shelleyja ki bo grozil
in hčere in sinove

balinaj grofek z glavami
potrudi se za pičo
s tlačani si se veselil
prodajal se hudiču

zdaj pa te janez bitenc je
v otroško pesem vtaknil
in johnny cash je videl luč
in mošnjo ti izmaknil

sto zlatov šlo je za kredit
in drugih sto za študij
konji so se nasitili
in kurtizana tudi

Noč izginja

noč izginja; a kako da
na križiščih ni luči?
megla plahuta kot ptica.
ptica krikne. osivi.

trk zaves? imaginaren.
in za njimi? marsikaj.
lestve, mize in komode.
lily novy. oče laj.

in vrstice se zaprejo
in kar same grejo stran.
noč izginja. dobra šala.
vrag jo vzel bo, ko bo dan ...

Samo Kreutz, albin

Haiku (#76)

Prehitim starčka.
Njegovo copotanje
hodi z mano vštric.

Pritajitve

iz usedline deveterih prostranstev
brezglasno huškneš
v gozdove
in čez čas še med ljudi ter njihove hišice

da končno postaneš pomlad

a tudi če medtem nehote zaideš
ker se nameniš kam daleč

nikakor ne pozabi

za teboj je raskav šepet zime
malo naprej – polno nebo skorajšnjega poletja
vmes – do kamnitih robov stradeža izpraznjeno
prostorje

prihuljeno kot bi željno pričakovalo
svojega mesijo

Nabirek

Odšel sem preko krčevine jutra,
da bi me nasitilo morje
in zraven njega še razigrani pobliski zemlje.

Tam sem ostal resnično dolgo.
A od tega je minilo

že precej časa.

Zato sedaj v pest lovim nabirek vrele trave.
Ter drobnikave kitke rose.

Kot bi hotel komu postati vsaj kaplja,
komaj zaznavna sraga,

ali pa morebiti le vzplamenel vonj z začetka poletja.

Srečko Križanec, srecok

koan

iščješ pravico
daj se na vago

grčava palica

bele poljane
očak na poti v krčmo
vleče pipico
na svežem snegu trosled
v očeh svežina mraka

14. 1. 2019 ob 6.00

zimsko jutro
v mraz obuta trava
ječi pod koraki

haiku

pikapolonca
na sredini prstanca
išče kažipot

nočni pajčolan

nočni pajčolan
preko reke razpeta
pesem komarjev

...

strah pred tišino
zvijaš v šumenje
krep papirja
samoto deliš s piškoti
imenovanimi srečen terek

Urša Majcen, Pozabljena

utrip I

Če ležiš na hrbtu
čisto pri miru
lahko začutiš
kako solze polzijo v ušesa
in iščejo mesto
v novih kanalih

Notranji monolog bruhajoče 20-letnice na mokri ulici pred lokalom v soboto ob pol štirih zjutraj

izbljuvala bom svoje srce
in si ogledala
koliko je v resnici črno
in koliko gnilo
in koliko lahko še bije

izbljuvala bom
rdečo gmoto notranjosti
skozi pljuča
da bom potrgala vse kapilare
in krvavela vsevprek

po mokrih tlakovcih
in premočenih neznancih
ki hitijo mimo
in domov
v zavetrja svojih dežnikov

secirala se bom z nalivnikom
in prazne prostore oddala ljudem
ki me hočejo samo izrabiti
ker poželjivi pogledi plačajo najemnino
čakajoč na stalne prebivalce

Pozabljena

Nisi izgubila besed.
Samo pospravila si jih,
kamor pogled ne seže.

Gregor Markič

Kvadrat kroglja I

Na štriku štrik
na štriku krik
v srcu pogum
v glavi razum
v strahu strah
in prašen prah
na lestvi les
na lesu les
po lesu ves
sem sam in tvoj
s teboj s teboj
ves sam in tvoj
na štriku krik
na štriku štrik

Frangar non flectar

Okrogla je in modrobela – gladka,
vodeno in kamnito jo obseva z mesečino
od daleč sestra starka,
dolgočasna in neživa.
Poraščena z drevesi, ki stoletja sejejo potomce,
brezbrižna in zasičena z gluhoto, zastrupljena z
odsotnostjo duha,
opomniki nesmisla, mrtve priče nebiti svoje neduše.
Kdor zakriči od groze v mrzlo črnino, še sam ne sliši
svojega glasu.
Je vredno kričati v to nemarno črnino,
spregati glagole mrtvih jezikov,
da te premaga širna gluha samota,
da te nasilno utiša neživa in nemrtva sestra,
tako boš zvezdni utrinek, ki ga nihče ne vidi,
blisk si brez groma in ne boš več?
Za zdaj je tvoj poklic biti učenec modre obline,
soprog oble modrine,
zet sestre starke,
sam svoja druga polovica.

Bog ti je osolil oceane ravno prav, da niso pitni,

in te zapustil vase zavitega kot pronomen reflexivum.
Atome je izvotlil in olupil in dušo popoprал.
Razklal ti je telo v dve lažni polovici,
v dve nogi, dve nosnici,
dve ušesi, dve ledvici
in te pustil prežaganega z enim srcem.

Navzdol si že prežagan,
a napoček te bo presekala čas,
Hitler kakor blisk
in Krieg kakor Blitz.

Največji boj je dobojeval, kdor je dočakal z veselim
obrazom,

toliko moči in volje bi si pač vsak zaslužil,
da ne spači obraza od bolečine.
Zdržati blisk med dvema tišinama v samoti,
ki smo z njo posiljeno poročeni, v družbi mrke tašče.
Nič niso zalegle solze.
Otrdele so, presahnilo, pustile pesek v očeh,
zamenjale so jih kletve in grožnje,
lasje smo si ruvali, od groze onemeli,
od joka zmatrani pospali
in se z jokom utrujeni zbudili.

Kvadrat krogla II

V pivu ples
zdaj gre zares
v raju raj
v plesu ples
zakaj, zakaj
želim nazaj
naprej moj raj
naprej naprej
nazaj nazaj
naprej nazaj
povsod moj raj
naprej zakaj
ker gre zares
začenjam ples
čisto zares

Felicita Medved, nemesis

bogokletna

povsod sem bila
& nikjer me ni bilo;
v tvojih očeh

Kurentovka

Ljubezen, nemočnica,
so še v meni strasti,
da te, dušebrcnico,
v novo besedo skujem?

Zgolj zato,
ker solz pomivalka,
pospravljavka temnih navlak,
ponuja se nova pomlad?

Ti, rosna brstičnica upov,
nežne prstošepke vonjavka,
vznesenka sončnih odlitkov,
ti, kurentovka, kaj zvončkljaš?

Boš v peklenško rajskem
plesu vrtinčila me šemo,
ljubezen, tolmunka.

Preobrazba

Na letu iz Rima v Bukarešto prelistavam revijo letalske družbe. Eno tistih, katerih naslovnice povedo, da so *your personal copy*, vaš brezplačni izvod. Na strani osem, levo spodaj, je članek o številkah trinajst in sedemnajst.

Za mnoge je trinajstica simbolično povezana z nesrečo. Petek trinajsti, na primer. Dan izvirnega greha. Dan križanja. Mesec se mora tedaj začeti z nedeljo. *La Mort* je trinajsta velika arkana v tarotu.

Berem, da v Italiji številka sedemnajst velja za nesrečno, trinajst prinaša srečo. Razen seveda, če gre za omizje trinajstih.

*Rimska številka
sedemnajst je anagram.
Vixi – živel sem.*

Bliža se polnoč. V avli hotela je živahno. Ansambel igra klezmer. »Izraelci, svatbeni turizem,« namigne receptor. Opravičuje se za hrup. Premlad je, pomislim, da bi vedel, da je Ceaușescu Izraelu prodajal Jude za gotovino. Od dva tisoč do petindvajset tisoč dolarjev po glavi. »Soba 1713,« se mi nasmehne. Primem kartični ključ. Dvojna sreča ali nesreča?

Sobo številka trinajst skozi veliko okno osvetljuje zunanja svetloba. Kot magnet me pritegne prostrano žareče nebo mestnih luči. Okno je zaklenjeno. Zvrti se mi, ko pogledam navzdol. Morda zaradi višine sedemnajstega nadstropja. Morda zaradi mračnosti razpadajočih stavb na dnu ulice. Odmaknem se. Potegnem zastor pred mestom, ki si je želelo posnemati Pariz.

Prižgem televizor. Poročila. Sedemnajsti december. Prav na ta datum je Ceaușescu poslal vojsko nad študente. Na božični dan je bil ustreljen.

Zjutraj, si rečem, zjutraj preverim, ali ima hotel trinajsto nadstropje. Čevlje zabrišem v kot in se napotim v kopalnico.

*Svod Bukarešte.
Pok kozarca, mazel tov!
V trebuhu krč.*

Alenka Mihorič, modricvet

Zvezde so krasile svod

rodila sem se v indijansko poletje
ali pa morda v prvo nočno zmrzal
svet je bil še mehko zaokrožen
materino mleko ni bilo zastrupljeno
na vprašanja je bilo mogoče odgovoriti
sence so bežale s sten
in se skrivale v bližnjem gozdu
potem sem rasla in se učila
nisem razmišljala o zvezdah
dokler nisem spoznala njega
na kamnitih poteh sem se spotikala
nikoli tekla in ne razumem
zakaj so me imenovali tiha voda
zvezde so počasi ugašale
vsak dan je samo še dan
ki umre zato da bi se umaknil jutrišnjemu
še bolj meglenemu

In siviš

Omožiš se pri triindvajsetih, ker se moraš.

Normalna si.

Razen morda spočetja v koruzi,
v daljnem kraju, kjer on služi domovini.

Imaš prvega otroka.

Diplomo.

Službo.

Vsak dan osem ur in pol.

Voziš se z avtobusom.

Hitiš domov, da nahraniš družino.

Imaš drugega in tretjega otroka.

Živite s polovico plače, eno in pol golta hiša.

Gradite brez kreditov.

Če ne štejete tistega začetnega,
zaradi katerega ste si sploh upali tvegati.

Vsako drugo ali tretje leto

ste upravičeni do otroških dodatkov.

Jutri je sobota.

Dan za ljubljenje kot tudi vsaka nedelja.

Za zaklenjenimi vrati.

Nenadoma si starejša za 30 let.

Otroci so odrasli, a še vedno na drugi strani vrat.

Na vse mogoče načine.

Včasih tudi normalno.

Bodi normalna.

Z eno roko mešaj marmelado iz domačega ribeza
(dvajset litrov sirupa je že v kleti),

z drugo roko trebi solato,
s tretjo pometi dvorišče,
z dvanajsto listaj dnevni časopis
(vsaj kako minuto, da prebereš naslove).
Bodi normalna, plačuj račune v trgovini.
V operacijskih dvoranh
ti odstranijo nekatere organe – nebodijih treba –
in hrbtenico posadiš na vrt.
Zato pa ti zraste nekaj rok.

Ker je tako prav.
Shraniš kupone za popust.
Odpustiš možu stranpoti.
Odpustiš laži.
Ne vtikaš se v stvari, ki se te ne tičejo.
Na voljo si ostarelim staršem.
Ker je to normalno.

Ne moti te prah na policah.
Niti neoprani lasje niti teža lastnega telesa.
Ne pomaga, da piješ samo vodo.
Že leta nisi videla fitnesa od znotraj.
Veš, da tega ne potrebuješ.

Računi, računi, računi.
Vse plačaš, nikomur ne ostajaš dolžna.
Srečna si, da lahko.
Začuda nimaš gub.
Skrivaj še vedno hrepeniš.
Zavedaš se, da nimaš upanja.
(Podzavest se ne strinja.)
Zavedaš se objektivnih in subjektivnih omejitev.

Samo eno življenje imaš.
Normalna si, svojega si zapravila.
Vsaj tričetrtr.
In siviš.

Obuj se,
odloži deseterico rok.
Ob zori vzemi fotoaparater
in pojdi nad meglene griče.
Telefon pozabi doma.
Ne zamudi prebujanja modrinov,
rosa naj ti ovlaži meča,
trave naj te požgečkajo.
Zapri oči in poslušaj kose, sinice in zelence.
Povesi fotoaparater in z očmi sledi kanji.
Ki išče plen.
Ne bodi več žrtev normalnosti.
Svet bo razumel.
Enkrat spi do desetih, svet se ne bo ustavil.
Sprijazni se z vriščem otrok v soseščini
in nočnimi glasovi gonečih se mačk.

Govori in poslušaj.
Moža, potomce, mater, očeta, tujca.
Najprej poslušaj.
A ne pozabi nato povedati, kar ti leži na srcu.
Kaj si želiš.
Včasih bodi ti
in začuti upanje
na drugi strani sivine.

- - -

Nihče ne gleda.
V kotih pokrajine se zbira megla.
Objema mi gležnje in sili višje proti kolenom.
Vse dokler ne preseže oči.
Zlepi lase.
Na kožo hrbta vžge gomazenje.

Sonce je ostalo nizko na drugi strani.
Tukaj nihče ne čuti njegove toplote.
Januarska zmrzlina ničesar ne obljublja.
Spanje.
Tišina.
Zato nihče ne sliši.
Zvon je predaleč.
V odmaknjeni razpoki časa.

Sem to še jaz?
Roke in noge so škripajoč stroj.
Dihanje je avtomatično,
izdih onesnažuje atmosfero.
Nadzornik ne pride mimo,
da bi ponastavil ventile.

Nihče ne gleda,
nihče ne sliši hropenja.

Mitja Miklavčič, Mikla

V dimu ...

Iz spomina kličem tisto malo sebe
skozi dim prižgane cigarete,
da bi sčistil vse in bil nared za tebe,
kadar boš vstopila v moje dneve štete.

Vse občutke zlagam, recikliram,
z leti v meni se nabralo je življenje,
dosti tega je, kar mirno dol požiram,
in vrh sita je ostalo le trpljenje.

Čeprav želel sem si, da čas prekrije,
česar sonce ni želelo mi ogreti,
naj pripravljen bom za vse mogoče parodije,
moral bom začeti spet živeti.

Zopet to žerjavico povlečem, oživi,
v beli dim izdihnem osiveli s. o. s.,
zatopim se v misli bolj prijetnih dni,
ko jih še bilo je nekaj takih vmes.

Tam v kopreni beli, ki vali se iz pljuč,
so vsi pretekli smisli izpuhteli
in ravno v njih želim iskati tisti ključ
za vse odgovore, ki z mano bodo preživali.

In poiščem v dimu se izbranega tobaka,
kjer obrise želje najdem zagotovo,
košček zgodbe tistega prijaznega možaka,
ki se v mozaik želi sestaviti na novo.

Spet potegnem ...

in v spominu iščem tisto malo sebe
skozi dim pomirjajoče cigarete,
da bi sčistil vse in vreden bil bi tebe,
če vstopila bi slučajno v moje dneve štete.

Nov list ...

Obrnjena stran
in prazen je list,
na novo ga pišem,
iskren policist,
vzemi si barvo,
popiši ga z mano,
z mavrico sanj
in na temo neznano,
važno je le mi,
da bel ne ostane,
na njem naj čim bolj
bodo risbe skracane,
ob letu poglejmo
si skupaj umetnino,
odprimo srce
in srebrno penino,
ne želim izgubiti
nikogar od vas,
preveč je najboljših
odšlo izmed nas,
naj listi so zdravi,
obrnjeni prav,
brez črno-belih
in senčnih težav.

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

Na odprtem

Pred jutrom pljuski kljuna ob gladino,
odbleski zarje dvigajo sivino.
Galebi nad palubo v nizkem letu,
predirni kriki režejo tišino.

Oko mornarja seže do obzorja,
v valovih išče melodijo morja.
Nad vodo vleče se meglic tančina
vse tja do srede morskega vodovja.

Kjer v nemiru vetra išče si svobodo
in cilj prepreden s čudno je svetlobo.
Kjer konec spet sprijemlje se z začetkom,
ne ve, kam vodi ga ta pot čez vodo.

Mandala na pločniku

Tibetanska meniha,
dva mlada fanta,
vsak dan, dva meseca,
iz zrnč peska sestavljata
mozaik živih barv
in drobcenih oblik.

Vsak dan, dva meseca,
predano pozabljata čas.
Neutrudno barvata,
režeta, zlagata
drobce nereda
v kozmični red.

Ko je mandala končana,
jo z rokavom pometeta
in zdrobljen prah
vržeta v reko.

Ljudje opazujejo mavrični madež na gladini.

V čakalnici

polno
vsi stoli zasedeni
nasproti mene dekle
v naročju stiska rožasto torbico
prsti rok nemirno zakrčeni
gospod zraven rešuje križanko
jaz pišem sms

klepet pomika minute
pogovor majhnih besed
priškrnjena vrata
izvid v beli ovojnici
eni imajo svojo vrsto
nestrpen pogled

tarnanje
kam gredo leta
obnemogle noge
popuščanje srca
obraba kolen
bolečina
rak

zrak nasičen z izdihi
na mizi raztresene brošure
pri vratih se usuje listje benjamina

Milan Novak

Čas nažira

Čas nagrizuje telesa
spreminja pomembnosti v nesmisle
ustvarjalnost v ustvarjeno
ideje v ideologije v dejstva
v dejavnosti
Vseeno je
čas nažira
Lahko spremeniš svetovno ekonomijo
vzameš milijonom in daš drugim
lahko postaviš novega navideznega boga
in se bodo rušili stari spomeniki
Vseeno je
Sčasoma bo razžrto na
nesestavljive koščke davnega spomina
Nekatera mesta izginejo za vedno
vrtovi se izrodijo
knjige strohnijo
čas kamen drobi v prah
Vseeno je
čas nažira
Ni važno koliko misli si povozil
kolikokrat si bil umorjen
koliko dreves si posadil
vse kar lahko storiš
je le čiščenje svojega prostora

Zato se trudiš spreminjati okoliščine
odganjati skrbi
ustvarjati laži
vse z namenom napolniti misli
z občutkom spokojnosti in miru
Dasiravno je to le znosna oblika
pokončnega sprejemanja nagrizenja
in nič več

ne vidim prstov

Redka so semena dreves
ki vzklijejo
večina je namenjena pticam
že zato so posebna
ker so izbrana za rast
Hvaležna s koreninami prodirajo po hrano
s tipali ostalim naznanjajo
svojo prisotnost
začutijo okolico
in sebe v njej

Ko ga iztrgam iz dotikov
ne umre a je otožno
Posadim ga na neko drugo mesto
Vem za korenine ki jih požene
a ne vidim prstov
segajo skozi prst
iščejo novih dotikov

Ti prsti ne grabijo sosedov za vrat
ne dušijo ne uničujejo
Prsti dreves se dotikajo
izmenjujejo občutke
edino pomembno
Mlado drevo čuti
kdaj bo veliko odmrlo
zato že prej nabira moči
ko bo po njem planila svetloba
bo treba rasti se širiti zavzemati prostor

Žaga je nekaj česar drevo ne dojame
zgodí se bliskovito
Prsti še dolgo tipajo
a nimajo več oprimka
Zmedenost gibov je podobna
nenadzorovanim sunkom
obglavljene živali
Dolgo trzajo a nikoli ne izvedo
zakaj so usahnilí

Topiš se

Je glasba
ki je opoj
Ujet si v ledeno gmoto
krhkosti brezizhodnosti
v ostre robove zmrznjenega obupa
Ko si rečeš
Nimam več kam v umik

se prepustiš ujetosti
Je glasba
ki te odlomi
te odnese na površje
in dihaš
še ves zamrznjen se prepustiš žarkom
milujejo te in te odtajajo
In nisi več prepričan
je opoj to zdaj
ali je bila iluzija tisto prej
Ti žarki so preblaženi za resnico
Ta led je presurov za resnico
Topiš se
vse manj si led
vse manj si žarek
stapljaš se z zvokom
loviš trenutke utripanj
veš da ne pojdeš več nazaj
veš da nikoli ne postaneš žarek
Topiš se v zvok
resničnost te ne zanima več
slepota postaja bela in
mraz vse bolj prozoren
Začutiš
ni ti treba več nikamor
zvok si
svoboden
v vsej glasbi
v nje začetku in koncu
nihaš brezčasno
In veš

Martina Pavlin – Essentia

Prehodi

Razgaljena spolzim v jesen, kjer ptice
še gnezdiijo ostanke časa.
Kot da bi legla k tebi,
v sled meglice.
Daj, nežno me zagrebi,
kjer gozdna se razteza jasa.
Večbarvna sled naj nama barva lice.

Minevanje

*Zastekljen pogled v preteklost je zastrt,
utrip ujet je v plitvem dihu.
Je to tvoj čas sneženja,
s temo zastrt?
Morda so le hotenja,
besede v zamolčanem stihu.
Ker ko boš oko zaprla, bo le smrt.*

Plastitev

Prihajam k tebi,
z razpetimi jadri
na prsih.

V vetrnem nasmehu
valovijo tvoji beli čolni.
Pljuskajo ob obale
in legajo
v mehko odprtih rok.

Plast za plastjo
odstiram življenje,
ki se leskeče na
gladini zrcal.

Izpiram stekla v očeh
in se dotikam slik,
ki odsevajo valovanja
v odprti temini tvoje zenice.

Tu in tam
grem še globlje.

Jadram skozi plasti
do utripov morij,
do tvojih naročij.

In
ko pridem do tvojega bistva,

me boš pričakal tam?

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Senci

ne hodita
z nama
vlečeva se
za njima
strahoma
gledava kako

rasteta

v noč

Utrinek

Ko v jutru si nov dan nariše oči,
objamem spet pesem med kržljave roke.
Da skupaj še enkrat bi zbrali moči
in v rime bi predli zamisli globoke,

premaknili svet čez razpotja idej,
z odpadlimi listi zgradili sva mesto,
razlili sva moč prek zamišljenih mej,
k zaraslim obronkom raztezali cesto,

puščavskim viharjem podtikali sneg,
sred rimskega vrveža božali trave,
postopali v ritmu, pognali se v beg,
v očeh sva iskali odmeve sanjave.

Zadihana sedeš ob Savi na prod,
pogled ti uhaja čez vode v daljavo,
vem, mika te spet, da odšla bi od tod,
a tokrat zapiram te v svojo trdnjavo.

Potem pod večer me prevzame nemir,
razblinjaš se v reki in trgaš besede,
ugasneš in sama poženem se v dir,
ne gre ubežati, nesmisel prisede ...

Zdaj svetlo počasi izgublja moj vid,
na glas si privijem zbor sužnjev, ob sveči
obstanem pri oknu, postajam spet kip,
ko misel odplavaš na krilih kipečih.

Barbara Premužić

Leta in leta že padam po rovu

Leta in leta že padam po rovu.
Meče me z ene na drugo stran.
Z glavo butam ob skale, korenine.
Vedno enako padanje.

Rov pa le postaja ožji.
Prst je hladnejša.
Zdaj že hladna.
Bolj vlažno postaja.
Luč dneva je že zdavnaj izginila,
tema postaja temnejša.
Bolj žametna.

Zdi se, da moram priti čisto
čisto do dna.
Do samega jedra zemlje.
Nekje se mora končati.
Čutila bom.
Tam, kjer ni nikogar
in kamor nihče noče,
je v pesku zakopan čisto majhen biser.

Kot otrok sem prisluškovala

Kot otrok sem prisluškovala
korakom,
ki bi bili namenjeni k meni.
Košček za koščkom
sem se krušila,
kadar so šli mimo.
Nastal je velik kup
smetja,
da ne vidim
zelene deteljice,
ki mi mežika s svojimi peresi
in se vablivo nagiba
v svojo smer.

Kaj se zgodi potem

Kaj se zgodi, potem
ko od bujnosti poletja
ostanejo samo
v vetru škripajoče veje,
ko v ostrem zraku
prazno obstojijo
kosti in utrip,
ko se počasi odtrga
gosto bistvo
izpod krhke skorjice?

Petra Privšek, petja

***

Bila je noč.
S pletilkami
iz črne kovine
je škrebļjaje,
tu in tam skoraj cvileče,
rojevala starodavno pletivo,
da se vanj obleče,
kakor iz teme v temo,
iz mlake v močvirje
ali iz vražjega v hudičevo.

Bilo je že pozno,
pa je nekdo prinesel
plamenico.

Brez pomisleka
se je oblekla v zlate utrinke.
V rosi novorojenega
se je bosonoga,
nekoliko osramočena,
spoštljivo poklonila soncu.

Bila je noč,
noč brez zvezd.
In pred to nočjo
nešteto takih.

***

težka noč
polaga
svoje sajaste dlani
na kožo
v sopari mesta
izdihuje
svinčeno vsebino

pekoča mišica
medlo tiktaka
vzpodbuja jo
stenski časomer

z odločnim
enakomernim taktom
reže praznino
na koščke

haiku

na odru jutra
solo slavčka preglašen
z ovacijo vran

Tomaz Rode, Deseti

Ljubljana

ne mislim mene, ki verjamem, da si blizu,
ker sva uskladila štetje časa in ker upam,
da so ostale razdalje premostljive

ne tvojih, ki so te vpletli tako trdno
v svoja oblačila, da bi ne mogla drugače,
kot da ostaneš s telesom prisotna v njihovi sredi

in ne mislim svojih,
ki bi pristavili k mizi neštevno pogrinjkov,
če bi le zadostovalo, da bi prisedla mednje

ne mislim –
samo sprašujem

ne mislim zvoncev na kolesih in
najinih tisoč postajališč,
ker jim je dovolj živeti v spominih

in ne mislim, da nisva
storila vsega, kar sva znala,
in vsega, kar je bilo potrebno
in kar je bilo smiselno storiti

ravno zato

ker sva izkusila, da bi
prav tako neutolažljivo klical,
četudi bi poznal vse odgovore na vsa vprašanja

ravno zato
ne mislim

ravno zato
sprašujem

kako si lahko zapustila Ljubljano

Don't need a weatherman

ne potrebujem vremenoslovca
da mi pove v katero smer piha veter
to čutim na vratu, če pozabim šal
in na spodnjem delu hrbta
najprej napetost potem omrtvičenje
v vsakem primeru v prstih
če jih vzdignem

to so moja majhna opazovanja
ki ne nastajajo iz natančnega poznavanja
vremenskih slik, študija
izohips, izobar, izoterm
ampak iz intuicije, da me vse
obkroža in nagovarja
in da veter v resnici

ne piha nikamor
če ne dvignem prsta
včasih opazim krošnjo starega drevesa
in kako se hibe oplemenitijo
moja puklasta drža bo morda nekoč dobila
smisel pod težo časa
kot švedranje klošarja
ali gube osnovnošolske učiteljice

zato me odnaša tja
kjer piha še močnejše
kjer se napnejo jadra

tam prižgem svečko
in postavim oltarček

potem mi ugasne svečko
in odnese oltarček

potem ga spet postavim

*

sredi vsega vsakdanjega
slika sončnega zahoda na marsu

obris nikomur lastnega obzorja

Miha Sever

Ni haiku

Ujet trenutek
je večno razpotegnjen
v neskončnost.

*

Živčen je pes, ko ga brcnem.
Živčen pločnik, ko stopim nanj.

Pes me lahko ugrizne
in pločnik zvije gleženj.

Fej, pa ta samozvana realnost.
Zato imam sanje;
da ostanejo moje noge količkaj cele ...

*

Bog že ve
zakaj si ogledala ne zasluži govoriti
vendar bi tudi jaz, ko govorim, rad
imel možnost odsevati tebe

Rajanje

Steče po hodniku.
Obuje škorenjčke.
Majcene modre škorenjčke.

Našla je lužo v hiši!
Majceno rumeno lužico.

Steče po hodniku.
Na vso moč skače
in se prešerno smehlja.

Oče lebdi nad njo.
Jo stekleno gleda.

Marko Skok Mezopotamsky

Ptici selivki sva

za B.-ja

Ptici selivki sva,
ki ne poznata naslova svojega doma,

ki ne vesta, kje naj spustita seme,
da bo pognalo drevo, s koreninami vraščeni v
trdnokamenvero
in vejami vijočimi v širnoneboupanje.

Drevo, kjer bova mirne duše
izsanjali gnezdo s samosvojim vzorcem.

Ptici selivki sva,
ki hrepenita po prijaznem gozdiču,

kjer bodo drevesa stegovala ljubečelubjaste roke,
kjer ne bo krvožejnih ljudizveri,
kjer bova lahko v miru staknili kljuna
in krila v tokokrog brstenja.

Ptici selivki sva,
ki letita nad tulečimi gozdovi,

ki nama ne dovolijo pristanka,
ne dovolijo niti hipnega postanka.

Kam bova odložili utrujena životca,
kam položili zadnjo kitico pesmi?

Življenje ni pravljica iz perja.
In jaz nisem Žarptica
in ti nisi Ptičfeniks.

Sva Ničodtega
in sva Neskončnostvsega.

Le mal du pays

Nihče naju ni zrežiral,
pa tudi dogovorila se nisva vnaprej,

da se bova družno pregrizla skozi noč
na mostu, prežetem z melanholijo.

Na tistem mostu,
ki je mnogotere potisnil čez rob
in mnogotere pognal v dir,

prav na tem mostu,
ki je trgal nasmeha z obrazov
in graviral jedke trose v notranjost vseh,
ki so si drznili stopiti nanj.

Nihče naju ni zrežiral,
pa tudi dogovorila se nisva vnaprej,

da se v jari kači mračnih ur
ne bova posipala s pogledi,
ne bova dolivala z dotiki,
ne bova betonirala z besedami.

Luščila sva vsak svoje misli
in prisotnost drug drugega le čutila,

in prehod med najinima hrbtoma
je bil ožina med najinima svetovoma.

V meni je vse bolj in bolj
nabrekal vonj po jugu

in v tebi je vse bolj in bolj
naraščal okus po severu.

Vse dotlej, dokler lanterne niso prenehale
s sežiganjem žuželčjih trupelc
in se je v mesto zavlekla zlatorjava megla.

Nihče naju ni zrežiral,
pa tudi dogovorila se nisva vnaprej,

da se bova nenadoma družno razblinila,
ne da bi si rekla: *Pax tibi* ...

In reka je še lep čas momljala

o levu, ki je pobegnil iz kletke
nekega ekscentričnega bogataša,

in o moškem, ki so mu zaradi domotožja
čez noč zrasla črna krila.

Saša Slavković, Salke

Stisk oči

Čutil sem,
kako si me s pogledom
omamila
in me stisnila v primež
vek,
da se nisem imel časa
izmuzniti,
tako sem ukleščen visel
čez spodnjo
in se z rokami oprijemal
trepalnic,
roženica je tesno ovijala
noge,
pogrezal sem se v tvoje
živo blato,
spomnim se očesne pege,
skozi katero
sem gledal v nebo
in zdelo se je,
kot da se je sonce usločilo
v luno
in zlilo svojo žarečo sredico
na obzorje.

Preslikavanje

pomlad
zliva roso
v nedrjih jutra molk
glas se preslika na nebo
ptice

S katero barvo se je pokrtil dan?

Nebo, kot bi ga nekdo polil
s temeljno barvo,
jo razvlekel
in zavihal robove
navznoter,
da se ne vidi gub,
tam, kjer je sonce,
so polkna
še zaprta,
le skozi reže
se toči rumena
v majhne kozarce,
pigment je dovolj močan,
da zbledi siva,
še preden se zasuši na oblakih.

Splavar

Splavar je rekel:
»Pojdite čez,
oblak se je utrgal,
a se še ni sprijel
z zemljo.
Takrat se razlije
čez korito.
Ne boš več vedel,
na kateri strani reke si.
Na oni strani odnaša
proti sipinam.
Tam so velika usta,
željna,
da bi izpustila kapljo.«
Kdaj bo vzknilo jutro?
Splavar je rekel:
»Sonce je sejalec.
Jaz le žanjem strugo.
Vsakič se zaraste.«

Vesna Šare

srce

za dolgo sekundo
sem zadržala tvoje srce
v svoji pesmi
na hitro
da ne bi kdo opazil
sem ti ga vrnila
in vse je kot prej
le jaz sem ostala
v tisti sekundi

bi prišla

bi prišla v tvojo pomlad in njene hčerke.
bi prišla, da razprostrem pomladne liste
pred tvoj obraz in mu nacefram nebo.

bi prišla v kos noči in ji prepustila ime.
bi prišla, da se naglodam vonja po kotih
in meduzah, pekočih dolgolaskah.

bi prišla kot bela sprehajalka, polna lun
in zajemalk z ličinkami. bi prišla in
mogoče bi kdo od naju ostal. kot prst.

Drstenje

premikam se skozi pramaj. z globokimi rezi sezuvam
belo polt in rdečim v val, ki se obeša name. mesec
cveti
kot ledeni cvet, spolzko in mokro.

vse, kar sem živela, sem pogoltnila in pozabila. za
menoj ni sledi.
umazan oblak se ogleduje v senci in poje. skozi dimnik
se pretakajo glasovi odpadlih kril.

sem večča, ki jo lovijo kamni in udarjajo strele.
premalo
je svetlobe, da bi prebodla prst. na stolu sloni sveže
zapadel jok.

v snu trgam ovratnike in slike gozdov. vitki psi
poklekajo
in hranijo lovce. med šepetanjem zaves se odpiram
v prostor, kjer se spopadajo zaostali kriki.

na kovinski mizi se drstijo roke.

Dimitrij Škrk, dimitrij

Haiku 87

praznina noči
zagozdena med zvezde
in luči mesta

Pesek v ustih

v naročje nam polagajo oblake
in peščene gradove nad njimi,
vso svojo preračunljivost,
iz katere polzi sipek pesek,
ki nam polni usta,
da molčimo

Peterostišja

Odšla si

cvetje
suho v vazi
je še polno tebe –
tako tiho si odnesla
pomlad

Drevo

tu sem
tvoje drevo
in zelenim v pomlad –
naj te še kdaj ljubi moja
senca

Jesenska veduta

krik ptic
tam v daljavi
pritegne moj pogled –
jata odleti čez polja
v očeh

Mak

v žitu
samotnih polj
rdeče cveti mak –
kakor moj krik je, v zamujeno
pomlad

Igor Šmid, igorj

Luskine

namesto medaljona
nosiš ogledalo
v katerem vidim
neizbežen odsev
in ne
rad se gledam v njem
da me lebdečega
nastrgaš na luskine
ki jih nataknem nase
kot srebrna ribica
da jih delim tistim
ki jih potrebujejo
bolj kot jaz

Pod gladino

skozi roke
so ti besede
kot pena
polzele v moje
premaknjeno telo

namiljeni v belo
so robovi misli
ponikali
v peščeno dno
tektonskih jarkov

zaobljena sredica
niha v ritmu
podvodnih tokov

si voda
sem sol

Si ~ sem

si plodna zemlja
na kateri stojim
gol in bos
ogrnjen v meglico

sem strašilo
orač
sejalec
žanjec
kašča

oblečen vate
te nosim na koži
in skozi pore diham
tvojo izčiščeno polnost

Darko Špelec, Spelecius

Groteskna poskočnica našega časa

(1918–2018)

Morbidno je leto do rojstnega dneva
priteklo ... presluzavo, pač – cankarjansko:
okrogla obletnica smrti in »sanjsko«
moreče občutje sveta nam preveva

vsakdan, ki se sproti v Smisel odeva,
bodri nam zlaganost in bit šentflorjansko;
slovenstvo postalo je – spet! – »domobransko«:
možganom in srcu diktirajo čreva!

Skodelica kave nikogar ne vzdrami,
ne ganejo muke nas *Hlapca Jerneja*,
Za narodov blagor volivce se mami,

le *Hlapcem* podobno SLO čredica bleja ...
Ostaja *Erotika* – žgalna daritev? –
resnica še vedno preostra je britev!

Slovesnost (1978)

Govornik
se je vzpenjal po superlativih do
neba.
Grabil je po zvezdah
in galaksijah,
ko da bi bile
njegova last.
Hotel je okrasti nebo.
Ni mu uspelo –
zaenkrat ...
še bo poskušal –
velikokrat ...
dokler ne bo naslednika dobil.
GENERIČNO BISTVO ČLOVEKA
(Citat iz Marxa?)
Ko je končal,
je stal
na
tleh
v ploskajoči dvorani.

Luka Šturm, Lorijan

Salina Turda (R)

Mrakobno jezero brez dna,
gladino bela čer prebada,
z utrinki vrezan strop brez sna,
s soljo prežeti duh propada.

Odtenek črno belih sten,
močnejših kot kaljeno jeklo,
halit – skrivnosten, neiskren,
bolj pisan kot muransko steklo.

Obsidianov lesk zrcal,
gladina – črta horizonta,
odmev – kričeč razpenjen val,
nevihtnega rjojenja fronta.

Praznina zvoke zaduši,
glas v sencah jezera izgine,
brezzvočje misli oglušči,
sol nože v korneo zarine.

Narahlo šipa vzvalovi,
mehurčki gubajo ravnino,
v globinah šum se izgubi,
slepota staplja se s tišino.

Spomenik časa (R)

Star kmečki grunt – dolg vlak spominov.
Pred njim podrti oreh gnije.
Skovik, družina miši, mačka,
porušen temelj domačije.

Sameva kurnik, prazni hlevi,
čez mrvo žita modra plesen,
po vdrti mrzli krušni peči
namesto moke – prah potresen.

Pozabljen v svojem temnem kotu
trhljeni križ prepreden z mrežo
v tišini izbe opazuje
roj moljev, ki žre kombinežo.

Debelo mizo zapuščeno
prekriva čipka osivela,
v glineni vazi suho klasje,
na steni slika porjavela.

Pod streho jato netopirjev
med spanjem moti blede žarek,
par polhov gnezdo si ureja,
koprivar je preletel jarek.

Čebelji panji brez družine,
mlin suhe struge več ne vodi.
Tu stal je steber ljudske volje!
... zdaj tu je spomenik prirodi.

Kosmi vate

Kosmi vate odpadajo s telesa.
Svila in bombaž
in zaplate smirkovega papirja.

Luščijo se sledi ... luščijo se spomini.
Kot pekoče plasti čebule,
ki silijo v jok.

Svet joče!
Nekaj plasti nam je še vseeno ostalo.

Tamara Turšič

Ko se dan prebudi.

Odpuščanje in zlaganje, polnjenje,
biti znova in znova
visoko nad fosforjem trave.
Je duša močna, trda, kamen, oblak,
kdo jo ima,
siva proga kril ptic na nebu,
luč dopoldneva,
misel, usoda,
globok vonj popolne zarje,
ti, jaz,

ne želim prenehati opazovati,

kaj pomlad slika na vejah,
listih, asfaltu,
ptičnicah,
in še preden se utegnem dobro razgledati,
so v njih shranjeni občutek, čas, kraj,
vendar nočejo obstati.
Vse se premika, kot se cvetovi lotosa
odprejo soncu in se v temi ponovno zaprejo.

Flora.

Želim obstati še nekaj časa

skoraj brez zvoka

v stotih sobah v naročju darežljivosti sveta
opazovati živopisne ure
ne želim nič ali
bog ne daj ne želim biti
položena nežno
ali vržena grobo

samo obstati
še nekaj časa v dneh

tako veselih

v svetu za mojimi okni
in v svetu mojih oken

Ulica.

Razbita svetloba, rumena proga kril,
voda, nekaj umazanije in prsti,
obrazi sledijo soncu,
vsak je svoje veselje na tebi,
gola in preprosta bližaj roke
od trupa k srcu.
Delam, kar lahko;
sedim za mizo in pišem pesem,
ki je le opis;

medu in mleka, kipečega iz živega.
Znova in znova se rodiš tam,
kjer korenine pijejo,
in se postopno umiriš,
spremeniš v okno,
občutek.

Ah. Besede, podplati, telesa,
barve, vse na istih tleh.

Tom Veber

Tvoj predragi najemodajalec

Pozdravljeno, telo,
naj se ti predstavim.
Sem tvoj lastnik, najemodajalec.

V tem življenju imaš srečo,
najino sodelovanje ne bo prav dolgo.
Redno te bom zalival z žganjem,
dimil s cigaretami,
hranil s hrano, podobno plastiki,
in se vztrajno zmrdoval nad tvojo okornostjo.

Pričakoval bom popolno delovanje vseh funkcij,
čeprav bom za to naredil bore malo.

Ko boš začelo pešati,
te bom peljal k strokovnjakom v belem.
Napojili te bomo z zdravili,
kot za šalo prebodli s cepivi,
izvedli marsikatero bolečo operacijo,
in to le zaradi kakšnega dodatnega leta
zavestnega sprenevedanja.
Naposled boš omagalo.
Pričakoval bom nemudno reklamacijo
in te zamenjal za lepši in bolj moderen model.

Do takrat pa na delo!

Brezmejnost

Večnosti se izteka rok trajanja
tik tak tik tak
v daljavi se rišejo spomeniki prihodnosti
hodim tja v dežele onkraj našega časa
korak za korakom
tja stopam vedno težje
barve se brišejo ostajata le bela in črna
korak zdrs ni me več.

Čajanka

Kako grdo te zaskeli,
zapeče v srcu,
ko začutiš toplino objema.
Ko uzreš iskreno ljubezen
starega para.
Otroško ročico, v njej
štiriperesno deteljico.

Rjovenje starega leva,
ko ga vlečejo za rep.
Izliv oči mlade čarovnice.
Nebogljen otrok, štrigla, tišina.
Črnina, postrežena v porcelanasti šalčki,
s srebrno žličko in kocko sladkorja.

Poskus sreče ubij v kali.
Ljubeznivo drži otrokovo glavo
globoko pod vodo.
Ne budi kraljice otopelosti,
glej, kako mirno sanja.

Vega

Ne govori

Ne govori mi o sreči,
sneti z Rimske ceste bojne,
Zemlja vsevprek zrešetána
ni prerasla srda vojne!
Bil si vržen tja v nemilost,
te nihče pred tem ni vprašal,
če sploh hočeš v peklu biti,
ko te tok je sil odnašal.
Pa si v ostre kremplje padel
samga zlodja med bogovi,
z death metalom, ki suflira
tempo vdihov nad mostovi.

Ne govori o Ljubezni,
ti, ki le pozornost snubiš,
ta sveta ni odrešila,
v kotlu z Njo se z zublji ljubiš!
Muk peklenških ne izžiga
ti bombonček v celofanu
ne ozaljšana lupina
z mašnico na porcelanu.
Temelji Nje neomajni
so iz čvrste armature,
zliti z duhom pradavnine
za vse čase in kulture.

Ne govori mi o upu
kadar veš, da ta je prazen,
ko v čakalnici nabiti
upaš v čudež napol blazen.
Se planet prši z norostjo,
bolje pač ne bo nikoli,
skok iz vrste te odreši,
dvig iz mraka, let s sokoli!
Tam se izostri oko ti
za lepoto vsega stvarstva,
ko z uvidi orosi se
daleč iznad mren barbarstva.

Ne govori mi o veri
v labirintu slepe srenje,
lasten le svetilnik vodi
prek izkustev v razsvetljenje.
V zakulisju iger, kruha,
se zabavajo žonglerji,
se z usodo vseh igrajo –
skupaj z banksterji, bleferji.
Ni tam v Zemljini dolini
smrti in solzá prepolni,
modrega boga, ki rešil
gordijski bi vozal bolni?

Regratove lučke spihaj
pa v herbarij jih nalepi
za spomin na blage čase.
Zdaj so tu pogledi srepi! –
Besno upravljavcem Zemlje
nekaj jih še sam nameni,
pa morda ozvezdje Lire
strune razrahlja s prameni.
Kakor lasnice jih sname
in jih v dolgi laso zveže,
vrže ga na Rimsko cesto,
da signal bogov prestreže.

pomežik

*ne spleča se
je pa vredno
vsako
jutro
znova
z žerjavom
privzdigniti
palisado
težkih
vek
na veke
vekov
ostriti
zrklo
duha
obenem
mehčati
dušo
in
v
vsej
polnosti
doživeti
dimenzijo
prostor-časa
kajti
človeška
oblika
bivanja*

*v ječah
teles
ne traja
dlje
od enega
samega
pomežika
vsevesoljnih
trepalnic
na
valu
neskončja*

prosti pad

Četudi naj jutri nikoli ne pride,
četudi nad bregom več sonce ne vzide,
četudi oblaki bi s svojo črnino
zastri nebesne modrine jasnino,
četudi napoved je konec sveta,
dotakni še danes se koščka neba.

Le pojdi do samega roba prepada,
prepusti občutkom se prostega pada
in s pesmijo vzleti, še enkrat, svobodno,
življenje je kratko in vse je prehodno.
Posadi drevo in zalij korenine,
kot da življenje nikoli ne mine.

Meta Vražič, MV

Zahod

Razvezala sem si vezalke
In zrahljala vrvi okoli vratu.
Prste sem razklenila
In izdihnila strup.

Zrem predse
V medenost zahoda.
Dneva je konec
In prav tako naju.

Lažem

Včasih se mi zdi
Da je moje srce prepolno
In moje misli pregoste
Da bi lahko
Dihala z mirnimi ustnicami.

Nohte zarijem v dlani

In zobje mi trgajo povrhnjico.

Obrnila sem hrbet
Vsemu, kar ni dišalo po meni.
Svojega teritorija ne markiram
Ampak vedel boš
Da sem bila tu.

Moji kriki ne odmevajo
In prsti ti trepetajo
V frekvenci
Mojega srda.

Ko se slečem
Na meni ostane
Le resnica tvojih laži.
Jutri se zažgem.

Padla

Če sem padla s prestola,
Še ne pomeni, da sem v greznici.

S prsti praskam po asfaltu,
Ki se mi zdi ogabno znan.

Premnogokrat sem čistila stud
Iz svojih celic,
Da bi se sploh še trudila.

Kaj rečeš otroku,
Ko izve, da Božiček ne obstaja
In da ljudje lažejo?
Kaj rečeš duši,
Ki je prodala zadnji up
Za sekundo udobja?

Kako naj se zlažem sama sebi,
če vem,
da mi po žilah teče obup?

Še nihče ni zaupal padlemu angelu.

Evelina Žefran, Evelina

Odsevi

V odsevu sem na drugi strani,
tam je tema, črn zid.
Vidim se na svetli strani,
vprašaj med njima: vražje zvit.

Celoto šivam s svojo nitjo,
edinstven vzorec pa je vmes.
Bom kdaj videla razliko,
kaj je laž in kaj je res?

Podrte ograje

Nežne trepalnice sonca
me ščegetajo
skupaj s travo in čmrljem.
Na pašniku za ogrado
čreda mojih misli in želja
podira količke.

Od blizu

V meni brenči žalost
kot ujeta osa,
ki občasno piči v srce.
Skrivam otekline spominov
in na povrhnjici slanih kapljic
gledam njihovo retrospektivo.

Z razdalje je bil le nekdo,
ki je s kozarci opoja
polnil svojo globino,
da je lahko plaval na površju.
Z bližino je kuhal kavo,
nosil torbe s hrano,
čistil okna za boljši pogled,
pometal ostanke premikov.
Brbotal je z besedami,
v katerih mehurčkih
se je prerival smeh.

Pogrešanje je kot klofuta
in čakanje, da mine,
kot dolga pot domov.

Igor Žuravlev

Sanje

V preranem jutru
neučkana krila
trejo meglico.

Jadra

Privzdigneš obrv
tako za šalo
ker praviš
da je danes svetel dan
se obrneš na petah
in me popelješ naprej
po poti ob kateri zgodnji ribiči
včasih strmijo v prazno
malce naprej pa kormorani
sušijo peruti
na zaenkrat še mlačnem soncu
in ni glasov neprijaznih ust
le svet
ki šepeta luč.

Potepanje

Tiho si
kot pomladna meglica
nekako utrujena
verjetno govorice
o naslednjem letnem času drže
ali pa kričiš po več
mogoče plešeš s spomini
ali pa te ne slišim
ko govoriš o odprtih vratih
pogled pa spominja na preteklost
in ne vem ali si ti
ki je verjela v prihodnost
sonce pa se poigrava
z dežjem in obljubami
ko vprašljivo čebljaš o jutri
ne vem
ali pa ne znam
videti v tvoje oči.

Irena Žuravlev, IŽ - lev

Tema

Letališče noči
v hangarju počiva
včerajšnje nebo

Prstan

Vsa večnost
v nitki okoli
prstanca.

Zimski hobi

Krila
so dobila
zalet
z rokami narazen
na trdnih tleh
premazanih
z zimsko zmrzaljo
loviš
domače občutke

ločuješ
snežinke
od snežaka
in postajaš
samotar
ki se zaljublja
ko postane lačen
s hladnim srcem
in rdečim nosom
od mraza
in belih senc
ki zahajajo
ob sivih jutrih

Na prtu Mona Liza

Tihi cvetovi
iznad namiznega prta
sklonjena večnost

Na začetku
je bila zaposlena
misel

na začetku
je tišina nabirala
spomine

potem je bilo dovolj
in je ostala samo slika

predana jutra
sveža kava
dovolj vroča
da čaka

in samotarski trenutki
ki ne pridejo do besede

ne plazim se po gori
ne trkam se po prsih
ne iščem novih poti

ostajam
na istem mestu
ki nima konca
vsaj še ne danes

jutro je
nagnjeno k hladu
in otopela misel
več ne reže
niti poljublja

srce ostaja
diham ko štejem rože
in noge se igrajo
ko brcajo tihe slike
včerašnjega spomina

Pesem si mladostna

Tjaša Ivana Kocmut

Zadnja pesem trave

Ko veter zašumi,
v daljavi trava vzvalovi:
bilke vse zelene
in rože že vzcvetene.
Čebela jih praši
in veselo si brenči.
Ob obronkih ptičje petje
ziba v sen prelepo cvetje.
Ko pa se zmračí,
ptičja pesem onemi.
Še enkrat trava vzvalovi,
dokler še koscev ni.

Male skrivnosti

Za ljubezenski napoj
potrebujete lunin soj.
Ščepec ljubezni –
pri tem ne bodite jezni.
Košček svojega srca
in malo modrine neba
ter veliko veselja;
manjka le še srčna želja.
Premešajte v loncu
in čisto na koncu
še poljub iz srca,
ki se nikdar ne konča.

Utrip pred nočjo

Letela sem
kot ptič v jutranji zarji.
A potem si prišel ti
in me sklatil z neba.
Nisi me več videl
in nisi me našel,
zato si me ranjeno
pustil ležati na tleh.
Strah se je potuhnil
pod bolečino
globoko v mojih prsih.
Obrisi dreves so se razblinili
pred mojimi očmi.
Tudi potoček je počasi izginjal.
Vedela sem,
da bo drevo padlo,
a sem hotela biti
zadnji padajoči list.

Pesem si za otroke

Gregor Brdnik, Gregii

Popokanka za Tončka

Hiša, sobica, balkonček,
sredi sobice balonček.
Tonček iglico vrti,
bum in cmih – balončka ni.

Ječanje

Ojé, ojé,
me sence lové.
Po logu in gmajni
strahovi so bajni,
coprnice, vile, škрати,
od strahu –
o b s t a t i.

Jokati,
kloniti,
ihteti,
meč vihteti,
moledovati,
zažgati.

Ojé, ojé,
še konec ni dne.
A sence so dolge
in veje ječijo,
pljuča bolijo,
že izpod praproti
prihajajo sence.

H korenini se priviti,
se v zoro zbuditi,
krvave nožice,
tresočče ročice.

Ojé, ojé,
do belega dne.

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Luna zaspanka

Ko jutranje sonce oči si pomane,
posrka meglo in se z roso umije,
ozre se po nebu, za hipec obstane,
se čudi, kaj luna kljub dnevu še sije.

Tam daleč, kjer gora se z nebom rokuje,
tam luna se mršči in išče zavzeto,
mrmra nejevoljno, okrog razgleduje
se s srajčko rumeno, nemarno zapeto.

Pove: Vso noč zvezdno nebo sem pazila.
Za hip le oblaček pod glavo sem dala,
tako se je sleherna zvezdica skrila,
ko, luna nesrečna, sem malce zaspala.

Morda veš ti, sonce, kam so pobegnile
vse zvezdice moje, snežinke svetleče?
So mar se mi v morje brezmejno poskrile?
A sonce ne ve, kje so zvezde bleščeče.

Ne vem, kje so zvezde, kje zdaj se bleščijo,
žalobno odkima, v oblak se zavije,
saj zvezde se skriti pred mano hitijo,
ko zjutraj zarana premočno zasijem.

Zdaj luna se spomni, kje zvezde naj išče,
če so pobegnile pred dneva sinjino,
že skoraj na nočnem jih nebu obišče,
ko sonce se skrije v oblakov sivino.

Veš, sonce, morda zvezde res ubežijo,
ko žarke po nebu in zemlji razdajaš,
a glej, kako rože veselo cvetijo,
ker ti jih s svetlobo, s toploto napajaš,

tako hiti luna in sonce tolaži.

In glej, tam otroci se v smehu igrajo,
kriče se podijo za žogo na plaži,
tako je, ker sonca svetlobo imajo.

Potem ko zaideš in noč se prikrade,
po nebu se zvezdice razporedijo,
takrat bi utrujene mamice rade,
da njihovi malčki se spet umirijo.

Da varni, umirjeni lažje zaspijo,
zdaj zvezde srebrne prav nežno brlijo
in z luno okroglo nad njimi bedijo.

Sabina Posedel, Platanas

Kdo pa ponoči ne spi?

Kam gredo vse te kresnice,
ki ponoči se bleščijo?
Kam odnese jutro sove,
ki se ukati učijo?

Kam se vsi metulji nočni
v prvem svitu izgubijo?
Kam krastače blatne krake
v temnem mraku odložijo?

Kje visijo netopirji,
ko jih jutro zaslepi?
Kaj počnejo mali polhi,
ko za goro noč zaspi?

Ko upihnejo svetilke,
v mah poležejo kresnice,
sove čopkasta ušesa
shranijo med perutnice.

Tja med listje in na lubje
ležejo metulji nočni,
med grmovje se krastače
skrijejo svetlobi močni.

Vsi zaspani netopirji

se obesijo v votline
in vsi polhi razgrajaški
padejo v objem dupline.

Trudne od večerne straže
sveže jutro jih uspava,
sonce na pleteni mreži
jih med petjem pozibava.

Naj le spijo, naj le spijo,
nočne sanjajo poti,
da z nasmehom bodo vstali,
ko večer jih prebudi.

Hitro, hitro pod odejo

Hitro, hitro pod odejo,
luna tke že nočno prejo.
Na oblake lega čipka
čez zaspana temna lička.

Hitro, hitro se pokrijmo,
nosek pod odejo skrijmo.
Noč odpira skrivna vrata,
vidi se že njih pozlata.

Hitro, hitro zamižimo,
zvezdicam sijaj prižgimo.
Naj nam sanje osvetlijo,
jih prijazno zavrtijo.

Hitro, hitro zdaj zaspimo,
se od dneva poslovimo.
Spanček misli naj razvaja,
naj nikar nam ne nagaja.

Naj nam čarne nočne vile
v haljicah iz čiste svile
s sanjami temò svetlijo,
nas ob jutru prebudijo.

Uspavanka za metulje

Ko zvezdam na nebu prižgo se dragulji
in luna razlije srebro čez nebo,
zaspano zazehajo mehki metulji
in zadnjič svilena še krila razpro.

Z nožicami si poravnajo tipalke,
si z roso večerno umijejo lica,
se v misli že plazijo vile sanjalke,
v poltemo zavija jih nočna kraljica.

Drobijo v neslišnih copatkih škratulje
in trosijo zvezdni jim prah na oči,
s šepetom opijejo mehke metulje,
še zadnji v čarobnem objemu zaspri.

Marija Praprotnik Kranjec, triglav

Lunina mena

Na nebu večerna že zarja blede
in zvezde odpirajo svoje oči;
ko druga za drugo mežikajo v noč,
zapira počasi dolg dan svoj obroč
in luna preлива po nebu srebro,
volkovi pa tulijo v njeno oko,

tedaj se zgodijo čarobne stvari;
naenkrat v mravljišče se gozd spremeni,
na potkah, stezicah, povsod direndaj,
s kopalno sezono odpira se raj,
v duplinah zaspani se polhi bude,
ob žiru si brusijo bele zobe,

med vejami teka kuna belica,
ježu pritisne poljubček na lica,
medved ob bukvi si kožuh krtači
in od ugodja prav tiho rentiči,
košuta na jasi jedla bi travo,
vrvenje jo moti, vzdušje ni pravo.

Naenkrat pa temno polnočno nebo
ob lunini meni je svetlo tako,
da sova na brezi tiho zahuka,
pod grmom mlad zajec deteljo smuka,
merjasec pa lačen večerjo pojè
in zvezde si češejo zlate lase.

Še nekaj v tej noči se v gozdu zgodi:
čarobnim se škratom neznansko mudi,
da vsak škrat objame škratuljo čez pas,
ko murnov orkester zagode na glas,
poskočne igra jim do jutranjih ur,
ob lunici polni najboljši je žur.

Babi rapa

Včasih mi kdo pravi:
Pa kaj je s tabo, babi?
sej dons si čist razpeta,
a si mar zadeta?

Nič mu rečem
dons je pač tak dan
da sem v svojmu svetu
čist na X planetu
dons mi paše rap
tako kot teb počep
kadar greš u fitness
al pa tam za Savo
tekaš kot za stavo
furaš svojo muzko
cev dan zaprt u čuzko
vidš tko je men
a je to tak problem
morm ven morm ven
morm ven v naravo
tam najdem seb zabavo

dons grem na potep
u men pa poje rap
jaa
dons grem na potep
u men pa poje rap

Sej glava je res siva
in vem da nisem diva
a sem mogoče jaz kriva
da leta so tle
in da nisem pozebla
kot kakšna kopriva
pa kaj za to
če spet mi reče kdo
Eeej, babi, a bo šlo?
Kaj je, frajer
kaj težiš
a ne vidš
da moj lajf dušiš
dej pust me no
saj dons sem
v svojmu svetu
čist na X planetu
dons mi paše rap
dons grem na potep
mhmmm ja jo

Saša Slavković, Salke

Pisan veter

Veter zapiha,
listje raznosi,
z njim poletijo
vsi črni kosi.

Nebo nam obleče
v barve jeseni,
poglej, kako lepi so
njeni plameni.

Ko v vodo odtisne
svoj mehki poljub,
bo zanj žuborela,
tako ji je ljub.

Zvečer se utrujen
na pernico zlekne,
glej: spanec pravičen
še najbolj mu tekne.

Pesem si narečna

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

Ureznine

ka pomeni celo živleje
enemo je žiher samo en dan vse kar nuca
da bi reko živo sm
drugemo je sto let zastojn
al se mu nabere al pa ne
pod mahovnatimi nogami

cajt je le špil skurnih nebes

samo čakati da te najde lepo
no štrikat žawost
je adut v rokah smrti
njen poročn gwant
z njim te pokople že davno predno eraš dihat
kr nisi pozdravo vsakega jutra kkr čudež
stisno h sbi vse kar se ti šenka

ofer bogov je neznan
nikol ne veš
al boš med ojstrimi škrbijami

najdo sebe kakor žlahtni kamen

Darko Foder

Černi časi

biele vrone,
z graktunjem nas
se nahrone!

Fučkume si,
kak sme siti,
šteče su nam
naše riti!

Če bi šteli
neke reči,
mam nas fčehnu
fejst pa pleči!

Pogni glavu,
some klimaj,
pone vere
vu nas imaj!

Tak gavore
se te vlasti,
štere znaju
some krasti!

Pesem je napisana v govoricu Ivanca (Zagorje, Hrvaška).

Slovarček:

graktunje - graktanje (glasati se kao vrana)

fučkume – žvižgamo

šteći - sa zazubicama - u ovom kontekstu znači biti

željan nečega toliko da dobiješ zazubice

šteli – želeli

mam – takoj

fčehnuti – z zamahom udariti

pa pleći – po hrbtu

štere – katere

Ma hosta

Joaš se zmislím,
pred zimu hudu
v oktuobru, nedelja perva,
proakleti su tati
na mem rušili derva!

Tristua liet su hrasti rasli tom,
debele bukve, grab i smreka,
i divlja čriešnja, šteru zasadil sam som.
Gacije koa ti serce stone,
četiri breze i tri verbe kre patoaka
se vsemu tristua klaftri
tak ad oaka.

Čim sam videl pona kuala
i kak je ma hosta
najemput pastala mola,
kak da si me aplel z bičem,
priel sam botu v roke
i se gerde rieči na nje hičem!

Vej bi bile doasta!!
Bejžte oatud vunj,
ne pehajte mi derva,
tua je ma hosta!!!

Pesem je napisana v govorici Ivanca (Zagorje, Hrvaška).

Slovarček:
na mem – na mojem
gacije – akacije
kre – pri
patoaka – potoka
se vsemu – vsega skupaj
klaftri – sežnjevi
aplel – ošvrknil
botu – debelo palico
vej – zdaj
oatud – od tod
pehajte – dotikajte se
tua – to
hičem - bacam

Nena Miljanović Daniluška

Kamena uspavanka

Mati me rodila u ovo polje
Daleko od ljudi
Daleko od radost
Sa oštri zubi mi pregrizla pupak
U potok me kupala sa ladnu vodu
Sa klasje od žito me brisala
Na zrak od sunce grejala
U krpu od suknju povila
Iz devojačkiu dojku dojila
Sa suzu na oko
Sa uspavanku na usta:

*Ni na – ni na
Ni na – ni na
Ne plači ćerko
Brzo mi spavaj
Da si mi sretna pod ovo sunce
Pod ovo lepo visoko nebo
U ovo žuto šenično polje
Žito da te rani sa beli lebac
Potok da te poji sa bistru vodu
Zubi da ti rastu zlatni u usta
Sa nji da se raniš i da se braniš
Mene da se sećaš
Bolja da budneš
Sa bolje oči muško da gledaš*

*Sa prste u uši reči da mu slušaš
Sa pamet u glavu decu da praviš
Kopile da ne rađaš u pusto polje
Vako da ne dojiš sa žuč u mleko
Vako da ne pevaš i da ne plačeš
Sa njegovo lice u moju suzu
Sa tvoju suzu na moju dušu*

*Ni na – ni na
Ni na – ni na
Spavaj mi ćerko
Dremam i ja
Dobar je Devla
Daće da zaspim
I da se ne budim...*

*I nije se budila moja mati
Ni kad me naši našli u polje
Ni nikad više
Zaspala
Zaspala*

*Ej Devla Devla
Ej mati moja
Di si mi sad u ovu muku
Kud ću i šta ću sa samu sebe
Sa ovo što mrda ispod stegnut pojas
U ovaj stomak pun ko bure
Da mi je da zaspam
Da se ne budim*

Gatara

U selo idem od vrata do vrata
U prnju na dronju i sa bose noge
Sa oči i na leđa i sa lažljiv jezik
U karte gatam u dlanovi gledam
Sa ovo moje urokljivo oko
I sa ovu moju cigansku pamet
Na devet jezika lažem i tešim
Sa pogled što vidi u tuđu tajnu
Sa srce u mene što zna za tugu
Moje da pričam svaka da se nađe
Ista je ljubav u svaku dušu
I isti čemer u svako srce
U svaku ženu ista muka
Žalost za nekog ko sa nju nije
Tuga za život sa prazno srce
Suza za dani od moranje uz drugog
Ima da gatam sa brbljiva usta
Sa jad u moje ćutljivo srce
Ima da lažem da će da joj dođe
(taj njen il moj zar nije isto)
Za sedam dana i dva veka
Sa sedam suza u svako oko
Za nju da plače za ruku da je uzme
U svet da je vodi ili na nebo
Samo neka čeka
Daću joj travku i crven konac
Pod jastuk da meće njega da sanja
U san da ga gleda
Na javu da se nada

Neću da kažem da će da sanja
Odsad do kraj na tužni život
Neću da kažem da i ja sanjam
I da smo sestre po našu tugu
Eeej
Devla
Devla
Ja tešim druge
A ko će mene

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur

Pesharim

Prevod dela: pesharim

Avtor izvornika: Milan Žniderič, Jošt Š.

u evropi je
propuh
vrištanje
da se zatvore vrata
(a ti
kroz prisankovo okno
ječiš:
ne izbriši
heljdine djevojčice)
nisi
nisam
došao
da bi razumio
(riječ ljubim:
da bi
osjećao)
a susreti
poljupcima
slijevaju se
sa susretima
mačevima
(žeđ:
vode

i krvi
je jednaka)
plima i oseka
zibaju duše
dok ne potonu
pod novim vijestima
(iznad ulice
otvoren prozor:
allegro se
slijeva na pločnik)
lotovo more
je bez obale
presahnula rijeka
svlači svetost
samo sjenke tijela
se vraćaju jednake
(eshaton
ziba šapat:
prhut krila
ptica na bijegu)
smrt je
na svakom mjestu
drugačija
korijenje se
skraćuje
s udaljenošću
(u jezike
ubačena
jedina zajednička riječ:
babilon –
zmija)

Pesem, ki se bo dopisala (porcelanska poema)

Prevod dela: Pjesma koja će se dopisati (porculanska poema)

Avtor izvirnika: Vladimir Vuković

...

Po nekaj naznakah intimnih zgodovin
sva se končno srečala, nad vodo,
kakor se tudi spodobi ustnicam brez doma.
Hotel sem prvega, ti zadnjega.

...

Po nekaj korakih
sva došla:
ti si ženska z gnezdrom na rami,
jaz pa moški, ki se osvobaja kvadrature.
Tako eno kot drugo je bilo obljava.

...

Po nekaj dneh
je oranžna soba
vedela vse, kar se bo zgodilo:
ti si bila čudno prva, jaz pa začuda zadnji,
gledajoč to, sva rekla: Dobro je.

...

Po nekaj mesecih
sva postala apatrida,
malo sva morala, veliko hotela,
povsod noseč tisto isto vodo in sobo,
z neba pa je padal puder, z neba pa so padale saje.

...

Po nekaj zlomih, po dvigih
sva začela igrati na svoja jezika,
da ne bi bila iz votline, sva barvala stene v domu,
prvem in poslednjem, poslednjem in prvem.

...

Po nekaj letih
sva spoznala vrednost drobnega cvetja.
Ko sva dojela mir, precenila vojno,
sva rekla: Solnica in sladkornica naj stojita skupaj.
Pesem pa naj si zapomni: tudi porcelan ima dušo.

...

Ko je pesem izvedela, da ima porcelan dušo,
sva zložila v vrsto velike in male skodelice,
prve sva kupila,
druge so nama poklonili sovražniki.

...

Ko sva izpila prve požirke,
sva na veliko razpravljala o tem, kaj je
porcelan, in bila zmedena:
duša je takrat razbila šipo na vratih.

...

Ko sem prvič polomil tisto veliko,
si zavpila, studenec pa je solzil nizvodno.
Videla si kri, mi povila prst in bilo je vzvodno:
voda je odločila, da je to pomembnejše od zakonov
fizike.

...

Ko si rekla, da si grozno debela,
sem odpel zgornji gumb in šepnil: renesansa.
Nisi mi verjela in dolgo si spraševala ogledalo,
oba sva videla, kaj želiva.

...

Ko sva dojela, da trebuh ni pomemben,
in se odrekla pravljici, sva zagledala lepoto popka.
Obleke in hlače so ostale enake,
midva pa za številko večja.

...

Nisva nehala reševati sveta,
ta se bo vsekakor rešil nas,
no,
z roko si pojasnila, da imam pravilno glavo,
rekel sem, da nikoli nisem videl lepših stopal ...
Zdaj pesem zahteva, da se ustavim.

...

S pogledom sva s terase pokukavala v krošnjo.
Zeleno ali zeleno: bala sva se istega, a drugega,
in vrh se je v vetru zvižal, v levo, v desno.

...

Rekla si, da te boli roka, pod katero je besnela smrt.
Ena veja se je naglo postarala, meni pa je odrevenela
rama –
bilo je potrjeno: namesto usode izbirava drug drugega.

...

Ob odločitvi na čakanje sem si predstavljal, kako boli
izpran pepelnik, in iz dnevne sobe preganjal oblak,
ugnezden na svetilkah in pripravljen, zaustavljal sem
dež,
pripravljajoč zaloge pepela za oba. To sem imenoval:
upanje.

...

Prišla boš z dobrimi novicami ali ne: no, terasa čaka,
vrh se ne upogiba. Zeleno je le zeleno, levo je desno,
a pogledovati v krošnjo je velika modrost.
Poslušajoč daljave, sva temu rekla: življenje.

...

Prišla si z nevarnimi novicami, z nevihtnimi lasmi v
oba svetova.

In bila sta v naju kot tudi na nebu.

...

Ko ti je iz ust kašljala sen, sem s terase
klical: strele so eros, grom pa pristanek tal.
Legel sem odmevajoč. V meni pa je bilo kot v
odgovoru.

...

Kot vekoven, glineni bog srednjih let, sem ti pihnil v lase.

Prepustila si se razsuta kot glosa,
vedela: ko ji šepnem, bo nesmrtna odšla, a ostala.

...

Pošiljal sem te, las za lasom, v svobodo, ki nima imena,
žrebal v življenje, mečkajoč belino – naj se Izgon
ne uleže med naju: kot da je mogoče, kot da ni.

...

Zdaniilo se je ob kričanju otrok.

Vstala si, držeč veliko skodelico, in dejala, da si bila nekje.

Jaz ti nisem rekel ničesar: ne sebe, ne noči iz keramike,
prav ničesar:
ne drugega sveta, las, ne diha in kril.

Grega Pignar, shadyyy

(almost a poem)

Prevod dela: (skoraj pesem)

Avtorica izvirnika: Helena Zemljič (MalaSenca)

»Do any stars shine green?« I ask you.

And you: »How come you don't stick to the reading lists?

Do you even know when Murakami was born?

Or who wrote *The Summer Without Men*?«

»It doesn't matter ...« I sigh quietly
beholding the remains of screaming seagulls
and dead piers in your hair.

»Don't mumble. I don't understand.«

A few more heavy words roll off of your tongue.

They crawl under your feet begging you
to take them back – to smooth them out and throw
them

in the sky.

I'll catch them. I promise.

I'll hold them in my hands for a moment,
mend their wings ...

and again they'll be
there

where the stars shine green

and the poems are

always filled with

words.

Pesem za slikarja

*Prevod dela: **Báseň pre maliara***

*Avtor izvirnika: **Regina Lovišková***

Poližeš me s čopičem

na papirju.

Daleč od mene, a te začutim.

Ukrivim se pod dotikom mokre barve

in s tem zaobidem linijo ter

ustvarim še lepši lok. Zastokam,

čeprav me ne slišiš.

Ne vidiš mojega telesa, le svoje čačke.

Mehanično vlečeš obrise in iščeš svoje
barve.

Sam. Ne oziraš se name.

Ne slišiš mojega klica po dotiku.

Gluh si za moje telo.

Ne vidiš roke, ki sega

za tabo.

Silvana Orel Kos, Jupiter!

Megla nad Riachuelom

Prevod dela: Niebla del Riachuelo

Avtor izvirnika: Enrique Cadícamo

Umazano sidrišče, kamor se zavlečejo
barke, ki za vedno na privezu ostanejo,
sence, ki razraščajo se v razbolelo noč,
brodolomci, ki so izgubili srčno moč.

Krovi in vrvišča, kjer vetrovi tulijo,
barke, ki premoga nič več ne prevažajo ...
Mračno navje ladij, ki, ko smrt že nadjne gre,
sanjajo, da vendar kdaj pomol še zapusté.

Megla nad Riachuelom!
Na spomine privezan še vedno jo čakam.
Megla nad Riachuelom!
Zaradi tebe od drage se vse bolj odmikam.

Ni vrnila se,
nisem slišal več
tistega glasu, ki grulil moje je ime
in s katerim rekla je, da gre ...

Sanjaj z barko staro, ti odsluženi mornar,
plul boš, le s spomini, v smeri iz Beznice v Bar.
Pada neprestano, joče dež se na pristan,
moja žalostinka pa nad tabo dan na dan.

Sidra, ki nikdàr več se ne bodo dvignila,
vrv okrog stebrička, ki se več ne razrahlja.
Mrka karavana brez vseh sanj in brez smeri,
kot v steklenki ladja, ki začepljena stoji.

Ti ... nebo in ti

Prevod dela: Tú ... el cielo y tú

Avtor izvirnika: Héctor Marcó

Medlo topel robček v dlani čuvam,
tvoj odhod si z njim obujam,
ko s pomola si bledela.
Medlo, kot pada v sence na večer
mrleče sonce,
brez speva ptic in brez veselja.
Medlo še poljub mi z usten seva,
ki v slovo si ga pripela,
saj pozabil nisem te.

Vem, nebo in ti
se vrneta,
da roke mi odrešita,
priklenjene na tale križ.

Če raste grozna laž
iz bolečine,
nikomur ne povej,
preklet z njo ginem.

Daj, v srce si
zakleni jo!
Če mi odpreš oči,
še huje bo.
Ne ... V slovo nič več ne dvigaj rok!
Naj to skrivnost pozna le Bog:
nebo in ti!

Daleč, za koprenami pozabe,
tam, kjer veter trpke zgodbe
stokajoč pripoveduje.
Daleč, kjer duše preko reke solz
sledijo smrti,
te moja duša objokuje.
Daleč, kamor se tvoj smeh ne čuje
in od koder te milujem,
boš to prošnjo slišala ...

Marko Skok Mezopotamsky

Nomadi

*Prevod dela: **Nomadi***

*Avtorica izvirnika: **Jagoda Nikačević***

ko deliva noč,
na pol in panonijo, ki širi
stopala kot velika
tišina, se v tvoji pesti znajdejo
zbrane vse moje bele kosti

igraš se z njimi v pasti
mesa, toda ne veš, kako
je snegu, ki ne zna
pognati korenin ne spočeti
semena, preveč

mrtvih je med travami, po sledi
vetra, ki narašča, z ustnic
rodopov in karpatov, kjer tavajo
duše utrujenih sarmatov

»Dalijevska«

Prevod dela: »Dalijevska«

Avtorica izvirnika: Ljubica Ribić

Štejem dneve,
puščajo odtise.
Močne nevihte so,
kar naprej dežuje.
Jalove brazde.
Pijani oblaki
prinašajo nemir na zelene pašnike.
Črede v zavetrju.
Skale kljubujejo.
Hudourniki strmoglavljajo.
Zemlja dežuje
po sivih meglah
med modrino
in zelenimi pašniki.
Z zelenih travnikov
padajo ovce,
psi, ljudje.
Pada čas
v neurje.
Pada beseda
v brezbesedje.
Smisel se zgublja
v tej mori
viharnih oblakov,
viharnih let.
Rojevajo se oblakoprikazni,
odebeljene od zemljinega dežja.

Blaznost slik v glavi.
Zajtrk na oblaku,
prt, ura in
žejni pes
na robu prepada,
v katerega padajo časi,
v časih padamo mi.
Ujetniki
lastne nevihte.
Neznani
jezdenci besed.

***

Prevod dela: ***

*Avtor izvirnika: **Željko Medić Žac***

Ko njeno misel vračam k izviru
Ona nenadoma odide
Kot kaplja vode iz katere bodo pritekale rime

In potlej jo iščem na bregovih rek ki ne obstajajo
In ki mi zapletajo jezik ko izgovarjam njeno ime
Da ne bi ponovno ko jo enkrat najdem
Vrnil vsemu namena in smisla

Vkrcavam se kot slepi potnik
Na ladje ki nikoli ne izplujejo iz luk
Zaradi trikotnikov zarisanih na pomorskih poteh
In velikega vala ki se poraja iz nezaceljene razpoke

Včasih se javi
Ampak tako ... da še sam ne verjamem v to

Ker se njeni glasovi prenašajo z bobnenjem
transsibirske železnice
S tihim prasketanjem telefonskih kablov
Na dnu velikih svetovnih oceanov
Z molčanjem pisem
In krikom telegramov
V usnjeni torbi uniformiranega pismonoše

Pa molčim in o tem ne govorim nikomur

In s svetlimi točkami
Označujem kraje na katerih je bila
In jih povsem poljubno povežujem s tankimi črtami

Tako kot me po odprtih atlasih vleče roka

A to je preslikava nočnega neba
Z vsemi zvezdami
In ozvezdji

Po katerih se ravnam ko krenem na pot
In ko me izgubljenega dotolče strah

Valerija Večei-Funda, Valy

Učiteljica

Prevod dela: Učiteljica

Avtorica izvirnika: Ivanka Kostantino, Lea199

Na zidu tinja petrolejka.
Sa ognjišta dopire
jedva čujno pucketanje.
Ramena ti se trzaju,
među prstima klepeću pletaće igle.

Tri godine,
tri dječaćića,
na jastuku tri uspavane glavice.
Što će ti sada škole?

Ostaješ sa svekrvom,
koja ne skriva prijezir.
On skuplja drva.
Kući se vraća pijan.

Pod pljuskom udaraca
postaješ sve manja.
Strah raste i raste.
Vlaži ti oči,
jer im je zabranjeno
pustiti kaplju plača.

Od nekud se prišulja kajanje,
pritaji ti se uz stopala
i tamo ostaje.

Ne možeš nazad,
iako se misao vraća
k djeci
u vrijeme službovanja.

Na zidu tinja petrolejka.
Sa ognjišta dopire
Jedva čujno pucketanje.
Ramena ti se trzaju,
među prstima klepeću pletaće igle.

(kapanje)

Prevod dela: (kapljanje)

Avtor izvornika: Dimitrij Škrk, dimitrij

duboko
u napuklom kamu
staza je davne rijeke
urezala rane

iz njih još uvijek
bolno kaplješ

u mene

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

S poštovanjem

Mesecima se o tebi govori
osluškuješ, prihvataš, odbacuješ
dođe dan kada
izađeš na scenu
gromki te aplauz
pretvori u bubamaru
prelistavaš stranice scenarija
levo krilo desna noga desno krilo oči
uskočiš u hrizantemu
onjušiš uspraviš se
padneš kao lopta
iz gume izvučeš nešto dužu njušku
lizneš bedra i potražiš potok
oslikano lice ljupkoga srndaća
na udarac gonga istegneš kopita
pojuriš šumom punom divljih svinja
zmijâ, tankokrilih pčela
šaptač s ugla čita roman po uputstvu
zagazi smelo ne predaj se
tvoja je uloga
imitacija u
skladu

***

opet aplauz ne klanjaj se
nemoj!
to će učiniti
svi iz prvog reda
na tebi je samo da odigraš do kraja
posle bisa
žao mi je žao!
nekad bisa nema
stojiš u tami
zavesa se spušta
preko tebe iza
zavisno od broja prodatih
karata
u načelu
novine će objaviti skoro
tog i tog dana, u toliko sati;
s ljubavlju
niko

Prolazna lepota

Svake noći strah
svakog dana noć
svakog časa još
zaleđene suze
i oči od
kamena
za
grob

Upamti dobro

Danima je razmišljala šta bi trebalo da preduzme i živi drugačije.

Dugo je osećala maglu pred očima i neki neobjašnjivi muk u grudima.

Odlazila i lekarima,

hranila se zdravo,

šetala i odbacivala crne miisli

što dalje iz vidokruga.

Ipak, ipak, mali crv sumnje

pogledao ju je pravo u oči

i otpevao:

» Dani su ti odbrojani.«

To je bilo ono najteže;

ma ko da je to rekao, ali ON?!

Lupila je vrata svesti,

zatvorila glavu jakim okovima i ..

spremila mali ranac

sa najneophodnijim stvarima.

Odlučila je:

»Idem do mora!

Nikada ga neću videti ako sada to ne učinim!«

Da, stopirala je,

vozila se u zaprežnim kolima ...

snalazila se onako kako joj nikada nije bilo na pameti da je moguće.

Ugledala je more!

Sela je na plažu,

posmatrala,

ubrala, usput, koju smokvu ili narandžu.

Plavetnilo vode i neba delovalo je bajkovito.
Zaspala je i probudila se tek sledećeg dana.
Tada je krenula polako
ne obraćajući pažnju na vreme.
Opet bi iskidala koju vočku,
pila vodu na gradskim česmama,
potopila bi noge do kolena u more,
zatim ih ugurala u pesak,
legla i posmatrala dugokrile ptice.
Ništa joj nije bilo ni dosadno, ni teško.
Moram priznati, malčice se iznenadila
kada je shvatila da je i jesen na odlasku.
Izvukla je debelu duksericu iz ranca i
našla udobnu pećinu.
Da ne opisujem dalje:
ovo je bila najsrećnija godina njenog života.
Da, godina. I još dosta sličnih nakon nje.
Samo se jednom usudila da potraži crva u tamnoj
strani mozga;
upitala ga je oprezno:
»rekao si da su mi dani odbrojani ..kada je zadnji?«
On je odgovorio ozbiljno:
»Upamti ovo:
Svakome jesu odbrojani,
ali koliko ih je,
ni pretpostaviti niko ne može.
Zbogom, draga, ŽIVIŠ ZAISTA!«

Duško Babić

Pismo Ministarstvu kulture RH

Štovana ministrice
i ostali uhljebi
zaposleni u toj jazbini
po logici i logistici
stranačkog političkog sinekurizma
izražavam ovim putem
svoje zgražanje
i duboko žaljenje
što ste odbili moj zahtjev
da se jedna važna ulica u metropoli
ili barem nekakav oveći trg
nazove mojim imenom i prezimenom
za života
ili da mi se podigne spomenik
u realnoj veličini
(visok sam približno 2 metra)
iz razloga što mi to mrtvom
neće mnogo značiti
a iz groba je osim toga teško
kontrolirati rad kipara
na mom krasnom torzu
i produhovljenom liku
te ću u znak protesta
izvikivati danima
preko megafona
svoje stihove

pred vašom zgradom
dok ne pokleknete
a razmatram i štrajkanje glađu
na način da ću reducirati
unos mlade veprovine
i ostale divljači
u svoj organizam.

Dobro da nisi imao psa

Napisavši u svojoj
98-oj godini
posljednju pjesmu
o masovnoj grobnici na Balkanu
u koju su pušteni psi
da prepoznaju kosti
svojih gospodara
kao da metaforički traže
zakopane kosti ruku
što su ih hranile
pjesnik koji je čitav opus
posvetio opsesivno
masovnim grobnicama
postavljajući ih hladno
kao kulise u kazalištu
za predstavu s
dugotrajnim aplauzom
pomislio je
završavajući svoje djelo:
Dobro da nikad nisam
imao psa.

Dvored

Prije no što će
riječ staviti u stih

pjesnik ju je obrijao
ošišao do glave

obukao u maskirno odijelo
stavio joj bajunet u ruke

naučio da maršira
s drugim riječima u dvoredu

i poslao je takovu
u neslavnu smrt.

Katica Badovinac

Maničelovo drvo

Prepolovila si svoje srce
i polovicu duboko posadila
u pustopoljinu njegovih grudi
gdje ledeni vjetrovi zavijaju
nalik onima u ogoljenim stepama
u kojima sjeme nikada ne proklija
već se smežura poput suhe smokve.
Drugu polovicu ostavljaš sebi
i ona iznova izraste ogromna
umalo, kao Olympus Mons.

Zapitkuješ svijetom treba li tkogod
srce uznosito što cvjeta cvijetom
boja davnih jeka, ljubavi i nada,
i ljudskih htjenja da ga zasade
u zapuštenom vrtu umjesto
korova i mančinelovog drva.
Al' nitko ne htjede to neobično sjeme
jer svima su draže otrovne kiše.

I bacaš jedno po jedno zrnce
u nemirno tirkizno more
nek' ih plime nose na obale nove
možda, gdje koje i procvjeta.

Čember (lipogram)

*Željezne teme lete
gdje vremenje je brema
svjetleće strijele mrve Mjesec
crne se zelene ceste.
Srebre prepredene besjede
crvene trešnje edenske
teške kletve Eve
gnječče svete sjemenke.*

*Plemenske mržnje bjesne
već sljedeće žrtve teče krv
ježe se mrtve sjene
mjeden se čember steže.*

U Tomi na Crnome moru

Povratak u rodnu Sulmonu
onemogućava ti pijesak
koji je milenijima sipio
iz krvave maternice neba
taložeći se ispred tvojih vrata.

Oči prekrivene paučinom
teško razaznaju zidove
od tamno oslikanih prozora
kroz koje ponekad zabljesne
tek tanak tračak svjetlosti.

Ležiš u hladnoj polupraznoj izbi
zagledan u crno beskonačno more
držeći u jednoj ruci *Metamorfoze*
dok drugom grčevito prekrivaš
ogromnu rupu na svojim grudima
gdje bilo je nekad tvoje srce
i osluškuješ hoćeš li u daljini
čuti njegove otkucaje.

Jure Drljepan, Jur

Između

orači me oru
sijači me siju
ptice me raznose
po vrtovima
i oranicama

klica u sjemenki
postajem
mladica u prorezu
između
zbunjenog razuma
i neukroćenog vremena

u prostoru
između tijela i zemlje
između ogledala
i lica
možda ću nići

i izrasti u nešto
između
pšenice i kruha
čovjeka i duha
sa stihom u kosi

Kroz svevremeni plot

u tuđu budućnost
sadiš sjeme
nesagledane istine
kroz svevremeni plot
proturaš nemirne misli
na ponovno talasanje

korov nekultiviranog vremena
po umornim nervima buja
i urla
mramornog pogleda
kao prevršena mjera
dobrohotnosti

iako kao simbol nemoći
ipak još postojiš
zajedno s korakom unazad
varljivo razumijevanje
skrivaš pod prag
nedograđenoga mosta

želje ti se sudaraju
s tragovima sumnje
u crnu rupu nade
ne vjeruješ da si oaza
smisla i vjere u obećanja
u pustari zasađenoj riječima

u neizvjesnosti stojiš
dok se sat neumoljivo vrti
a na zidovima lomi zov
iz ničega izranja grohot
zapatljana utroba požude
priziva smrt od poljubaca

odjeke proživljenoga
i sukrvicu sa hrapavih dlanova
nevidljiva ti ruka briše
i dljetom presađuje riječi
u šumu urezanih slova
na zidu plača

Dok hodaš kroz noć

kao nezadovoljan poslanik
za recikliranje izgubljenih
sablasno dvoličan
dohramao si blizu

masa se razdvojila
kao puknuti
patent zatvarač
na dugačkoj bundi

masa bez glasa
nebesa šute
ni šum se ne čuje
u potopu ništavila

veliko ništa prapor nosi
paradira
u noći vještica
na uglu subote
i nedjelje

potom hodaš kroz noć
dok duhovi snova blude
po skliskosti
pločnika

a robovi tame
u tamnici budnosti
po hodnicima ponedjeljka
bauljaju

u zoru utorka
postaješ svjestan
neizvjesna budućnost je
sadašnjost postala

sjenka velikoga brata
čepka po sazviježđu
po dubokom džepu
svemira

Slavica Gazibara, saraivor

Lijek

imam pet godina

mama je već dugo u bolnici
pa sam ja kod bake u Lici
ne sviđa mi se kako ona kuha
samo grah ili kupus
i nema juhice

moja je baka stara
stalno nosi sve crno
a nitko nije umro
i kecelju zove zaslan

baka je sad bolesna
tu nema doktora
pa je došla jedna žena
s velikom kantom
hoću zaviriti ali baka ne da
kaže da je unutra lijek

onda baka legne na trbuh
na krevet u kuhinju gdje ja spavam
leđa su joj gola
ona žena vadi nešto crno kao klipice
koje se migolje
stavlja ih na bakina leđa
meni kaže da su to pijavice
i da se ne moram bojati
one se malo miču pa se umire i počnu se debljati
žena sjeda na stolčić
puši i pije kavu iz limene šalice

pijavice su već jako debele
žena ih skida s bake i stavlja
u našu kanticu za mlijeko
bježim van jer su odvratne

bojim se za baku
ako ju one grizu onda ju to boli
a možda i umre
onda ću morati nositi sve crno
a možda takav lijek daju i mami u bolnici
pa i ona umre

„a što ti tu šmrcaš
i ne grizi više nokte, što sam ti rekla
evo ti maramice, obriši taj nos“

ne pijem više mlijeko

Kraljevska postelja

tvoji okovi bili su
moje zlatne negve
i ničeg se nisam bojala dok
tvoj me pogled pratio
a tvoj dah
bila moja odjeća

godinama smo zajedno stvarali
pravu postelju za
naš san

ali

naše noći postadoše
praktični dogovori
sliku iznad kreveta
sa zajedničkog prvog ljetovanja
zamijenismo Murtićevim pejzažom
ispod kojeg čeka
kraljevska postelja
u muzeju voštanih figura

Čempres

samo sam želio negdje pripadati
da mi se netko veseli kada dolazim
da se imam kome vraćati
da postoji negdje neka kuhinja koja miriše
na plućeca na kiselo ili želudčeke s vrhnjem
koji mirišu za mene
kao davnih dana
kad sam u zaključanoj sobi oblačio mamine haljine
i nevješto nabadao na visokim petama njezinih cipela
pazeći da me ti ne vidiš

došao sam ti samo reći
da si mi nedostajao kad sam bio dijete
pa ovo sada ne boli prejako
jer nije ovo oprostaj
oprašaju se ljudi koji se vole

ti meni nisi oprostio
što sam se rodio ovakav
nisam ni ja tebi
što si me začeo ovakvog

danas ti je sprovod
ali ne boj se oče
nitko me ne vidi
iza tuđeg čempresa

Primož Grešak, Primprilim

Paris

Paris courir,
Paris marcher,
Paris se reposer.

Paris voitures,
Paris motos,
Paris bruits de klaxons.

Paris soleil,
Paris nuages,
Paris en toutes saisons.

Paris Cambodge,
Paris Japon,
Paris kiosk breton.

Paris amour,
Paris colère,
Paris et sentiments.

Paris espoir,
Paris argents,
Paris et déceptions.

Paris ruelles,
Paris boulevard,
Paris ses quais et ponts.

Paris vivre,
Paris partir,
Paris nous reviendrons.

Katarina Juvančič, Katarina J.

Scotland

Scotland,
I drip from you like blood
from a wounded heart of a deer
into moss pores,
clogging peaty burns
with the flow of the fallen.

I am trickling down the slopes,
water from your mountain's veins
guided by the gravity of sea lochs.
Descending.
Dissolving.
Disappearing.
Until I become a mist,
or maybe an ocean wave,
learning to glide in the tempestuous gale
like a gannet.

I am your tree rooting on the granite stone,
until I become
Vigorous.
Resilient.
Unyielding.
The rock beneath the earth's feet.

I am your banshee wind,
blasting full force
through barren glens,
flurry of razor-sharp passion.

I am your lichen
breathing mysteries,
photosynthesizing time everyone else forgot,
time that grows quietly until it explodes
in the skies above Lockerbie,
raining debris
amid peals of thunder,
your Clipper Maid of the Seas.

I am your aftermath silence.
Impenetrable.
Insufferable.
Uncompromising.
A loaded flintlock musket
rusting in the moors of Culloden,
until someone shoots that ancient fire
and the history burns once again.

I am your sadness.
Displaced.
Disowned.
Deceptive in its Never-Lived and Always-Felt.
Spilling into a slow air,
a lilting verse,
a psalmic cacophony rising from the Atlantic.

KATARINA JUVANČIČ, KATARINA J.

I am your Uisge Beatha, water of life,
drowning your menfolk,
distilled through tears that never fall.

I am your Presbyterian lacrimation,
gathering behind the cornea,
like storm clouds on the open sea,
the thunderous beat of a woman's heart,
evaporating between blinks with
Ye just have tae get on wi' it.

I am the tongue-tied cry of the abused,
psychiatric evaluation of the raped daughters of Loth
and other nameless saints.
The fish that never swam,
The bell that never rang.
A robin, rescued by the nest-less.

I am Jane Rae's stitched middle finger,
a needle that broke the camel's back
on a Singer machine.

I am a loud proletarian clamour
on Mary Barbour's lips:
No rent rises here!

I am a Red Clydesider.
Radical charismatic.
Militant dreamer.
Unrepentant scallywag.
A bad bead among your Tims and Billies.

I am the insanity.
Anger.
Desperation.
Dejection.
Disconnection
of your forgotten scheme tribes.

I am
Your Act of Union.
Your Highland Clearance.
Your Queen Mary.
Your Flora MacDonald.
Your Jute mill spinner.
Your Piper Alpha.
Your referendum.
Your refugee.
Your soothmother.
Your Traveller.

I am an extra in your dream of *living in the early days
of a better nation.*
You know, the one that fills the screen with a fuzzy
shape,
preferably grey or beige.
No end credits.
Inconspicuous.
Nameless.
Invisible.

KATARINA JUVANČIČ, KATARINA J.

But if someday that picture gets blown up,
or someone accidentally takes a close shot,
you will see me with my eyes closed and my mouth
wide open, singing.

Scotland.

You are my song.

The tranquil voice among all the immutable shaking,
shattering and trembling.

Alluring.

Soothing.

Heartbreaking.

Endless ...

Zdravko Kokanović, Koki

*

Raz
l
i
v
a
m
sjenke
bezumlja kao djeca
plač, ispružene ruke
mjesečine pišu riječima
i činjenicama života,
spomenare po
zidovima, nudeći
svu težinu slatkosti
svoje, čeljustima
bezdana, da me ne
rastrgaju.

*

Jutros,
bio sam
o
d izlaskom
u sunca,
š na obali
e smaragdne
v rijeke,
lj odlazila je,
e i plakala...
n
Sada sam
na obali
s
m rijeke,
a oduševljen
r zalaskom
a sunca,
g i plačem...
d
n
e

*

Vaš cilj je određen! Razmišljam, upoređujem, preračunavam!
Vozite 200 na sat, skrenite lijevo, ako preživite, idite tri kilometra pravo, kada naiđete na odron, upotrijebite um i zaobiđite, emocionalno razmišljajte, ako vas neko voli to nije garancija za sreću, skrenite desno, ali ne potpaljujte vatru bijesa, gledajte ispod događaja, prihvatite okolnosti i sebe takve kakvi jeste. Čudno, mislite i vjerujete da ste potpuno u pravu. Skrećite lijevo i opet lijevo, sto jedanaest metara, a onda oštar zaokret desno, produžite sedam kilometara sedamsto devet metara, nastavite potragu za srećom. Pažnja! Ulazite u krugotok. Šta da radite?! Otpustite sav teret prošlosti koji vučete za sobom, kada primjetite pupoljke na granama i grmovima, stigli ste do proljeća, blizu ste cilja, pažljivo posmatrajte čaroliju prirode oko sebe. Razmišljam, upoređujem, preračunavam, preračunavam, preračunavam, možda ste na cilju, razmislite, uporedite, preračunajte.

Mile Lisica, Mile

Haikuji

stolica škripi
duša joj još u šumi
čeka ptičicu

Tujejezična pesem zime 2018 – 19 po izboru uredništva

*

tišina neba
u dubokim brazdama
jato vrabaca

*

jutarnje sunce
na krilu nežne grlice
peskovit nakit

*

pet suncokreta
jedan mi sa osmehom
viri u dušu

Ako ugasim televizor

Ne govori mi o ljubavi
Sve mi nedostaje

Mrak je na ulicama i usnama
Pod stolom plivaju ribe

Tišina
Samo mesec od selotejpa večera slova
Na tapetama tvoje sobe

Gricka me ulica
Provocira poslednji piksel slike

Ako ugasim televizor
Zaboraviću

I biće kasno
I kasno je

Da te tražim po uglovima
Od glave do pete
Izgubljenju

Regina Loviškova

Báseň pre maliara

Olizneš ma štetcom
na papieri.
Ďaleko odo mňa, no ja ho cítim.
Ohnem sa pod dotykom mokrej farby
a prekazím ti tým líniu,
do ešte lepšieho oblúka. Zastenám.
ty ma však nepočuješ.
Nevnímaš moje telo, vidíš len svoje kliky-háky,
mechanicky ťaháš obrysy a hľadáš svoje
Farby.
Podľa seba. Nie podľa mňa.
Nepočuješ, že volám po dotyku.
Si hluchý k môjmu nahému telu
nevidíš načahujúcu sa ruku
po Tebe.

Malinový puding v ranných perinách

Servíruješ mi večere(y)
Rôznych chutí. Mnou nepoznané.
S mišelinskou dôkladnosťou chystáš
sladko-kyslé omáčky svojich predstáv
(milovania)
štipľavé prísady namiešaš
k exotickým chutiam.
trpkasté odrobinky pridáš na nečakané miesta.
Na tanieri.
Pre teba poznané a lákavé.
Chutia mi, chcem skúšať stále nové
jedlá v tvojom repertoári.
V servírovaní si Kráľ.
A ja som Tvoja večerová Dáma. Iba.

Malinový puding v ranných perinách.
v ponuke chýba ...
... a ja ho mám tak rada.

Nemaľuješ ma (Nemiluješ ma)

už nie.

Už máš iné múzy. Vlastne,
nikdy som tvojou múzou nebola.

Nebola som dostatočne

Oranžovááá.

To hlúpe plátno nepustilo ďalej
tvoje city.

Azda bolo príliš husto tkané ...

»Chýbala chémia« povedal si.

To plátno filtrovalo oranžové vlny.

Nenávidím ho.

A tak sa namiesto spontánneho

Milovania

vrhám na študovanie chémie

Nasávam vzorce,

zlúčeniny a kovalentné väzby.

So snahou uspieť. U Teba.

Zatiaľ, čo iná,

bez potuchy o chémii,

užíva si tvoje oči, dlane,

a oranžové pózy maliarovi.

Tebe.

Nenávidím to

nespravodlivé

husto-tkané plátno.

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Brzjav

Oprostite što Vas uznemiravam
Katarina Bjelogreva,
po svim parametrima medicine
ja klizim prema ludilu.

Nasuprot bezbrojnim logikama
moj strah od priviđanja
pobeđuje.

Onog oktobra kada ste otišli
recite:
jeste li odneli svoje crvene čizmice,
ili one istinski vise
na plafonu moje jednosobne kuće?

Javite mi molim Vas Katarina
da bar znam na koju stranu koračam.

Vaš Grigorije Jakovljevič Perelman*

p.s.

Iako proleće uveliko miriše
čuvajte Vaša kolena od hladnoće
- i vertovitih pogleda

uvek su moguće neprijatnosti
u maju.

*G.J.Perelman (1966.) ruski matematičar slavan po rešavanju Poenkareove hipoteze

Putnička

Vetar u nedra
i nežnost bedra -
i mesec upregnut u kočiju.
Pogled niz drum
kroz šumu šum,
i zelena strast oko očiju.

Zatvara krug
put dug -
a želja u beskraj preteže.
U soli stub
pretvara ljub,
i riba beži iz mreže.

A let kroz svet
s trna na cvet,
beše, valjda, kao tren.
Hoće li znati
ko kome dati -
i ostat njegov il' njen.

Proleće

I ovaj april useli se
u oči starosti.

Eh, da sam bar drvo
da olistam.

1. april 2054.

Željko Medić Žac

***

Ona iznenada ode
Dok vraćam izvoru njenu misao
Kao kap vode iz koje će poteći rime

A posle je tražim na obalama reka koje ne postoje
I koje mi zapliću jezik dok joj izgovaram ime
Ne bih li opet kad je jednom nađem
Vratio svemu svrhu i smisao

Ukrcavam se kao slepi putnik
Na brodove koji nikad iz luka ne isplove
Zbog iscrtanih trouglova na pomorskim putevima
I velikog talasa što se rađa iz nezaceljene pukotine

Ponekad se javi
Ali tako ... da ni sam u to ne poverujem

Jer njeni se glasovi prenose tutnjavom transsibirske
železnice
Tihim pucketanjem telefonskih kablova
Na dnu velikih svetskih okeana
Ćutanjem pisama
I vriskom telegrama
U kožnoj torbi uniformisanog pismoonoše

Pa ćutim o tome i ne govorim nikome
I svetlim tačkama
Označavam mesta na kojima je bila
I sasvim ih proizvoljno spajam tankim linijama

Onako kako me ruka po otvorenim atlasima vuče

A to je preslika noćnog neba
Sa svim zvezdama
I sazveždima

Po kojem se ravnam kad na put krenem
I kad me izgubljenog strah dotuče

Tujejezična pesem pomladi 2018 po izboru uredništva

***

Razmišljam o krivici
I kako možda nisam imao pravo
Da sa onakvom drskošću uznemirim tvoje naviknutosti

A onda se setim
Pominjanja bliskosti
I kako si pričala o prisustvu tajnom

Dok kupuješ hleb u prodavnici
Ili se u kadi kupaš
Izjednačavajući me sa vodenim mlazom

Mi smo zatočnici svetova
Koji su izrasli mimo našeg htenja

Naši su ožiljci na bodljikavoj žici
I oči su u prašini iskopanih tunela

Želim verovati
Da postoje ključevi
Koji nas oslobađaju svega

I da to nisu samo obične reči
Već život koji hoće
Da bude poezija

(Apneja)

***

Na dan našega venčanja
Koje se po matičnim knjigama nije ni dogodilo

Došla je sva u belom iz nekog njenog samozaborava
U moja neimanja nevinija od jutra nedočekanog
Zbog čega sam se njoj još kao slutnji dalekoj
U zanosu ljubavnom za zauvek obećao

Da nam glave kruniše lovorovo lišće
Da nam ruke belo uvezuje platno

I iz istog pehara
Da ispijamo
Vino

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Nomadi

kad delimo noć nas dvoje,
na pola i panoniju, što širi
stopala kao velika
tišina, u tvojoj šaci nađu se
skupljene sve moje bele kosti

igraš se njima, u zamci
mesa, ali ne znaš kako
snegu je što ne ume
koren da pusti, ni seme
kako da zametne, suviše

mrtvih je između trava, po tragu
vetra što stasava, sa usana
rodopa i karpata, gde lutaju
duše umornih sarmata

Čvor od meridijana

sa zemunske strane meseca
rekom skupljaju krila
ždralovi jednim okom zamakli
među trske i amurski tigrovi
već zaboravljaju priče
habarovskih tajgi prapor i laveže
transsibirskih točkova
jedan sa ivica jave uhvaćen
krajčikom oka liže plitke
rane ćutke i usamljen
čamac promiče kao senka
na trenutak bliže čovek
sa psom koji zeva
u nebeski ponor dubok kao naš
prapočetak

Dan kome pesma otvara vrata

noću joj pesme ostaju
zaglavljene u mračnom
liftu između petog sprata
i belog ekrana sa stola
koji besno istura napred
i bez nekog reda
teskobe i tame fioka
kao napaljena usedelica
suva
bedra što štedro nutka svima
redom

ali jutrima ...

jutrima svih sedam crnih
gavranova od njenih
trepavica pletu
i svijaju gnezda

Nikita

Pod rašeljkom

Stotine, stotine, stotine nas
liticama zvijezda se klati.
Stotine, stotine, stotine njih,
naši zloruki golijati.
Pod rašeljkom dijete pori
svoje prve rime.
Ptice nad vrijeme navlače
tmaste sunčeve plime.
Križ gluhoga tornja
razlama nebo za nas.
Kroza nj u sebe padamo,
grleći utrobe strah.

Stotine, stotine, stotine njih
s mesa nam trgaju halje.
Stotine, stotine, stotine nas
snove klatimo dalje.

Vakuumski teatar

Svake nedjelje,
nakon jutarnjeg seksa,
s vješalice skidam crni pojas nevinosti
i maturalnu haljinu razdjevičenu u boku.
Krojačica je ušiva velikom, vatrenom mašnom,
rubeći grimizni tepih
kojim plešem opako dobar tango.

Mmm...

Tange su jedan broj manje.
(Bit će ugodno sjediti u prvom redu
kazališta falusa.

O, fellare, fellare!)

Usred vakuumskog uzdizanja istih,
sjetih se da sam u noćni trezor
položila

srijedu, petak, utorak,
četvrtak, ponedjeljak i subotu,
i da je sutra opet nedjelja.

Na šahovskom polju zauzimam poziciju
dobro mariniranog topovskog mesa.

Kanonada fašira mozak
prihvatljiv masama i rasadnicima embrija.

Dobro je.

Nedjelja je.

I Bog odmara
od grandioznih promašaja.

Dok 11

Među taložinama korozije
na doku hospicijskog grada
ćelava djevojka svira harfu.
Malignim tumorom prebire strune
svojih zdravih godina.
Sunce je ukralo
njenu ognjenu kosu
i u oči joj posadilo
neonsku pomrčinu
u kojoj demoni i anđeli,
pijani od ljudi,
osluškuju tumor
eutanazirane čovječnosti
i pune svoje žile morfijem.
Harfa i dalje odjekuje
dokom 11 hospicijskog grada.
Djevojka sa suncem na ramenima
izranja svakog jutra
zapadno od metastaza
njegovih svetišta.

Mirko Popović, mirkopopovic

U nemislivom kadru

Učim li to čitati igru sunca
na zidu tihom blještavom bijelom
zagledan u simetriju davnih
boja jutra što zorno su
cvala u radost
učim li to slušati kako ispod prozora
trava šumori raste šapuće
i kad vedrinu uskoro iznenada zamuti
noćni kormilar olujno plešući
teškom zastrašujućom
prijetnjom kiše
koja će liti koja će nositi
predjele spokojsva
Učim li to čitati igru sunca
u skladu s interijerom opušten
i čekati ponovni smiješak
prozorskog okna
ili me on pohranjujući ga u albume
i u blaženi mir
neznano odvodi
do izloga draguljarnice
gdje sebi usput ušaptavam
karatnu vrijednost zlata
Vrijednost? koju vrijednost
dozivam li upomoć ili
odgonetku tražim na ovoj
ili na onoj strani sna

Prokišnjava li naš strop

Veliki, iz visina
popustili ključevi.
Slapovi
svijaju dušu
vječnu. Zagrli me
dok još gori
i teče u nama
večernja rumen
dok očni iris bilježi
pucketanje vatre,
blaženstvo trajanja.

Zamke odrastanja

Kad ga posve razoruža praznorukost
on se kao programiran budi
naramci sna mu se rasprskuju
iz zagrljaja, iz vidnoga polja
svi, osim jednog s kojim
prema zakonima neznanim
krene stazom ...

– kojom svaku noć prolaze
moji mrtvi roditelji, plačno
i fantazirajući istakne Lucija
i zagleda se u svoju plastičnu Evu
možda se prisjeća dana kad ju je
dobila za rođendan
– Nikada ih nisam sreo – smiješi se
djevojčici pripisujući njene riječi slici
nedovoljnom preciznošću izoštrenom
na puteljku prema nebeskom ponoru

Kad ga posve razoruža praznorukost
iz snohvatica ga trgnu
crte Lucijina lica. Zar je
tako brzo odrasla?
pita se pogledom oblikujući
joj stas, nemir u pramenovima kose
i profil okrenut pulsiranju kozmosa
ne pitajući se pritom zašto je nemoćan
da potisne suzu koja ga budi
mirnim sjajem na obrazu
niti čezne li ona za nečim
dok crta glasove zvijezda iz djetinjstva

Lean Radić

Arbeit macht frei

U oblaku leže,
a Bog kao da je iz Njemačke
(puštaš suzu : zaboravljaš kako su te nekad zvali).

(Podignut je zid
od svjetlosti,
a tek sad ne vidimo).

Jakob između rake i sunca
spojen s kamenjem
(iz glave i oka
lete krpe pepela),
bez zvuka
bez zapovijedi,
on - poravnat sa svijetom -
čekići udaraju o zvona i ulaze u
tebe.

Arbeit macht frei.

Kosa djeteta je tamna
(vrata duše su zatvorena),
a Bog kao da je iz Njemačke
razdvojili su neizvjesnost od sata ;
kosa djeteta je bijela.

(Ciklon B - Ciklon B
Jürgen hrani Jevreje
- oko mu je plavo, oko mu je njemačko).

Danas je mjesec umro na nebu
Rahelina majka stavlja cvijeće na stol
(maleni stol),
a Bog kao da je iz Njemačke
(... i tijelo njezino
                  lebdi
nad dimnjakom visoko).
Rahelino počivalište je nebo iznad
                                  Poljske.

Arbeit macht frei.

Sada se kopaju jame
u zemlji
raznih veličina i oblika

jer za mrtve u zraku više nema mjesta.

Dugo su stajali
gologlavi u mećavi - svatko u svojim mislima
                                  svatko u svojoj vječnosti
slobodni.

Zvijezde noćas
poput krijesa blistaju
za tebe Jakobe
za tebe Rahela

blistaju za Poljsku, blistaju za Njemačku.

Tujejezična pesem poletja 2018 po izboru uredništva

Kukac

Ovaj kukac
danas broji četrdeset godina
(kakva slučajnost !
Kafka je umro sa četrdeset).
Tko pokreće njegov mehanizam?
Možda Franz,
onaj urar sa trećega kata.
Ne podnosimo predosadno
ponašanje moralnih čistunaca.
Ovdje, ipak mora da je riječ o etici.

Louvre (subjekt na zidu)

U ljusci ludila
hodam po zidu
(muha mi zavidi).
Kontemplacija-
krećem prema Da Vincijevoj
Mona Lisi;
izbjegavam kutove.
Oh, dlakavi pauk
ljepljiva mreža.
Sjedam na grudi Mona Lise
muha ide prema kutu
(pauk je sit).
Ponovo hodam zidom
noćni čuvar me posmatra
(glupan pokušava isto).

Hopital de la pitie
(teško je biti noćni čuvar).

Ljubica Ribić

Pjesma o tebi

Bilo bi jednostavno da sam pjesnik
a ti da si žena
Divio bih se tvojim očima i tvojoj kosi
Uspoređivao ih sa svježinom proljetnih vjetrova
i dubinom jezera
Govorio bih ti o šetnjama uz obale
i ljetnim noćima
o razasutim zvijezdama
i mirisu jasmína
Ali ja nisam pjesnik
ni ti nisi žena
Tvoje su ruke izgrebane
Tvoje misli usredotočene
Pogled često odsutan
Tvoja kosa je ponekad nestrpljiva
Riječi su ti odmjerene
Mirišeš na bor
U nogama tisuće stopa
Matematičkom preciznošću određen put
Ti ne plačeš kad padaju pogledi
i ne okrećeš se za izgovorenim riječima
Moja pjesma o tebi je tek želja
primaknuti stolicu
i dodirnuti neisplakano dijete u zabavljenoj sobi
tvojih strahova

Otuđenost

Ponekad napišem neku pjesmu onako u prolazu.
Jeftina kava na periferiji,
mobitel i tri četiri ugašena opuška u teškoj pepeljari.
Novine su preskupe, a bežični Internet nudi mogućnost
uhvatiti korak s tisućama nezaposlenih.
Raznobojni oglasi iskaču vrebajući žrtvu.
Mogućnost otplate na dvanaest, dvadeset i četiri
obroka.
Prijeko potreban usisavač.
Usisava sve.
I bol.
I otuđenost.
I izgnanost.
Usisava kapi znoja i smrad s ulica.
I liste čekanja
na pregled dojki
ili prostate.
Ponekad napišem neku pjesmu onako u prolazu.
Bolesno istinitu.
U kutu terase, na periferiji grada, gori opušak
posljednje cigarete.
Oči su isušile, usne se razvukle u grimasu, nalik
osmijehu.
Parkiran bicikl iz neke druge priče i tišina.
Miriše tišina.
Oglasi se vrte u krug.

"Dalijevska"

Brojim dane,
ostavljaju otiske.
Oluje su snažne,
Kiše učestalo padaju.
Jalove brazde.
Pijani oblaci
donose nemir na zelene pašnjake.
Stada u zavjetrini.
Stijene prkose.
Strmoglave se bujice.
Zemlja kiši
po sivim maglama,
između plavetni
i zelenih pašnjaka.
Sa zelenih livada
padaju ovce,
psi, ljudi.
Pada vrijeme
u ne vrijeme.
Pada riječ
u bezriječje.
Gubi se smisao,
u ovom košmaru
olujnih oblaka,
olujnih godina.
Rađaju se oblakoprikaze
odebljale od kiše zemlje.
Ludilo slika u glavi.
Doručak na oblaku

stolnjak, sat i
žedno pseto
uz rub provalije
u koju padaju vremena,
u vremenima padamo mi.
Zatočenici
vlastite oluje.
Nepoznati
jahači riječi.

Vladimir Vuković

Pesma koja će se dopisati (porculanska poema)

...

Nakon par naznaka intimnih istorija,
konačno smo se sreli, nad vodom,
što i priliči usnama bez doma.
Hteo sam prvi, ti poslednji.

...

Nakon par koraka,
shvatili smo:
ti si žena sa gnezdrom na ramenu,
ja muškarac koji se oslobađa kvadrature.
I jedno i drugo bilo je obećanje.

...

Nakon par dana,
narandžasta soba
znala je sve što će se dogoditi:
ti si bila čudno prva, ja začudno poslednji,
gledajući to rekosmo: *Dobro je.*

...

Nakon par meseci,
postali smo apatridi,
malo morali, mnogo hteli,
svuda noseći onu istu vodu i sobu,
a s neba je padao puder, a s neba je padao gar.

...

Nakon par lomova, nakon uzdizanja,
počeli smo da sviramo našim jezicima
da iz duplje ne izlaze, farbali zidove u domu,
prvom i poslednjem, poslednjem i prvom.

...

Nakon par godina,
naučili smo vrednost sitnog cveća.
Shvativši mir, procenivši rat,
kazasmo: *Neka slanik i šećernik stoje zajedno.*
A pesma neka pamti: i porculan ima dušu.

...

Kada je pesma saznala da porculan ima dušu,
poređali smo velike i male šolje,
prve smo kupili,
druge su nam poklonili neprijatelji.

...

Kada smo otpili prve gutljaje,
vodili smo veliku raspravu šta je
porculan i bili zbunjeni:
duša je tada razbila staklo na vratima.

...

Kada sam prvi put polomio onu veliku,
povikala si a česma je suzila nizvodno.
Videla si krv, zavila mi prst i bi uzvodno:
voda je odlučila da je to važnije od zakona fizike.

...

Kada si rekla da si užasno debela,
raskopčao sam gornje dugme i šapnuo: renesansa.
Ti mi nisi verovala i dugo si ispitivala ogledalo,
oboje smo videli šta želimo.

...

Kada smo shvatili da stomak nije bitan
i odrekli se bajki, ugledasmo lepotu pupka.
Haljine i pantalone ostali su isti,
mi porasli za broj.

...

Nismo prestali da rešavamo svet,
on će se svakako rešiti nas,
no
rukom si objasnila da imam pravilnu glavu,
rekao sam da nikada nisam video lepša stopala...
Sada pesma zahteva da stanem.

...

Pogledom smo sa terase zavirivali u krošnjju.
Zeleno ili zeleno: bojali smo se istog, a drugog,
i vrh se zanosio, ulevo, udesno, u košavi.

...

Rekla si da te boli ruka pod kojom je besnela smrt.
Jedna grana naglo je ostarila a meni se ukočilo rame –
postalo je izvesno: biramo jedno drugo umesto
sudbine.

...

Odlučivši se na čekanje, zamišljao sam koliko boli
isprana pepeljara i terao oblak iz dnevne sobe,
ugnežđen na svetiljkama i spreman, zaustavljao kišu,
praveći zalihe pepela za oboje. To sam nazvao nadom.

...

Ti ćeš doći sa dobrim vestima ili ne: no terasa čeka,
vrh se ne zanosi. Zeleno je samo zeleno, a levo
desno, zavirivati u krošnju velika je mudrost.
Slušajući daljine, za to smo rekli: život.

...

Došla si sa opasnim vestima, kosom olujnom u oba
sveta.
I bi u nama kao na nebu.

...

Dok ti je iz usta kašljao san, ja sam sa terase
zazivao: munje su eros, grom pristanak tla.
Legoh odjekujući. I bi u meni kao u odgovoru.

...

Kao vekujući, sredovečni glineni bog, dunuh ti u kosu.
Prepustila se prosuta ko glosa,
znala: kad joj šapnem, besmrtna odlazi, ali ostaje.

...

Slao sam te, vlas po vlas, u slobodu koja nema ime,
žrebao u život gužvajući belinu – neka Izgon
ne legne između nas: kao da je moguće, kao da nije.

...

Svanulo je uz dečje povike.
Držeći veliku šolju, ustala si, kazala da si negde bila.
Ja ti ne rekoh ništa: sebe, noć od keramike, baš ništa:
ni drugi svet, kosu, dah i krila.

Tujejezična pesem jeseni 2018 po izboru uredništva

Reanimacija

Zamisli

sebe kraj ukočene reke
koja jede sunce:
kako Ogromno staje u nemost udarca
i nikad više.

Zamisli sad dlanove što se ne dotiču
i kako dugo
slep i lud miluješ ogledalo u čas gluv.

Uzmi, najzad, ovaj isečak života i
počni da plačeš.

Glina, ptica, Bog; Utvara, korak, đavo

Glina, ptica, Bog

Umoran od ruku koje prave
glinene ptice što ne lete,
od kanona i apokrifa,
umoran sasvim
od bogatstva, bede i hebrejske kletve,
tako umoran
od istorije u svojoj krvi,
Bože.

*****

Utvara, korak, đavo

I opet,
umoran od govora i ćutnje,
slepe radosti, vidovite tuge,
od nogu što ne znaju kuda kroče,
umoran sasvim
od zagonetke bluda i uzdržanja,
tako umoran
od pakla što hiljadama leta na maslini čuči
i neće da kaže ko je.

Pesem si uredniška

Luka Benedičič, Mladi Pesnik

sinjina ostaja prizemljena na drevo

in ko dospeš na vrh, se izmakne drugam.

njena senca ti riše obrvi
skozi želo eksistence.

tako kot poljub, ko presahne,
pusti nežen obris na koži,

te njen dotik iz daljave treplja
po rdečkastih licih.

***

Novorojeni kožuhasti popek
je poln ljubezni.

Spominja me name, kadar
sem lačen.

Dlačice lovijo zrak in prah.

Pobožam jih,
kot bi crkljal otroka,
preden zaspi.

In človek, kje si bil

Pomagaj mi, da se vrnem.

V kraje, kjer so me skotili predniki,
v grmičevje,

v hrup, ki ga povzroči odsotnost
hrupa in vsega živega,

v močvirja, kjer sem se kopal,
takrat še nejaz,

z vsem, kar bom morda izgubil,

pravzorec za vse, ki so sledili
in puščali sledove krvi in modrosti.

Tu sem, v votlini.
Pripravljen na svetlobo,

ki jo iščem
vse globlje v skalah.

Ko se srečava,
je, kot bi mi topla medvedja šapa

na silo zaprla usta.

Zakaj se vračaš
v prostore senc?
Ko si ob meni, čutim, da živim.

A zares sem živ, šele ko sem priča
tvoji počasni smrti.

Ni ločitev, ki je ne prenesem.
Pač pa nenehno trganje mesa,

brez časa, da bi se zacelilo.

Lidija Brezavšček, kočijaž

oder

**tihi oder v medlih barvah
prav počasi v nič izginja
včeraj glas sva izgubila
ki se zgodbe še spominja**

ko bo v loku mraka tema
vse poglede zamotnila
in bo siva voda vale
v globlje peske napotila
ko bo tvojih kamnov teža
vlekla misel v kal samote
ko bo tvoja mala senca
brisana v ponor tihote
ko pretesna moja pesem
se ne mogla bo izpeti
in ko na sredini verza
luč bo nehala goreti
ko boš svoje prazne roke
skril pred shirano goloto
jaz pa svojo staro dušo
stisnila bom v prazno gmoto
ko se bova belih misli
razletela po planetu
bo oba nek suhi veter
zbrisal z odra na tem svetu

**tihi oder v medlih barvah
prav počasi v nič izginja
včeraj glas sva izgubila
ki se zgodbe še spominja**

Uspavanka

Uspavanko mi poješ nemo,
pa vem, da ni utvare raja
in ne, nirvane ne uzremo.
Ne slišimo besed postanih.
Na glas zavpiti še ne smemo
ne streti psalmov varovanih,
ki panika jih v nas poraja.
Prekladaš me po jamah znanih,
spodbiti glas vse smisle spaja.

Spodbiti glas vse smisle spaja,
je prostor tih, zaviti v zlo temo
in duša v grede sna presaja
presnovke misli razdrobljene,
povedi jutra v dan predaja,
nato jih v sveži mrak odene ...
In ker jih s sanjami ne spnemo,
za nas umrejo izgubljene.
Pred zoro, sami, v prazno gremo.

Pred zoro sami v prazno gremo,
saj pot v odmev je vsa zavita;
Ti, jaz, mi vsi se ne povzpnamo
prek skale, ki pogled jo riše,
čprav ovire vse podremo
in kukamo skoz dvojne niše,
čprav se zdi, da čudovita
uspavanka nam more briše.
A tam je senca, v kamen ulita!

A tam je senca, v kamen ulita,
se v njej rojevamo, umremo.
Res, neka sila srborita
postavi se ji v bran. Kar upa,
a tam je v krvi, v Pesmi skrita,
preprazna zmage, polna strupa!
Mi vsi, vojščaki, vanjo zremo,
se bijemo prav do obupa ...
V več kot v bel nič pa ne prispemo.

V več kot v bel nič pa ne prispemo.
Obzorja smisla so zakrita,
ko ta praznina tke poemo.
Medtem pa vsa Vzprednost joka
za vse, ki bistvo kdaj prezremo.
Poglej, tam, blizu: dva otroka,
kako v jasnino še strmita!
Čprav nabit svet gnije, poka –
Aspekt je to ... brez zla levita.

Aspekt je to? ... Brez zla levita?

Ju strah je volka, kače, zmaja.

A ti gredo proč, ko zaspita ....

On, Mali, sanja o oblaku,

ki ga s sladkorno peno pita,

in Punčka o čarobnem vlaku –

ta zlat je in nebo – postaja.

Je jasno vsakemu bedaku:

Nedolžne sanje so le vaja.

Nedolžne sanje so le vaja

za vse korake – o, ne spita!

Saj tempelj je za ovce staja –

za vse, ki mislit' se bojijo.

Na koncu gnoj postane raja:

oblaki se ji razpustijo,

nebesnih vlakov pa je sita!

Otroku vzameš melodijo,

klecava plitkost, v vero skrita!

Klecava plitkost, v vero skrita,

ki srž pogrošnosti oplaja!

Vsa naša polja valovita

splesnelo žito obtežuje;

požrešna muza, nikdar sita,

pa nove besne pesmi snuje

(kot ta je: aja-tut-tut-aja ...)

in jih v nagrobnike vgrajuje.

AKROSONAT ji ne pristaja!

Akrosonat ji ne pristaja.
Klecava plitkost, v vero skrita.
Nedolžne sanje so le vaja.
Aspekt je to, le zla levita.
V več kot v bel nič pa ne prispemo.
A tam je senca, v kamen ulita.
Pred zoro sami v prazno gremo.
Spodbiti glas vse smisle spaja.
Uspavanko mi poješ nemo.

Nevihtnica

veter je zatulil
kot bi ga kdo brcnil v piščal
potem je velikan izjokal
prav vsako dolgo zatajevano solzo
kapljale so
in se objemale
kot potočki voska lene sveče
ki mi tečejo po hrbtu

ampak v pesem se pa ne bodo stekle
te neurne vode
ti viskozni sotočki
te izmišljene podobe

vsak poskus upesnitve
je predvidljivo nekonsistenten
kot tole ničevo pretvarjanje
da lahko zajezdimo
užaljeni veter

Ana Porenta

PREMENE (cikel)

1

Ženska v moji sobi je gola.
Prekrita s srženo skorjo,
s skodranimi lasmi,
ki se naraščajo na lobanjo
kot školjke na pogreznjen pomol.
Trikotnik ji štrli daleč v prostor.
Izviija se iz praspomina in
čepi ob vodi.

2

Razpustila sem lase,
završal je severnik,
počil šiv preozke obleke.
Mehurčki upanja so se razbežali.
Razpršili so se kot kopja v bitki
med Trojanci in Ahajci,
se razleteli kot
prašni delci v svetlobi.
In zasuli rablje in les in svet,
preden sem zgorela.

3

Izvijem se iz eksosfere.
Še vedno gre in gre in gre.
Odrpta grla lastovic zijajo iz gnezd,
kolibriji koordinirajo lebdenje
in moj svinčnik se komaj kaj premakne.

4

Izgubljeno zrklo ptice
v deževnem gozdu sem,
blatno močvirje
in reka po nalivu.
Tam čez je vinograd,
položen ob zidanico,
deblo kostanja
in odmev.
Iščem stopnice.

5

Sem dih črnega psa.
Dvignjena taca nad kamilicami.
Vonj, ki puhti iz ozračja.
V dlake prižet prah predmestja.
Sem kaplja, ki zdrsnem po kožuhu.
Odsev bliska v očesu.
Drget v mišicah.
Skrivališče med dežjem.

6

Megleni šal ovija rokave jarka,
obliže smreke, bore, hraste, gozd,
pretakne se skozi line,
izdolbe v grad.

Kresnice svetlo zelenijo v mrak,
krajec je ujet v mrežasto zatočje
in na trati še ležijo žarki posušenega sena.
Med njimi hodim v mesečini
in čutim svojo podrast.

7

Sem mumificirana krokodilja samica
na razstavi zgodovine.
Štirinožci capljajo v mojo smer
in pijejo vse te solze,
nekaj jih je polizal že vzgonski veter.
Na moji koži je le še krasta samote,
odluščena s komunikacijskih omrežij.

Sara Špelec

Lepo škrlatno je drevo

mu prepeva in ga oblači v plenice
(ne vidi, da je že čisto zgrbljen?)
»pazi, da si ne zlomiš zoba«
ga ošteje in mu v usta
porine skorjo kruha
(je pozabila, da iz njih zeva škrbina?)
in slina mu kot mogočen slap
(»joj, kakšen otrok si«)
pljuskne na brado

za hip pogleda skozi okno
»oj, pridi maj zeleni«
(mislí, da ga bo dočakal?)
»obleci se, bova šla malo ven«
(je spregledala, da nima več nog?)
»o ne, danes pa že ne«
pogleda na uro, »treba bo
nina nana«

(ampak iz oči mu lezejo črvi).

Dedek Mraz

Vem, da si, čeprav nimaš
rojstnega dneva, emša
in stalnega bivališča; bil si
pred začetkom Začetka – prvi
in zadnji v svojem rodu.

V starodavni torbi nosiš prah
velikega poka, srebrna okostja
prvih zvezd in opilke sanj, ki se
tik pred novim letom razletijo
iz šampanjca (in v trenutku
zasnežijo zeleno preprogo).

Ne bom te več čakala na pragu,
štela srčnih utripov do
tvojega prihoda, gazila po tvojih
stopinjah in iskala osmrtnic
s tvojim imenom; vem, da ne bom
našla tvojega groba.

Prevelik odmerek

(Zgodba o dečkovem čevlju)

Zvezde so na zemlji.

Ko se zvečeri,
jih posuješ po
makovem nebu

in vanj s čarobnim
čevljem odtisneš

lunin pečat.

Nekega večera se
poln zvezd ustaviš

(njihova teža
je neznosna, ne moreš
več naprej)

narediš korak, dva,
tri ...

in kakor sonce zaideš
na drugo stran meje.

Helena Zemljič (MalaSenca)

Rojevanja

Otroci se ne rojevajo
pogosto Četudi kdaj zdrsnejo
med rokami kot rokavice ali
sveže oprano perilo ki mimogrede
pade in se obesi narobe Nikdar
nobeno jutro ne pomeni nujno
tudi vzhoda Lahko bi seveda vprašal
Ura? Ali Smrt? Ali Kmalu? Nič od tega
ne more biti dovolj trdno
da bi lahko tam pristal in se ne
premaknil več Si nadel rokavice
in se nikoli dotaknil vode Kot bi
ohranjanje nečesa tujega bilo enako
ustvarjanju novega Posadiš
marelico Ne gre ti iz glave
da ji je vsak dan nesel eno ko se je
počutil slabše Ni mogel dvigniti
rok a je kljub temu ujel
marelico Rokavice ti ponovno
zdrsnejo Koža kot pristanišče
nožic muh Nobena od teh
ne more odleteti
ne da bi te vsaj malo
vzela

marelice

potrebovati nekoga da se objame
da se stisne v lahko prebavljivi
sok in gre samo skozi se zamenja
poišče novo skodelico privzame
obliko se razredči zraste veliko
jasno drevo z listi in sadeži
padejo dol dol skodelic ni nikoli
dovolj kam metati odpadke da se
stisnejo v lahko prebavljivo
črko da se stisne v marelico
pogoltno znova pade znova
v prazno dol dol nikogar
ni spodaj in tvoje
razprte roke
ki jih nikoli
ne zmanjka

HELENA ZEMLJIČ (MALAŠENCA)

Živalski vrtovi

Čas piha zelo hitro
Najprej smo v krču Kaj
če ne bo dobro Potem
izdihnemo Spet Kaj če
ne bo nihče slišal Listje
šumi vedno glasneje V krču
da bo rekel da te že
od začetka ne poslušā Ali
da se bo izdala Koliko let
že ni videla kobilice Krokodila
pa sploh ne O tem da
so vedno ograje Luknje
skozi katere bi se dalo
splezati pa so mit Kot
ljubezen Izproženi dežniki
ki se borijo z ventilatorji
puščave In oaze kjer
se lahko najdeš Skočiš
na list Pihaš
zelo glasno Izpustiš
vse živali ven

Predstavitev avtorjev

Abukala

»Moje večno in edino ime je Joana. Abukala je minljiv otrok, ki piše le to, kar se ji reče. Kdaj se lahko popolnoma združiva v eno. Kdaj sva si popolni tujki. O eni stvari pa se res vedno strinjava ... najin pastir je dobri pastir. Ljubezen črpava pri izviru in ga ljubiva, ljubiva bolj kot svoje življenje.«

Marina Adamović

(1962) Živi v Nišu. Je članica *Udruženja pesnika Srbije* in *Društva književnika i književnih prevodilaca Niš*. Prejela je prvo nagrado za knjigo *Besmisao smisla* (Beograd, 2014) ter drugo nagrado na natečaju *Sećanje na 1999*. Izdala je več knjig: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilo*, *Smrt prijatelja*, *Ludilo* ter elektronskih knjig *Melpomena*, *Nepostojanje*, *The rest of ... 3*, *Poznato o nepoznatom* in pred kratkim *Aforizmi i druge kratke misli*.

Duško Babić

(1960, Zadar) Njegove pesmi so v številnih skupinskih zbirkah in zbornikih, uvrščen je v *Antologiju balkanskog sublimizma*, objavljeno v Belgiji (2013). Prva zbirka poezije nosi naslov *Prva četvrtina srca* (2013), druga *Akvarij za Svijet* (2015) in tretja *Knjiga o majci* (2017).

Katica Badovinac

(1954, Ribnjačka pri Bjelovaru, Hrvatska) Od leta 1955 živi v Zagrebu. Je ekonomistka. Po vrnitvi iz Londona, kjer je nekaj let delala, objavlja pesmi v časopisih in na različnih portalih. Na mednarodnem natečaju *La Voce dei Poeti* (2016) je dobila posebno priznanje žirije za pesem *Oda miru*. Uvrščena je v dvojezični zbornik haikujev *Bijela roda 2017*, njene pesmi najdemo tudi v mednarodnih zbornikih *Iris international* in *Tvoje kandilo i mojom svijećom plamti* ter *U srcu gazele* (Hrvaška), *Garavi sokak* (Srbija) in *Zauvijek ću biti dijete* (Črna gora). Je članica časopisa *Sapphoart*.

Uroš Bilban, mladi umetnik

Gregor Brdnik, Gregii

O sebi pravi, da je klepetava posledica socialistične vzgoje, interdisciplinarnega izobraževanja in hipijske ustvarjalnosti. Literarno

ustvarja že od otroštva. Izdal je zbirko dokumentarnih zgodb *Skozi rožnata očala*, njegova dela pa so bila objavljena v zbornikih *Dihtivo 2010* in *Dihtivih 7*.

Brezno

Tamara Butala, Sandzakija

»Pišem, ker mi ta dejavnost med drugim predstavlja čudovito obliko bolečine, spominjanja in samoopazovanja, istočasno pa ponuja izhod in pozabo.«

Valerija Čerič, Filia

Jure Drljepan, Jur

(1953, Komletinci, Hrvaška) V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*, *Odsevanja*, *Vpogled*, *Locutio*, *Paralele* idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (Emonica, 1998), zbirko *Sizif u mreži* (KNS Sarajevo, 2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mariborska literarna družba, 2013).

Flo

Darko Foder

(1974) Živi v Ivancu. Leta 2015 je izdal zbirko *Zviraj rieči*, ki jo je napisal v ivanečkem narečju. Je član *Varaždinskog književnog društva*, *Hrvatskog sabora kulture* in *Ivanečkog pjesničkog kruga*. Njegove pesmi so objavljene v številnih zbornikih in časopisih.

Primož Grešak, Primprlim

Slavica Gazibara, saraivor

(1953) Delala je kot novinarka in profesorica v Varaždinu. Piše liriko in kratko prozo za odrasle in otroke, eseje, recenzije, ureja knjige, organizira literarne večere in promocije knjig. Leta 2018 je prejela prvo nagrado na hrvaškem pesniškem natečaju za ljubezensko poezijo *Recital Željka Boc*, dvakrat je bila proglašena za pesnico meseca na srbskem portalu *Slavujev venac* (2017 in 2018). Je predsednica

Varaždinskega književnega društva. Objavlja tudi na drugih portalih in v časopisih *Quorum*, *Književnost uživo*, *Kvaka* idr. Leta 2015 je izšla njena zbirka pesmi *Bijeli papir*. Načrtuje izid zgodb za otroke ter zbirko poezije v verzih in prozi.

Milena Hladnik, Dama

Rok Horžen

Jasna Janež, rožmarin

Magistrska študentka slovenistike, ki ima raje čaj kot kavo, zelenjavo kot sadje, doživetja namesto daril, ljubša kot večeri so ji jutra, raje piše poezijo kot prozo, ali ima raje gozdove ali morje, pa se ne more odločiti ...

Matjaž Jarc, Maatjazh

Živi in ustvarja v Ljubljani. Pravi: »Za mano je že mnogo realiziranih projektov z različnih področij umetnosti, za svoje delo sem prejel kar nekaj nagrad doma in v tujini. Na spletišču www.pesem.si ustvarjam tretje leto, ki najverjetneje ne bo zadnje, saj cenim delo realizatorjev tega projekta in seveda mnogih pesnikov, ki sodelujejo v njem.« Več o njem lahko najdete na njegovi spletni strani www.matjazjarc.si.

Aleš Jelenko

Prihaja iz Slovenskih Konjic. Pesniške zbirke: *Kontejner*, *Prvinska govorica* in *(Ne)obstoj*. Je dvakratni finalist Festivala Urška, finalist *Pesniškega turnirja*, prejemnik *Mentorjevega feferona*, *brona-ste čipke*, občinske Prešernove nagrade, tretje nagrade na natečaju založbe *Mladika* v Trstu ter zmagovalec natečaja *Ritratti di poesia* v Rimu. Je idejni vodja festivala *Spirala* in urednik istoimenske literarne revije.

Andrejka Jereb, Andrejka

»Ostajam list vseh barv
kakor letni časi.«

Katarina Juvančič, Katarina J.

Je glasbena in besedna ustvarjalka. V duetu z Dejanom Lapanjo je doslej izdala tri albume, koncertirala je po Evropi in Aziji. Piše eseje, recenzije, intervjuje za domače in tuje medije, občasno pa zaide

tudi v poetske vode – toliko, da si zmoči noge. Njeno ustvarjanje črpa iz bogatega izpovednega sveta človeških usod ter gradi most med sodobnimi trendi in ljudskimi načini pesnjenja in senzibilnosti. Je dvakratna dobitnica nagrade (*kante*) na mednarodnem kantavtorskem festivalu *Kantfest*.

Branka Kamenšek, branka

(1957 v najlepšem mestecu Cetinju) »Pišem v slovenščini in srbohrvaščini. Svojih pesmi ne prevajam, pesem napišem v jeziku, v katerem v danem trenutku razmišljam. Moja prva zbirka pesmi *Sled/Trag* je v obeh jezikih in samo ena, sredinska pesem je prevedena. Izšla je tudi knjigica za otroke *Baktorji in zomili*. Moje pesmi so zastopane v številnih skupnih zbirkah. Pisanje pesmi mi pomeni sprostitvev emocij, tišino, v kateri slišim sebe, in orodje proti stresu.«

Aleksandra Kocmut – Kerstin

»Hvala pesmi, da je del mojega življenja, sicer bi zamudila veliko lepih trenutkov in znanstev, tudi prijateljstev.«

Tjaša Ivana Kocmut

»Sem devetošolka, ki ljubi knjige, zlasti fantazijske. Zadiši mi tudi poezija, predvsem izpovedna. Rada igram kitaro in pojem, svoje pesmi tudi uglasim. Zadnje čase najdem v pisanju poezije tudi tolažbo. Navdih običajno dobim v šoli, predvsem pri uri geografije. Kaj mislite, zakaj?«

Majda Kočar, Ob potoku

»Pesmi pišem, da sem bližje Resnici. Tisti, ki noče biti samo moja.«

Zdravko Kokanović, Koki

(1959, G. Crnjelovo, BiH). Leta 1979 se je preselil v Maribor, kjer je tudi diplomiral kot likovni pedagog na Pedagoški fakulteti (1993). Poleg pisanja se ukvarja s kiparstvom, slikarstvom in fotografijo. Izdal je devetnajst zbirk pesmi in razmišljanj, ki jih tudi sam oblikuje. Je član različnih likovnih in literarnih društev, prejel je nagradi *Društva likovnih umetnikov* (2000, 2012), bil je finalist *Fabule* za kratko zgodbo 2009 in 2010 ter zmagovalec občinstva na *Pesniškem turnirju* v Mariboru 2012.

Breda Konjar, koni

»Z brezmejno voljo utiram pot besedi z več pomeni do žuborenja govornice skozi pesem ... Pesem imam enostavno rada. Kljub moji zavezanosti poeziji v formi je rdeča nit vseh mojih pesmi, objavljenih na portalu pesem.si in v pesniških zbirkah, izbrana beseda in neminljiva zavezanost dialogu s seboj.«

Ivanka Kostantino, Lea 199

»Hodim, fotografiram, berem in pišem, da pozabim na tegobe. Nočem si priznati, da jih je vedno več.«

Suzana Kovačevič

Matej Krajnc

(1975) Rojen v Mariboru, odraščal v Celju, živi v Ljubljani. Literatura ga je magistrirala. Je član nekaterih stanovskih društev, ki imajo vsa kratice, izdal je peščico pesniških zbirk, pa tudi nekaj proznih del in knjižnih prevodov. Od leta 1992 poezijo združuje z glasbo, tudi poklicno. Njegov dom v spletu je na naslovu www.matejkrajnc.com.

Samo Kreutz, albin

»Ravno sredi aprila je minilo osem let, kar sem se pridružil družini *Pesem si*. Če se ozrem nazaj, lahko brez pretiravanja rečem, da mi je to obdobje v literarnem smislu prineslo zares veliko. Ne le navdiha, pesmi in haikujev, marveč tudi objave v nekaterih slovenskih literarnih revijah (*Mentor*, *Zvon*, *Apokalipsa*, *Sodobnost*, *Poetikon* ...), hrvaških zbornikih haikujev ter na radiu (Radio Slovenija). Seveda pa sem najbolj vesel tega, da sem tačas postal avtor sedmih knjig, in sicer treh pesniških zbirk (*Kot molčanje globoko*, *Beseda kakor svet* in *Vzvalovljenosti*), dveh zbirk haikujev (*Mežik zelene* in *Sonca za cel dan*), zbirke kratkih zgodb (*Za pest zemlje*) ter romana (*Tisti, ki so spali*).«

Srečko Križanec, Srecok

Mile Lisica, Mile

(1986, Ključ) V otroštvu je bival v Medni pri Mrkonjič Gradu, leta 1995 se je preselil v Banjaluko, kjer živi in ustvarja še danes. Izšle so njegove pesniške zbirke *Dva metra tišine* (2015), *Kada te budu*

vrištale ruke (2016), *Okrugla jutra* (2017), *Kas sa zvezdama* (2018), *Izabrane pesme* (zvočna izdaja 2017 pri JU Specijalni biblioteki za slepa i slabovidna lica). Na različnih natečajih je prejel več kot trideset nagrad, pesmi pa so objavljene v več kot sedemdesetih zbornikih in tridesetih revijah po vsem svetu. Trenutno pripravlja dve novi knjigi.

Regina Lovišková

(1971) »Živim v majhnem mestecu Ružomberok na severnem delu Slovaške. Od otroštva sem sanjala, da bom postala kiparka, a se to ni zgodilo in opravljam poklic, ki je daleč proč od umetnosti. Vseeno pa so kiparstvo in pisanje pesmi ter zgodb bistveni del mojega življenja. Na *Pesem si* sem prišla preko svoje prijateljice Sandre. Očarana sem bila nad prijetno atmosfero, profesionalnim vodenjem in prijateljstvom, ki prevladuje med avtorji. Jezikovno bariero lahko premostim: saj tudi avtorji drugih jezikov berejo moje pesmi!«

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Urša Majcen, Pozabljena

Študentka dramaturgije in scenskih umetnosti, pozabljena, bruhajoča dvajsetletnica, ki prisluškuje svojim utripom, in nekoč kmalu, upam, tudi pesnica, scenaristka in dramatesa.

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

(1954) Živi v Sremski Mitrovici.

Gregor Markič

(1974, Kranj) »Pišem, ker in kar mi nočni metulji šepetajo.«

Željko Medić Žac

(1970, Zadar) V Zadru in Beogradu je študiral književnost. Od leta 2013 je član *Udruženja književnika Srbije*. Do zdaj je objavil šest pesniških zbirk. Živi in ustvarja v Beogradu.

Felicita Medved, nemesis

Alenka Mihorič, modricvet

»Dan je lepši, če človek zjutraj prebere pesem, če pa napiše novo, svojo, je dan popoln. Nič na silo, le po navdihu. Čisto OK je, če se vrne h kakšni stari, že pozabljeni, in jo doživi znova, drugače.«

Mitja Miklavčič, Mikla

(1968) Stanuje v Bovcu: »Svoj prosti čas posvečam rimi o ljubezni do reke Soče, krajih in ljudeh okoli nje ter o vsakdanjih stvareh običajnega življenja. Izdal sem tudi prvenec Sontia I., objavljam pa predvsem na družbenih omrežjih, nekatere izbrane tudi na portalu *Pesem si*.«

Nena Miljanović, Daniluška

(1952, Šabac) Je psihologinja, živi v Loznici. Piše ljubezensko in erotično liriko, pesmi v prozi, tudi v narečju, zanimajo jo etnološke teme. Ukvarja se s prevajanjem iz slovenščine in makedonščine v srbsščino. Izdala je dve samostojni pesniški zbirki ter sodelovala v trinajstih skupinskih zbornikih in dveh mednarodnih antologijah poezije. Objavlja v literarnih revijah in elektronskih medijih. Je članica *SKOR-a* in *Udruženja pesnika Srbija i CG*.

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Rojena 1949 v Radovljici. Objave v zbornikih *Pesem si* 14–18. Je članica vrhniške literarne delavnice z Ano Porenta in literarnega društva *Navdih*. Piše prozo in pesmi. Pravi, da jo portal *Pesem si* bogati in ji krajša večere.

Jagoda Nikačević

(1951, Šibenik, Hrvaška) Živi v Beogradu, piše od leta 2008. Leta 2014 je izdala pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, leta 2013 pa je objavila haikuje s skupino avtorjev *Bit ću haijin*, ki jo izdal *Poet* (Beograd). Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na *KK Rujno* iz Užic (2010). Objavlja tudi na drugih pesniških portalih, v zbornikih in časopisih.

Nikita

»Pišem, da ne pozabim na bolečino.«

Milan Novak

(Maribor, 1965) Potuje skozi prostore miselnih improvizacij, neoprijemljivosti poezije in sanjivosti risb. Sodeluje na mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj v Varaždinu (Hrvaška) *Impuls – poezija u kafiću*. Piše prozo in pesmi.

Silvana Orel Kos, Jupiter!**Irena Pajnik Beguš, Pi – irena p.****Martina Pavlin – Essentia**

O sebi pravi, da je Primorka, ki plasti pesmi in one plastijo njo.

Grega Pignar, shadyyy

Je 24-letni diplomirani prevodoslovec, ki trenutno živi v Ljubljani, kjer dela ter opravlja magisterij iz kognitivne znanosti. Njegovi prevodi so bili objavljeni že v več zbornikih, trenutno se pa posveča slovanskim ter skandinavskim jezikom. V okviru magistrskega študija pa ga zanimata predvsem psiho- ter nevrolingvistika.

Janja Plevnik, Pisana_beseda**Lidija Polak, li****Marjeta Manfreda Vakar, Margareta**

(1962) »Živim v Tolminu, kjer sem preživela tudi otroštvo. Pesmi pogosteje pišem od leta 1995 naprej. Navdihuje me to, kar imamo ljudje med seboj. Sem članica čezmejnega kulturnega društva Nit – Posočje, Benečija, Rezija.«

Mirko Popović

Rojen v Slivnu (Hrvaška), živi v Sarajevu. Pravi: »Pišem od otroštva, poezija je oblika izražanja, od katerega ne morem in ne želim pobegniti.« Je avtor pesniške zbirke *Berba rose* in prozne knjige *Tamno sunce*. Sodeluje tudi v zbornikih, poleg Pesem si tudi v hrvaškem *Očaravanju*. Svojo poezijo objavlja tudi v literarnih revijah in na Radiu Sarajevo. Je dobitnik knjižne nagrade *Hrvatskog slova Dubravko Horvatić* iz Zagreba.

Sabina Posedel, platanas

»V bistvu ne pišem pesmi. Le zapišem šepet besed, ko se priplazijo vame. Včasih dolgo in vztrajno molčijo. Včasih se obilno sipljejo. Včasih so jasne in glasne, včasih jih, manjkajoče, iščem po najglobljih koticah sebe. A tudi ko se zdi, da so za vedno umolknile, vem, da so neizbežni del mene, včasih žal tudi preslišane ali zamujene.«

Marija Praprotnik Kranjec, triglav

»Poezija je moje življenje in trenutno najpomembnejše »delo«. Od kar sva se po zaključku moje aktivne delovne dobe srečali, v smislu, da se piševa, sva nerazdružljivi. Živi v moji glavi in kar naprej nekaj plete. Seveda se ji ne upiram, ker me osrečuje!«

Barbara Premužić

(1991) »Živim v Nazarjah. Nikoli se nisem resneje ukvarjala s poezijo, zato je bila prva objava na tem portalu zame skok v neznano. Kar sem doslej napisala, je bilo edini način, da sem izrazila, kar sem čutila in doživljala. Zgodili so se trenutki, ki sem jih, nekatere bolj, druge manj, znala izraziti z besedami. Opazila sem, da je včasih boljše od vsakega pogovora svoje misli zakriti v subtilnost (pesmi). Zato same sebe ne morem oklicati za pesnico, prej za neposvečene, ki se v zadnjih izdihljajih priplazi v tempelj in prejme čudež.«

Petra Privšek, petja

Lean Radić

»Rojen sem trinajstega maja, nekega mračnega petka na Reki. Vse ostalo boste našli v besedilih mojih pesmi.«

Peter Rangus

Ljubica Ribić

(Varaždin, 1959) Pesnica, prevajalka, avtorica pet pesniških zbirk: *Licenca ludosti*, *Soba zamagljenih prozora*, *?*, *Ona*, *Beskonačno/Neskončno*. Je članica *Varaždinskega književnega društva*, *Matice Hrvatske* in predsednica *Udruge Ritam misli*. Njena poezija je bila že večkrat nagrajena.

Tomaž Rode, Deseti

»Sem študent, fant, sin. Ostalo je zaenkrat še bolj negotovo.«

Miha Sever

»Literatura je dragocena, saj nam ponuja gradnjo alternativnih svetov. In ravno to skušam v svojih pesmih raziskovati: svet, v katerem pravila naše stvarnosti nimajo vpliva, svet, v katerem nam je moč spregovoriti o tabuiziranih temah. Tudi zato toliko govora o smrti.«

Marko Skok – Mezopotamsky

(1971) »Ko se mi uspe izmuzniti izpod okrilja gledališke muze, si drzнем zapisati tisto, kar mi šepeta pesniška modrica.«

Saša Slavković, Salke

»Pišem od leta 2011, ko me je k temu spodbudil prijatelj Matevž. Od začetnih ugank in pesmi za otroke sem nadaljeval s pisanjem pesmi za odrasle v slovenskem in kasneje v hrvaškem jeziku. Blizu so mi tudi kratke zgodbe. Nekega dne bi rad izdal zbirko. Veliko sem se naučil in se učim od avtorjev iz Slovenije in drugih predelov bivše Jugoslavije pa tudi urednikov portala *Pesem si* in *Očaravanje*. Posebej bi se rad zahvalil Branki, Mirku in Leanu, a kot rečeno, je še veliko ljudi, spisek bi bil predolg.«

Senada Smajić, breza

(1957, Vitez v BiH) Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona *Mavrica neba* v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: *Kroz život – Skozi življenje*, *Z njenih robov*, *Ditiramb in Kibela*. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Vesna Šare

Rojena 1961 v Kopru, izdala dve samostojni pesniški zbirki in eno v soavtorstvu.

Dimitrij Škrk, dimitrij

»Veseli me, da nas še vedno družijo poezija. Moje je sicer v zadnjem obdobju nekoliko manj, hvaležen pa sem vam za vašo. V mesecu maju izide moja prva zbirka peterostišij z naslovom *Vračanja*.«

Igor Šmid, igorj

»Verze zajemam med koraki na obrežju Ljubljanič, kjer me odpla-

vlja v vmesne prostore.«

Darko Špelec, Spelecius

»Bralka, ali si res želiš spoznati avtorja?«

Dejan Štiglic, senetrudivič

Samosvoj kozorog s temperamentom bika in rojen v letu zajca.

Luka Šturm, Lorijan

»Med trni in robidovjem le reka poje mi.«

Tamara Turšič

»Blagoslovljena sem na veliko načinov, vendar najbolj z družino in prijatelji, ki me poznajo in me imajo radi. Razumejo. Veliko svoje najdragocenejše valute, časa, so mi posvetili, da sem začela dolg sprehod nazaj k sebi. Še vedno to počnem. Nisem končala, še vedno imam veliko težav, še vedno veliko spim ali ne spim ali jokam, še vedno sem počasna pri skoraj vsem in se obremenjujem z zelo majhnimi stvarmi. Ne vem, ali bom kdaj »dobro«. Vendar so dnevi, lepi dnevi, vedno pogostejši. To je fino. Kar se pesmi tiče, spisane so bile za prijateljico.«

Svit Valovnik, Svit

»Rišem mandale pa tudi druge vsebine in jih vrezujem v glinene lampe. V veselje mi je tudi pesnjenje. Živel sem v komuni v Šempasu (1971–73), v ašramu prakticiral jogo (1974–76), deset let sem vrtnaril v kartuziji Pleterje. Sem poročen, imam hčer. Zdaj živim na Primorskem.«

Tom Veber

(1995, Maribor) Je pesnik, performer in vizualni umetnik. Poezijo objavlja v revijah *Dialogi*, *Mentor*, *Literatura* in *Apokalipsa*, gostuje po Sloveniji z monodramo *Realizem je rezerviran za klovne*, je zmagovalec *Pesniške olimpijade* 2018. Marca je izšel njegov pesniški prvenec *Točka preloma*.

Valerija Večei-Funda, Valy

(1958, Novi Sad) Končala je študij na Filozofski fakulteti ter ma-

gistrirala iz menedžmenta. Njene pesmi so prevedene v nemščino, makedonščino in slovenščino. Izdala je pesniške zbirke *Takva sam*, *Duša na dlanu*, *Svetlost tražeći* in *Vrijeme sna*. Prejela je več nagrad na pesniških natečajih, pesmi objavlja tudi v zbornikih *Draga domača riec* ter v *Varaždinskem književnem zborniku*.

Vega

Meta Vražič, MV

Dvaindvajsetletna Ljubljancanka pravi: »Mlada duša, ki se je našla v pisanju kratkih besedil in v močnih besedah. Poezija mi je velikokrat omogočila, da se izrazim na način, ki morda ne bo vsem blizu, vendar dobim razumevanje tam, kjer ga potrebujem. Poezija je moj pobeg in moja rešitev.«

Vladimir Vuković

(1976, Beograd) Študiral je na Filološki fakulteti in na Bogoslovni fakulteti v Beogradu. Pri založbi *Bernar* je izdal dve pesniški zbirki: *Staklena raskršča* in *Pisma iz nestajanja*. Kot lektor dela pri *Zadužbini Svetog manastira Hilandara* v Beogradu. Poleg poezije piše tudi kritike in organizira literarne večere.

Sašo Zorc Florjanski

(1951) Ljubljana.

Evelina Žefran, Evelina

Milan Žniderič, Jošt Š.

»Sem. Na *Pesem si*.

Med nešteto svetlih sledi. Iz temé zrem.«

Igor Žuravlev

(1970) Živi v Krškem. »Pišem, ker me to veseli.«

Irena Žuravlev, IŽ-lev

»Rojena sem v Celju. Objavljam v *Vsesledju* in v našem zborniku *Pesem si*. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. *Pesem si* je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Luka Benedičič – Mladi Pesnik

»Sem letnik '98, rojen v Kranju. Trudim se bivati v več krajih in časih hkrati, a mi ne uspeva. Od nekdaj me vleče na Mediteran. Sicer sem ljubitelj filmov, peščenih plaž in gotskih cerkva. Moja vera je zmes matematike in mistike. Na študentski poti sem v fazi predsedanja s fizike na sociologijo kulture, v prostem času pa berem in pišem za portal *Vrabec Anarhist* ter urednikujem na portalu *Pesem si*.«

Lidija Brezavšček – kočijaž

»Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, po duši tekačica, kar je isto kot pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniški zbirki *Nič ali skrivnost pesmi* (Maks Viktor, 2012) in *Pogodba z Ničem* (Frontier, 2018), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka *Pesniškega turnirja* in finalistka *Spletne verzijade*. Za tretjo knjigo *Slave vojvodine Kranjske* sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem že četrtič babica, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet.«

Tine Dolžan

»V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem elektriko, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.«

Gregor Grešak

»Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala *Pesem si*. Zmagovalec občinstva na *Pesniškem turnirju* v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.«

Ana Porenta

(1965) Je magistrica znanosti, učiteljica, ustanoviteljica *Zavoda za*

razvijanje ustvarjalnosti, soustanoviteljica in glavna urednica portala *Pesem si*. Je članica *Društva slovenskih pisateljev*. Pisala je učbenike in priročnike za pouk slovenščine na začetku šolanja, je avtorica mladinskega romana *Virtualni svet.com*, CD-roma *Na sledi za medvedi* ter gledaliških besedil za otroke in mladostnike. Štirikrat je bila finalistka Pesniškega turnirja, leta 2006 tudi zmagovalka občinstva. Veliko časa preživi z različnimi generacijami ustvarjalcev kot mentorica literarnih delavnic. Doslej je izdala tri pesniške zbirke: *Sem se, Kitke* (s Sonjo Votolen in Jano Pečecnik) in *Deklice*.

Žiga Stopinšek – Sigi

»Sem soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Doslej je izšla pesniška zbirka *Skozi kosmate oči*. Še vedno iščem kompromis med naravoslovjem in poezijo.«

Sara Špelec

Je večno razpeta med »Od kod«, »Že? Še ne« in »Še malo«, kot je mogoče sklepati iz njenega pesniškega prvenca *Če*. Ko ne prede časa in se ji zvoki ne topijo v ustih, prevaja (mdr. za Znanstveno založbo FF in Beletrino), piše (pretežno pesmi, a se počasi spogleduje tudi s prozo), urednikuje, priložnostno poje, prireja literarne prireditve in festivale, med katerimi je gotovo najpomembnejši *Zlet literarnih zavetnikov*, ki je na njeno pobudo v slovenski prostor prinesel novo literarno nagrado: literarni zavetnik.

Helena Zemljč (MalaSenca)

(1995, Maribor) Je študentka filozofije in slovenskega jezika ter književnosti na Filozofski fakulteti v Mariboru ter urednica študentske literarno-jezikoslovne revije *Liter jezika*. Prve pesmi je začela objavljati ravno na spletnem portalu *Pesem si*. Sodelovala je na *Mladih rimah* v Mariboru in Ljubljani, njena poezija pa se najde v *Litru jezika*, *Novem zvonu*, *Spirali*, *Poetikonu*, *Mentorju*, *Apokalipsi*, *DIALOGIH*, na spletnih portalih *Poiesis* in *Locutio* ter v različnih zbornikih. V letu 2017 je prišla v finalni izbor natečaja *Urška*, dvakrat (2016 in 2017) se je uvrstila med dvanajsterico Pesniškega turnirja. Konec leta 2016 je v soavtorstvu z Alešem Jelenkom in Nino Jančič izšla tudi pesniška zbirka *Kontejner*.

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Ribnica

Občini Sodražica

Občini Velike Lašče

